

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MORGAN RICE

Arzulanmış

EPUBPDF.WORDPRESS.COM

*'Aşk önüne engel
koyamayacağınız
tek şeydir...'*

sonsuz

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

MORGAN RICE

Arzulanmış

Tarama

EPUBPDF.WORDPRESS.COM

Çeviri

Özge Ceren Kalender

Sonsuz Kitap: 124
1. Baskı: Temmuz 2014
ISBN: 978-605-384-734-2
Yayıncı Sertifika No: 16238

Arzulanmış

Yazar: Morgan Rice
Çeviri: Özge Ceren Kalender
Yayın Yönetmeni: Ender Haluk Derince
Görsel Yönetmen: Faruk Derince
Editör: Tanıl Yaşar
İç Tasarım: Sadık Kanburoğlu
Düzeltili: Can Ekin Köroğlu

Baskı: Sonsuz Matbaa Kağıtçılık Müc. Hiz. San. ve Tic. Ltd. Şti.
Matbaa Sertifika No: 28487
Davutpaşa Cad. Güven Sanayi Sitesi
C Blok 2. Kat No: 291 Topkapı/İSTANBUL
Tel: 0212 674 85 28 - 501 04 95 Faks: 0212 674 85 29
E-posta: sonsuzbasim@gmail.com

YAKAMÖZ KİTAP © Morgan Rice

Orijinal Adı: Desired
Copyright © Morgan Rice
Türkçe yayın hakları Nurgihan Kesim Ajans aracılığı ile alınmıştır.

Yayınevinden izin alınmaksızın tümüyle veya kısmen çoğaltılamaz,
kopya edilemez ve yayımlanamaz.

Sonsuz Kitap, Yakamoz Yayınları'nın tescilli markasıdır.

YAKAMÖZ KİTAP / SONSUZ KİTAP
Görsel Mah. Alaybey Sk. No: 7/1 Kağıthane/İSTANBUL
Tel: 0212 222 72 25 Faks: 0212 222 72 35
www.yakamoz.com.tr / info@yakamoz.com.tr
www.facebook.com/yakamozkitap
www.twitter.com/yakamozkitap

Arzulanmış

GERÇEK:

Paris'in Montmartre bölgesi 19. yüzyılda inşa edilen Sacré-Coeur Kilisesi ile ünlüdür. Tepenin üzerinde, hemen yanında daha küçük bir yapı olan Aziz Peter Manastırı vardır. Bu küçük belirsiz yapının kökeni 3. yüzyıla kadar dayanır ve daha büyük bir öneme sahiptir. İsa'ya inananların yeminlerini ettikleri yer olarak bilinir.

GERÇEK:

Sainte Chapelle, Paris'in ortalarındaki bir adada bulunan (Notre Dome'ın yakınında), içinde İsa'nın tacı, kutsal mızrak ve İsa'nın gerildiği çarpmıhtan kalan parçalar gibi kutsal emanetlerin de yer aldığı 13. yüzyıldan kalma bir yapıdır. Bu kutsal emanetler büyük, süslü, gümüş bir sandıkta saklanır.

*“Niçin böyle güzelsin hâlâ?
Yoksa inanayım mı o elle dokunulmaz ölümün
Sana güzellik verdiği?
O iğrenç canavarın seni bu karanlıkta
Sevgilisi olasın diye sakladığına?
Bundan korktuğum için yanında duracağım.
Bu karanlık gecenin sarayından
Ayrılmayacağım bir daha...”*

William Shakespeare
Romeo ile Juliet

Birinci Bölüm

Paris, Fransa

(Temmuz, 1789)

Caitlin Paine karanlığın içine uyandı. Hava oldukça ağırdı, hareket etmeye çalıştıkça nefes alması zorlaşıyordu. Sert bir zeminde sırt üstü yatıyordu. Soğuk ve rutubetli bir yerdeydi, yukarıya bakınca ince bir ışık huzmesi gördü.

Omuzları yanlardan sıkıştırılmış gibiydi ama biraz çabayla gevşemeyi başardı. Avuçlarını esnetip altındaki zeminin incelemeye başladı. Ellerini etrafında gezdirince hapsedilmiş olduğunu anladı. Hem de bir tabutun içine!

Caitlin'in kalbi hızlıca atmaya başladı. Sıkışık yerlerden nefret ederdi, nefes alışını giderek güçleşiyordu. Korkunç bir kâbusun içinde miydi, yoksa gerçekten bir başka zamanda bir başka yerde mi uyanmıştı?

Bu sefer iki eliyle birden yukarıya doğru bir hamle yaptı. Kapak birkaç santim, Caitlin'in parmaklarının araya girebileceği kadar açıldı. Bütün gücünü toplayıp tekrar itti. Kapak bu kez taşların birbirine sürten sesiyle birlikte daha da açıldı.

Caitlin, açılan boşluğa yumruğunu yerleştirerek son bir hamlede kapağı üstünden atmayı başardı.

Oturup etrafına göz gezdirerek hızlıca nefes almaya başladı. Ciğerleri temiz havayla dolarken kendini ışığa alıştırmaya çalışıyordu. Ellerini gözlerine götürüp, 'Acaba ne kadar zamandır karanlıktaydım?' diye düşündü.

Oturduğu yerde gözlerini ışıktan korurken, etraftan duyacağı herhangi bir sese ya da hissedebileceği bir harekete karşı tetikteydi. İtalya'daki mezarlıkta yaşadığı uyanışın ne kadar zorlu olduğunu hatırladı. Bu kez hiçbir şeyi şansa bırakmak istemiyordu. Her şeye hazırlıklıydı. Yakında olabilecek köylülere, vampirlere ya da her ne varsa ona karşı kendini savunabilirdi.

Ama bu sefer sadece sessizlik vardı. Zar zor gözlerini açtı ve orada yapayalnız olduğunu fark etti. Gözleri ortama alıştıkça, bulunduğu yerin aslında o kadar da ışık dolu olmadığını anladı. Kavisli ve alçak bir tavanı olan mağaraya benzer, taş bir odadaydı. Bir kilisenin mahzenini andırıyordu. Oda sadece sıradan bir mumun ışığıyla aydınlatılmıştı. 'Gece olmalı,' diye düşündü.

Gözleri artık ışığa iyice alışmıştı. Etrafı dikkatle inceliyordu. Haklıydı. Kilisenin mahzeni olduğuna artık emin olduğu bir odanın köşesinde bir tabutta yatıyordu. Oda birkaç taştan sütun ve lahitler haricinde bomboştu.

Caitlin, içinde olduğu tabuttan dışarı adım attı. Geriye kaslarını esnetti. Tekrar ayakta durabilmek iyi gelmişti. Bu sefer bir savaşın içine uyanmadığı için memnundu. En azından kendini toparlamak için biraz zamanı olmuştu.

Ama hâlâ kafası karışıkı. Kendini bin yıllık bir uyku-
dan kalkmış gibi hissediyordu. Ve tam o sırada, midesinde
bir açlık sancısı hissetti.

'Neredeyim?', *'Hangi yıldayım?'* diye meraklandı.

'Ve her şeyden önemlisi, Caleb nerede?'

Onu yanında bulamayınca hayal kırıklığına uğramıştı.
Caitlin, odayı Caleb'den bir iz bulma umuduyla aramaya
başladı. Ama hiçbir şey yoktu. Diğer tabutun ağzı sonuna
kadar açıktı ve içi boştu. Caleb'in saklanabileceği başka bir
yer de yoktu.

"Hey! Caleb?" diye seslendi.

Odanın içinde birkaç çekingen adım attı ve alçak, ke-
merli bir kapı gördü. Bu kapı odaya giriş ve çıkışın tek yo-
luydu. Yaklaşıp açmayı düşündü. Kapı zaten kilitli değildi,
yavaşça açıldı.

Odadan çıkmadan önce arkasına dönüp, etrafta ihtiyacı
olan bir şeyi bırakıp bırakmadığına baktı. Hâlâ boynunda
duran kolyesine dokundu. Ceplerini kontrol edip günlü-
ğünün ve o büyük anahtarın orada olduğuna emin oldu.
Bu dünyada sahip olduğu bütün varlığı bu kadardı ve bü-
tün ihtiyacı olan da bunlardı.

Caitlin odadan çıkarak uzun, kemerli koridora adımını
attı. Düşünebildiği tek şey Caleb'i bulmaktı. Elbette o da
Caitlin ile birlikte bu zamana dönmüştü. Dönmemiş miy-
di yoksa?

Caitlin ile gelmiş olsa bile, onu bu zaman diliminde ha-
tırlayacak mıydı? Her şeyi en baştan yaşamayı hayal bile

edemiyordu. Caleb'i aramak ve Caitlin'i hatırlamayan bi Caleb'i bulmak... Hayır! Bu kez bunları yaşamamak için dua ediyordu. 'Yaşıyor,' diyerek kendini teskin etti. Buraya birlikte gelmiş olmalıydılar.

Koridorda hızlıca ilerlerken kendini taş merdivenlerde buldu ve hızı daha da arttı. Hızlandıkça Caleb'in onunla birlikte burada olmadığına dair bir duygu içine oturuyordu. Yanında, ona her şeyin yolunda olduğunu söyleyerek uyanmamıştı. Bu Caleb'in yolculuğu tamamlayamadığı anlamına mı geliyordu? İçinde hissettiği boşluk giderek büyüyordu.

Sam'e ne olmuştu? O da orada Caitlin ve Caleb ile birlikteydi. Neden Sam'e dair biz iz bile yoktu?

Caitlin sonunda merdivenlerin başına ulaşmıştı. Karşısına çıkan kapıyı açtığında gördükleri karşısında şaşkınlıkla öylece kaldı. Mükemmel bir kilisenin şapelindeydi. Daha önce hiç bu kadar yüksek bir tavan, kocaman ve görkemli bir sunak görmemişti. Oturulacak sıralar sonsuza dek uzuyor gibiydi. Burası binlerce insanın sığabileceği bir yere benziyordu.

Şansa içerisi bomboştu. Her yerde mumlar yanıyordu, belli ki geç bir saatti. Caitlin bu duruma minnettar kalmıştı. Şu an isteyeceği son şey, binlerce kişi ona bakarken bu sunaktan yürümek zorunda kalması olurdu.

Caitlin çıkışa doğru, bu uzun koridoru kullanarak yavaşça yürüdü. Caleb'i, Sam'i hatta belki de bir rahibi görebilmek umuduyla ilerliyordu. Assisi'de onu güzelce karşılayan ve her şeyi ona açıklayan rahibe benzer biriyle

karşılaşabilirdi. Caitlin'e nerede, hangi zamanda olduğunu ve bunun sebebini açıklayabilecek biriyle...

Fakat kimse yoktu. Caitlin tamamıyla yapayalnızdı.

Büyük, çift kapılı çıkışa yaklaştı ve dışarıda karşılaşılabileceği şeylere karşı kendini hazırladı.

Kapıyı açtığı anda nefesi kesildi. Gece, her yerde yanan meşaleler ile aydınlatılmıştı ve Caitlin'in önünde kocaman bir kalabalık duruyordu. İnsanlar kilisenin önünde öylece beklemiyorlardı. Bundan ziyade büyük ve açık meydana oradan oraya gidiyor gibiydiler.

Hareketli bir geceydi ve Caitlin sıcağı hissettiği an yaz mevsiminde olduklarını anladı. Antika kıyafetleri ve resmî hareketleriyle gördüğü insanlar Caitlin'i oldukça şaşırtmıştı. Şansına kimse onu fark etmedi ama o insanlara gözünü dikmekten kendini alamıyordu.

Resmi bir şekilde giyinip kuşanmış yüzlerce insan vardı ve farklı bir yüzyıldan oldukları besbelliydi. Aralarında atlar, at arabaları, seyyar satıcılar, şarkıcılar ve ressam da vardı. Kalabalık bir yaz gecesi idi ve oldukça bunaltıcıydı. Hangi yılda ve nerede olduğunu merak ediyordu. Daha da önemlisi, bu kalabalığa baktığında Caleb'in oralarda bir yerde onu bekleyip beklemediğini merak ediyordu.

Kalabalığı çaresiz bakışlarla, Caleb'i ya da Sam'i bulma umuduyla taradı. Görebildiği her tarafa baktı ama birkaç dakika sonra orada olmadıklarını kabullendi.

Caitlin ileriye doğru adımlar atarak meydana doğru geldi ve yüzünü kiliseye dönerek dış yapısının ona nerede olduğunu bulmasıyla ilgili bir ipucu vermesini umdu. Ve

o ipucunu buldu! Caitlin mimarı, tarih ya da kiliseler hakkında çok şey bilmiyordu. Ama bir şeyler bildiği kesindi.

Bazı yerler kendini belli ederdi. Caitlin de böyle yerleri tanıyabiliyordu ve burası da onlardan biriydi.

Notre Dame'ın önünde duruyordu.

Paris'teydi.

Burayı başka bir yer ile karıştıramazdı. Üç oymalı, büyük kapısı vardı ve önünde düzinelerce küçük heykel sıralanmıştı. Görkemli bina gökyüzüne doğru yüzlerce adım yükseliyordu. Burası dünyada tanınabilecek en önemli yerlerden biriydi. Daha önce internette birkaç kez bakmıştı. Burada, Paris'te olduğuna inanamıyordu.

Caitlin, Paris'e gitmeyi hep istemişti; bunun için anesine her zaman yalvarırdı. Lise yıllarında bir erkek arkadaşı varken, bir gün onunla birlikte Paris'e gideceğini düşünürdü. Her daim gitmeyi hayal ettiği yerde olduğunu anladığında nefesi kesildi. Hem de bir başka yüzyılda.

Caitlin kendini yoğunlaşan kalabalık içinde itelenirken buldu. Bir anda gözlerini aşağıya çevirdi ve üzerindeki kıyafetlere baktı. Kyle'in, ona Roma'daki Kolezyum'da verdiği mahkûm giysilerinin içinde olduğunu fark edince şaşakaldı. Üzerine fazla büyük olan, kabaca kesimli, pürüzlü bir keten tunik beline ve ayaklarına ince birer parça iple tutturulmuştu. Saçları yıkanmamış ve keçe gibi yüzüne yapışlıyordu. Hapis-ten kaçmış bir suçluya ya da berduşa benziyordu.

Daha endişeli bir hisle kalabalıkta Caleb'i, Sam'i ya da tanıyacağı ve ona yardım edecek birilerini aradı. Hayatında hiç bu kadar yalnız hissetmemişti. Ve hayatında hiçbir

şeyi şu an onları görmekten, buraya yalnız gelmediğini ve her şeyin yoluna gireceğini bilmekten çok istememişti.

Ama kimseyi tanıyamadı.

“Belki de yalnızca benimdir,” diye düşündü. *“Belki de gerçekten tek başıyım.”*

Bunun düşüncesi bile midesine bir bıçak gibi saplandı. Geri dönmek ve kiliseye saklanıp bir başka zamana gönderilmek istiyordu. Etrafta tanıdığı birilerin olacağı bir zamana...

Ama silkelenip kendine geldi. Geri dönüşün olmadığını, hatta ilerlemek dışında başka bir seçeneğinin olmadığını biliyordu. Sadece bu zaman ve bu yerde kendi yolunu bulacak kadar cesur olması gerekiyordu. Yapabilecek başka bir şeyi yoktu.

Caitlin kalabalığın içinden kurtulmak zorundaydı. Yalnız kalıp dinlenmeli, karnını doyurmalı ve düşünmeliydi. Nereye gitmesi gerektiğini, Caleb'i nerede araması gerektiğini, hatta onun gerçekten burada olup olmadığını bile düşünmesi gerekiyordu. Daha da önemlisi neden bu şehirde ve bu zaman diliminde olduğunu bulmalıydı. Henüz hangi yılda olduğunu bile bilmiyordu.

Yanından geçen birinin kolunu yakaladı, merakından çatlamak üzereydi.

Adam, birden durdurulmasına şaşırarak yüzünü Caitlin'e döndü.

“Kusura bakmayın ama hangi yıldayız acaba?” deyiverdi Caitlin. Kendi sesini duyduğunda boğazının ne kadar kurduğunu ve nasıl acınası bir hâlde göründüğünü fark etti.

Bunu sormaktan bile utanmıştı. Deli gibi göründüğünü biliyordu.

“Yıl?” diye tekrarladı kafası karışan adam.

“Ah... Özür dilerim ama bir türlü hatırlayamıyorum.”

Adam, Caitlin’e hızlıca bir göz attı. Onunla ilgili bir şeylerin yolunda olmadığını anlamış gibi kafasını sallıyordu.

“1789 yılındayız tabii ki! Yeni bir yıla girmeye de yakın değiliz üstelik, karıştıracak ne var?” dedi alaycı bir şekilde ve yoluna geri döndü.

1789. Bu yılın gerçekleri Caitlin’in aklında sıralanmaya başladı. En son 1791 yılında olduğunu hatırladı. O kadar da uzağa gelmemişti, sadece 2 yıl.

Ama şimdi Paris’teydi. Venedik’ten tamamen farklı bir şehir. Neden burası? Neden bu yıl?

Beynini zorluyor, tarih derslerini hatırlamaya çalışıyordu. 1789’da Paris’te neler olmuştu? Hatırlayamayacağını anladığında utanmıştı. Bir kez daha, derslere yeterince ilgi göstermediği için kendine kızdı. Eğer günün birinde zamanda yolculuk edeceğini bilseydi, lise yıllarında tarih dersine sabahlara kadar çalışır, her şeyi ezberlemeye uğraşırdı.

Şu an bunları düşünmenin bir şey değiştirmeyeceğini fark etti. Şimdi, kendisi tarihin *bir parçasıydı*. Şimdi, tarihi ve kendini değiştirmek için bir şansa sahipti.

Geçmişin değiştirilebileceğini anlıyordu. Tarih kitaplarında bazı şeyler yazıyor diye, zamanda geriye gidilip düzeltilmeyecek değildi. Aslında çoktan değiştirmişti bile. Bu zamandaki bu görüntüsü bir şeyleri etkileyecekti mutlaka. Şu durumu da kendi çapında tarihte yerini alacaktı.

Böylece yapacağı her hareketin önemini daha iyi anladı. Geçmiş, yeniden yaratılmak üzere onun ellerindeydi.

Caitlin çevresinin mükemmelliğine bakınca az da olsa rahatladı, hatta biraz da cesaretlendi. En azından güzel bir zamanda ve güzel bir yerdeydi. Taş devrine dönmemişti. Ayrıca bir boşluğun içinde de değildi. Etrafındaki her şey kusursuz görünüyordu. İnsanlar öyle güzel giyinmişlerdi ki kaldırım taşlarıyla donatılan sokakta meşalelerin ışıklarıyla parıldıyorlardı. Ve Catilin'in 18. yüzyıl Fransa'sıyla ilgili hatırladığı bir şey daha vardı. Bu dönem Fransa'nın hâlâ kral ve kraliçe tarafından yönetildiği en zengin zamanlarıydı.

Caitlin, Notre Dome'in bir ada üzerinde olduğunu fark etti ve buradan uzaklaşması gerektiğini hissetti. Burası çok kalabalıktı ve onun biraz sakinliğe, تنها bir yere ihtiyacı vardı. Buradan uzaklaşabileceği küçük köprüler gördü ve birine doğru ilerlemeye başladı. Kendini, 'Belki Caleb'in varlığı beni buraya yöneltiyordur,' diye umutlandırıyordu.

Nehrin üzerinden geçerken, Paris'in meşalelerin ve ay ışığının altında ne kadar güzel görüldüğünü fark ediyordu. Caleb'i düşündü. Tam o sırada yanında olmasını ve bu manzaraya onunla beraber bakıyor olmayı istiyordu.

Suyu izleyerek köprüyü geçerken anılar bir anda Caitlen'e hücum etti. Pollopel'i ve Hudson Nehri'ndeki o geceyi düşündü, ayın nehri aydınlatışını... O an, içinde birden suya atlama hissi uyandı. Kanatlarını test etmek istiyordu. Tekrar uçup uçamayacağını bilmek istiyordu.

Ama oldukça zayıf ve aç olduğunu anladı, ayrıca geriye doğru yaslandığında kanatlarını hissedemiyordu bile. Za-

manda yaptığı yolculuğun yeteneklerini, güçlerini etkilediğinden endişe etti. Daha önce hissettiği kadar güçlü hissedemiyordu. Aslında, tam da bir insan gibi hissediyordu. Zayıf. Hassas. Kırılğan. Bu hisleri hiç sevememişti.

Nehri geçtikten sonra şehrin sokaklarında umutsuzca birkaç saat dolandı. Kuzeye yönelerek, nehirden uzağa iç içe girmiş sokakların arasında döne dolaşa ilerledi. Şehir Caitlin'i büyülemişti. Bazı açılardan 1791'in Venedik ve Floransa'sına benziyordu. Paris de o şehirler gibi aynı kalmıştı ve 21. yüzyılda bile aynı kalacaktı. Buraya hiç gelmemişti ama fotoğraflarını görmüştü. Gördüğü bazı binaları tanıdığına şaşıırıyordu.

Buradaki sokaklar kaldırım taşlarıyla döşeli, atlar ve at arabalarıyla doluydu. İnsanlar gösterişli elbiseler içinde dünyadaki bütün zaman kendilerine aitmiş gibi sakin sakin dolanıyordu. Buna benzeyen diğer bütün şehirlerde olduğu gibi burada da bir tesisat sistemi yoktu ve Caitlin yollardaki atıkları görmekten ve yazın sıcağında hissedilen kötü kokuyla irkilmekten kendini alıkoyamıyordu. Polly'nin ona Venedik'te verdiği küçük potpuri paketlerinden biri keşke yanında olsaydı, diye içinden geçiriyordu.

Ama diğer bütün şehirlerin aksine Paris başlı başına bir dünyaydı. Burada sokaklar daha geniş, binalar daha alçak ve her şey daha güzel dizayn edilmişti. Şehir kendini daha eski, değerli ve güzel hissettiriyordu. Ayrıca daha az kalabalıktı, Notre Dame'dan uzaklaştıkça daha az insana rastlar olmuştı. Bu sakinlik belki de gecenin geç saatleri olduğu içindi ama sokaklar neredeyse bomboştı.

Yorgunluktan bitap düşene kadar, etrafta onu Caleb'e yönlendirebilecek herhangi bir iz bulmak amacıyla yürüyüp durdu. Ama hiçbir şey yoktu.

Her yirmi blokta çevresi değişiyor, çevrenin hissettirdikleri de değişiyordu. Kuzeye doğru ilerledikçe kendini bir yokuşun başında buldu. Yeni bir bölge gibiydi. Daracık sokaklarda birçok bar sıralanmıştı. Köşe başındaki barın yanından geçerken yerde, kendinden geçmiş, bilinçsiz şekilde yatan, sarhoş bir adam gördü. Sokak bomboştur. Tam o sırada yaşanabilecek en kötü açlık sancısı Caitlin'i yakaladı. Midesini ikiye bölüyorlarmış gibi hissediyordu.

Gözleri, yerde yatan adama kilitlendi. Boynundaki damarda akan kanı hissediyordu. O sırada adama saldırıp, açlık hissini doyurmaktan daha fazla isteyebileceği hiçbir şey yoktu. Hissettiği duygu, ani bir istekten daha çok vücudunun ona verdiği bir emir gibiydi. Vücudu bunu yapması için ona bağıırıyordu.

Caitlin başka bir yere bakmak için bütün gücüyle uğraşıyordu. Bir insanı incitmektense açlıktan ölmeyi tercih ederdi.

Buralarda avlanabileceği bir orman var mıdır düşüncesiyle etrafını incelemeye başladı. Şehrin içinde kirli sokaklara ve birkaç parka rastlamasına rağmen ormana benzer bir bölge görememişti.

Tam o sırada barın kapısı açıldı ve bir adam, garsonlar tarafından dışarıya fırlatıldı. Sarhoş olduğu belliydi, garsonlara küfür yağdırıyordu.

Sonra birkaç adım geri çekildi ve bakışlarını Caitlen'e çevirdi.

Yapılı bir vücudu vardı ve Caitlin'e kötü niyetli gözlerle bakıyordu.

Caitlin gerildiğini hissetti. Güçlerine hâlâ sahip olup olmadığına dair merakı canlanmıştı.

Arkasını dönüp hızlı adımlarla yürümeye başladı ama adamın onu takip ettiğini hissediyordu. Caitlin arkasını dönmeden adam onu sıkıca saracak bir şekilde yakaladı. Adamın nefesindeki iğrenç kokuyu omzunun üstünden hissedebiliyordu.

Adam sarhoş olduğu için, Caitlin'e tutunuyor olması- na rağmen bir an sendeledi. Caitlin o sırada odaklandı ve Pollopet'de, Aiden'in ona öğrettiği tekniklerden birini kullanarak, bir adım kenara çekilerek adamı tuttu ve aşağıya attı. Adam sırt üstü yere yapıştı.

Caitlin birdenbire, birçok dövüşçüyle karşı karşıya kaldığı Roma, Kolezyum'da yaşadıklarına bir geri dönüş yaşadı. O kadar netti ki bir anlığına gerçekte nerede olduğunu unutuverdi.

Hemen kendini topladı. Sarhoş adam sallanıyor olmasına rağmen ayağa kalkmıştı ve ona doğru hamle yapıyordu. Caitlin son adıma kadar yaklaşmasına izin verdi ve yine kenara çekilip, bir anda adamı havada döndürdü ve suratının üzerine yapıştırdı.

Adam iyice afallamıştı. Ayaklanıp tekrar kendine gelemeden Caitlin oradan uzaklaştı. Adamı bir güzel benzettiği için mutluydu ama bir yandan da olayın şokundaydı. Hâlâ Roma'ya dair geri dönüşler yaşıyor olması onu endişelendirmişti. Doğaüstü güçlerine dair bir şey de henüz

hissetmemişti. Halen bir insan kadar kırılgan hissediyordu. Bunun düşüncesi bile Caitlin'i diğer her şeyden daha çok korkutmaya yetiyordu. Gerçekten de tamamen yalnız başına kalmıştı.

Nereye gideceğine, ne yapacağına dair aceleci ve telaşlı bir hâl alarak etrafına bakınmaya başladı. Az önce hızlıca geldiği yol yüzünden bacakları ağrıyordu ve umutsuzluk hissetmeye başlamıştı.

Ve tam o anda orayı gördü. Kafasını kaldırdı ve önünde yükselen yokuş bir yol gördü. Bu yokuşun sonunda kocaman bir ortaçağ manastırı duruyordu. Nasıl olduğunu açıklayamayacak bir şekilde onun içine çekiliyormuş gibi hissediyordu. Yokuş göz korkutucu görünüyordu ama Caitlin gidebileceği başka bir seçenek bulamıyordu.

Daha önce hiç olmadığı kadar yorgun bir şekilde, kafasında keşke uçabilseydim düşüncesiyle yokuşu tırmandı.

Sonunda manastırın girişine ulaşabilmişti. Başını kaldırıp kocaman, meşe kapılara baktı. Tarihi bir yere benziyordu. 1789 yılında olduğunu biliyordu. Önünde dikilen bin yıllık yapı, yüzünde şaşkın bir bakış ortaya çıkarmıştı.

Nedenini bilmediği bir şekilde buraya çekiliyormuş gibi hissediyordu. Gidecek başka bir yeri olmadığını bildiği için cesaretini toplayıp yavaşça kapıyı tıklattı.

Cevap yoktu.

Kapı kolunu çevirdi ve açık olmasına şaşırarak içeriye girdi.

Eski kapı yavaşça kapandı. Caitlin gözlerini birkaç dakika içinde karanlık, mağaramsı kiliseye alıştırdı. Etrafı in-

celedikçe büyüklüğüne ve görkemine şaşırıyordu. Halen gecenin geç saatleriydi ve bu sade, süssüz, komple taştan yapılmış kilise, mumların loş ışığıyla aydınlatılıyordu. Köşedeki sunak düzinelerce mumla çevrelenmişti.

Bunun dışında oldukça boş görünüyordu.

Caitlin bir anda burada ne yapıyor olduğunu düşündü. Burada olmasının özel bir sebebi mi vardı? Yoksa aklı gene ona oyun mu oynuyordu?

Yandaki kapı aniden açıldı ve Caitlin irkildi.

Kısa boylu, narin görünümlü bir rahibenin, beyaz kıyafeti ve beyaz başlığı içinde ona doğru yürüdüğünü görünce şaşırmıştı. Rahibe yavaşça yürüdü ve direkt Caitlin'in yanına geldi.

Beyaz başlığını açıp gülümseyerek Caitlin'e baktı. Kocaman, masmavi gözleri vardı ve rahibe olabilmek için çok genç görünüyordu. Rahibe gülümsemeye devam ettikçe, Caitlin ondaki sıcaklığı hissetmeye başlamıştı. Ayrıca onun da kendisi gibi bir vampir olduğunu anlamıştı.

"Kardeş Paine, sizi burada görmek bir onur," dedi nazikçe.

İkinci Bölüm

Rahibe kilisenin içindeki uzun bir koridor boyunca ilerleyerek Caitlen'e yolu gösterirken, Caitlin gerçeküstü bir şeyler yaşadığını hissediyordu. Çok güzel bir yerdı burası ve etrafta beyaz kıyafetleri içinde gezinen rahibelerden anladığı kadarıyla aktif bir şekilde çalışan bir kiliseydi. Bir başka rahibe elindeki kabı yavaşça sallayarak etrafa tütsü kokusunu dağıtıyordu. Diğer köşede başkaları ise sakın ilahiler seslendiriyorlardı.

Birkaç dakikalık sessiz bir yürüyüşün ardından Caitlin rahibenin onu nereye götürdüğünü merak etti. Sonunda bir kapının önünde durdular. Rahibe kapıyı açtı ve küçük, sakın, Paris manzaralı bir oda ortaya çıktı. Burası Caitlin'e, Siena'da kaldığı yeri hatırlatmıştı.

"Yatağın üzerinde temiz kıyafetler bulabilirsin," dedi rahibe. "Avluda banyo yapabileceğin bir yer var." Ve eliyle işaret ederek, "Bu senin için," dedi.

Caitlin nereyi işaret ettiğine baktı ve odanın köşesinde küçük bir masanın üzerinde beyaz bir sıvıyla dolu gümüş kadehi gördü. Rahibe gülümsüyordu.

"Güzel bir uyku için ihtiyacın olan her şey var. Bundan sonrası senin seçimine bağlı."

Ama gözlerini kapadığı o anda bütün yorgunluğu onu bir anda sarıverdi. Denese de gözlerini açamadı. Birkaç dakika içinde uykuya dalmıştı.

* * *

Caitlin, elinde bir kılıç üzerinde savaş kıyafetleriyle Kolezyum'un ortasında ayaktaydı. Karşısına kim gelirse gelsin savaşmaya hazırdı, hatta savaşmaya dair bir istek duyuyordu. Ama etrafına baktığında stadyumun tamamen bomboş olduğunu gördü. Bütün sıralara tekrar bakmasına rağmen her yerin boş olduğunu görüyordu.

Caitlin gözlerini kapatıp açtığında artık Kolezyum'da değildi. Bu kez Vatikan'da, elinde kılıçla duruyordu ama üstündekiler savaş kıyafetleri değil, rahibe kıyafetleriydi. Sistine Şapeli'ndeydi.

Bulunduğu odada gözlerini gezdirdiğinde, bütün odanın düzgünce sıralanmış, beyaz cüppeleri içinde duran, masmavi gözlü vampirlerle dolu olduğunu gördü. Bütün dikkatlerini ona vermiş bir şekilde, sakın ve sessizce bekliyorlardı.

Caitlin elindeki kılıcı düşürdü ve kılıç çınlamaya benzer bir sesle yere indi. Başrahibe doğru yavaşça yürüdü ve elinden beyaz kanla dolu büyük kadehi aldı. İçi dolup taşarcasına içiyordu.

Birdenbire, Caitlin kendini çölün ortasında buldu. Yalın ayaklarıyla kumların arasında yürüyordu. Güneş tam tepesindeydi ve elinde kocaman bir anahtarı taşıyordu. Ama anahtar o kadar anormal bir şekilde büyüktü ki Caitlin'i yerin dibine doğru çekiyordu.

Sıcağın içinde zorlukla nefes alarak, bir dağın eteklerine gelene kadar yürüdü. Dağın tepesinde durmuş, gülümseyerek ona bakan bir adam gördü.

O adamın, babası olduğunu biliyordu.

Caitlin birden koşmaya başladı. Bütün gücüyle koşuyor ve dağın tepesine, babasına yaklaşıyordu. O koşmaya devam ederken güneş orayı daha da ısıtmaya başlamıştı. Güneş tam da babasının arkasında duruyor gibiydi. Sanki güneş babasıydı ve Caitlin de direkt güneşe koşuyordu.

Caitlin zorlukla nefes alarak ilerlemeye çabalarken, babası da kollarını açmış sarılmak için onu bekliyordu.

Çıktığı yokuş birden daha da dikleşti ve Caitlin çok yorgun düştü. Daha fazla ilerleyemiyordu. Olduğu yere yığılıp kaldı.

Caitlin gözlerini kapatıp açtığı anda babası karşısındaydı. Ona doğru eğilmiş, yüzünde sıcacık bir gülümsemeyle duruyordu.

“Caitlin, kızım. Seninle gurur duyuyorum,” dedi.

Caitlin uzanıp babasına dokunmak istedi ama kocaman, ağır anahtar bu sefer de başında duruyordu ve resmen onu yere çivilemişti.

Caitlin babasına bakarak konuşmaya çalıştı ama dudakları kurumuş, boğazı kavruluyordu.

“Caitlin?”

“Caitlin?”

Caitlin kafası karışmış bir şekilde gözlerini açtı.

Etrafına baktığında, yatağının başında durmuş gülümseyerek ona bakan adamı gördü.

Adam yavaşça eğilerek Caitlin'in saçlarını gözünün önünden çekti.

Hâlâ rüyada mıydı? Alnındaki soğuk terleri ve adamın bileklerine dokunuşunu hissetti. Rüya olmaması için yalvarıyordu.

Çünkü tam önünde hayatının aşkı duruyordu.

Caleb.

Üçüncü Bölüm

Sam birden gözlerini açtı. Gökyüzüne bakıyor, kocaman bir meşe ağacının dalını görüyordu. Art arda gözlerini kırptırdı. Nerede olduğunu merak ediyordu.

Sırtında yumuşak bir şey vardı ve oldukça rahat hissettiriyordu. Çevresine baktığında ormanın ortasında, bir yosun yığının üstünde yattığını fark etti. Gözlerini tekrar yukarıya çevirdiğindeyse etrafında rüzgârla birlikte dans eden düzinelerce ağaç olduğunu gördü. Duyduğu çağılma sesine doğru döndüğünde hemen yanı başında bir dere olduğunu fark etti.

Sam doğrulup oturdu ve etrafını iyice incelemeye başladı. Her yöne bakıyordu. Ormanın ortasında yalnız başına oturuyordu. Etrafındaki aydınlığın kaynağı ise ağaçların dalları arasından süzülen ışıktı. Kendini yokladı ve Kolezyum'da giydiği savaş kıyafetinin üzerinde olduğunu anladı. Burası oldukça sessizdi. Duyduğu şeyler yalnızca yanındaki derenin çağıldaması, kuşlar ve uzaktaki birkaç hayvanın sesiydi.

Sam, bir rahatlama hissederek zamanda seyahatin işe yaradığını fark etti. Başka bir yerde ve başka bir zaman diliminde olduğu belliydi ama nerede ve ne zamanda olduğunu bilmiyordu.

Yavaşça vücudunu kontrol etmeye başladı ve büyük bir yarasının olmamasına, bütün bir parça olarak kalabildiğine sevindi. Midesindeki ağrıyla birlikte çok aç olduğunu hissetti ama bununla yaşayabilirdi. Öncelikle nerede olduğunu anlaması gerekiyordu.

Yanında bir silah olup olmadığını kontrol etmek için ceplerini yokladı.

Ne yazık ki hiçbir şeyi yoktu. Yine tek başınaydı ve tek silahı çıplak elleriydi.

Hâlâ vampir güçlerine sahip olup olmadığını merak etti. Damarlarında gezinen normalüstü bir kuvvet olduğunu hissedebiliyordu; bu yüzden hâlâ güçlerine sahip olduğunu düşündü. Ama sonra vakti gelmeden emin olamayacağını fark etti.

Ve o vakit tahmininden daha çabuk geldi.

Sam duyduğu bir dal çıtırtısıyla arkasını döndü ve kocaman bir ayının yavaş ama saldırgan bir şekilde ona yaklaştığını gördü. Donup kaldı. Ayı öfkeli gözlerle Sam'e bakıyor, dişlerini gösterip hırlıyordu.

Bir saniye sonra Sam'in üzerine hızlıca atıldı.

Sam kaçacak vakti bulamamıştı ve zaten kaçabileceği bir yer de yoktu. Hiçbir seçeneğinin olmadığını fark etti, hayvana göğüs germek zorundaydı.

Ama enteresan bir şekilde, korkusunun üstesinden gelmek yerine öfkeyle dolup taşıtığını hissetti. Hayvana kızgındı. Doğrulma şansı bile bulamadan saldırıya uğramış

olmasına kızmıştı. Böylece hiç düşünmesine gerek kalmadan, ayıyla savaşılmaya hazır bir hâl aldı.

Sam ve ayı tam ortada karşılaştı. Birbirlerine doğru atıldılar. Damarlarında gücün aktığını hissediyordu ve bu güç, ona yenilmez olduğunu hissettiriyordu.

Sonunda birbirlerini yakaladıklarında Sam haklı olduğunu anladı. Ayıyı omuzlarında tutup havada çevirdikten sonra yere fırlattı. Ayı ormanın içine doğru fırlatılmıştı. Bir ağaca sertçe çarpıp durdu.

Sam orada durup, ayıya herhangi bir hayvandan çıkacak sestten daha güçlü bir şekilde kükredti. Kükrekten içindeki kas ve damarların da onunla birlikte kükrediğini hissediyordu.

Ayı yavaşça ve sersem bir halde ayağa kalkıp şok içinde bir ifadeyle Sam'e doğru baktı. Adım atarken homurdanıyordu. Korkak birkaç adımdan sonra başını eğdi ve arkasını dönüp kaçtı.

Ama Sam öylece gitmesine izin verecek değildi. Oldukça sinirliydi ve dünyadaki hiçbir şeyin bu öfkesini alıp götürebileceğine inanmıyordu. Üstüne üstlük bir de acıkmıştı. Ayı karşılığını almak zorundaydı.

Sam hızlıca koştu ve hayvandan daha hızlı olduğunu anlayınca memnun oldu. Birkaç saniye içinde büyük bir sıçrayışla ayıyı yakaladı ve dişlerini boynuna batırdı.

Ayı acı içinde inliyordu ama Sam aynen devam etti. Dişlerini daha derine sapladı ve birkaç saniye içinde ayı pes edip Sam'in dizlerinin önüne çöktü. Ve sonuç olarak hareket etmeyi bıraktı.

Sam gücün damarlarına dolduğunu hissederek hayvanın bütün kanını içti.

Nihayetinde Sam sırtını bir ağaca yasladı ve dudaklarından damlayan kanı yaladı. Hiçbir zaman şimdiki gibi yenilenmiş hissetmemişti. Tam da ihtiyacı olan yemekti bu.

Bir başka dal çıtırdamasını duyduğunda ayağa kalkmak üzereydi.

Sesin geldiği tarafa doğru baktığında beyaz, ince bir elbise giymiş en fazla 17 yaşındaki genç kıızı gördü. Şok içinde, elinde bir sepetle öylece kalakalmıştı. Teni saydammış gibi bembeyazdı ve uzun kahverengi saçları, masmavi gözlerini çevreliyordu. Çok güzeldi.

Kendisi gibi donup kalan Sam'e dikmişti gözlerini.

Sam, kızın ondan korktuğunu düşündü. Bir ayının tepesinde, ağzında kanla olan görüntüsünün korkutucu olduğunu fark etti. Ama onu korkutmak istemiyordu.

Aydan uzaklaşıp kıza doğru birkaç adım attı.

Kızın irkilip kaçmaması Sam'i şaşırtmıştı. Bunun yerine korkusuz gözlerle Sam'e bakmaya devam ediyordu.

"Korkma, sana zarar vermeyeceğim," dedi Sam.

Kız gülümsedi. Sam oldukça şaşırmıştı. Güzel olmasının yanında bir de korkusuzdu. Bu nasıl olabilirdi?

"Tabi ki bana zarar vermeyeceksin. Sen de benim gibisin," dedi kız.

Şimdi şok olma sırası Sam'deydi. Kız bunu söylediği an Sam doğru olduğunu anlamıştı. Daha kıızı gördüğü ilk

an bir şeyler olduğunu fark etmişti ve şimdi tam olarak anlıyordu. Kız da onun gibiydi. Bir vampir. Bu yüzden korkusuzdu.

Kız, ayıyı göstererek, “Güzel alt ettin. Ama biraz karışık oldu, değil mi? Neden bir geyik seçmedin?” dedi.

Sam güldü. Hoş olmasının yanında komikti de.

“Bir dahaki sefere öyle yaparım,” dedi.

Kız gülümsedi.

“Hangi yılda olduğumuzu söyleyebilir misin? Ya da ne bileyim, en azından hangi yüzyıl olduğunu?” diye sordu.

Kız tekrar gülümseyip kafasını salladı.

“Sanırım cevabı bulman için bu soruyu sana bırakacağım. Eğer ben söylersem hiçbir eğlencesi kalmaz, değil mi?”

Sam, kızıdan hoşlanmıştı. Cesur biriydi. Hem onu çok önceden beri tanıyormuş gibi rahat hissetmişti kendini.

Kız bir adım öne gelip, elini uzattı. Sam uzanıp kıza, saydam ve pürüzsüz tenine dokundu.

“Benim adım Sam,” deyip elini sıktı ama bu tutuş normalden uzun sürmüştü.

Kız kocaman bir gülümsemeyle karşılık verdi.

“Biliyorum,” dedi.

Sam şaşırmıştı. Adını nasıl bilebilirdi? Kızla daha önce tanışmış mıydı? Hatırlayamadı.

“Senin için gönderildim,” dedi kız.

Ve birdenbire arkasını dönüp, ormanın içine doğru ilerlemeye başladı.

Sam, takip etmesi gerektiğini düşünerek aceleyle peşinden ilerledi. Nereye gittiğini tam olarak incelemiyordu. Dalların üstünde kızın peşinden gitmeye çalıştıkça, onun kıkırdamasını duyuyordu.

“Ee? Sen bana adını söylemeyecek misin?” diye sordu.

Kız kıkırdamaya devam etti.

“Hmm, bir ismim var elbette ama onu pek kullanmıyorum,” dedi. Sonra arkasını dönüp, Sam’in ona yetişmesini bekledi ve: “İlla ki bilmen gerekiyorsa, herkes bana Polly der,” dedi.

Dördüncü Bölüm

Caleb, Orta Çağ'a özgü devasa kapıyı açtı. O kapıyı tutarken, Caitlin sabahın ilk ışıkları altında manastırdan çıktı ve dışarı adım attı. Caleb yanında, gün doğuşunu izledi. Burada, Montmartre'nin zirvesinde, tüm Paris'i ayaklarının altında görebiliyordu. Paris, klasik mimarinin ve basit evlerin, taş ve toprak yolların, ağaçların ve kentleşmenin bir arada bulunduğu güzel, geniş bir şehirdi. Milyonlarca tatlı rengin karışımına bürünen gökyüzü, şehri canlı gibi gösteriyordu. Büyüleyici bir manzaraydı.

Bu manzaradan daha büyüleyici olansa, yavaşça kendi eline uzandığını hissettiği eldi. Başını çevirdiğinde Caleb'in de yanında durmuş manzarayı seyrettiğini fark etti. Tüm bunların gerçek olduğuna inanamıyordu. Caleb'in yanında olduğuna, gerçekten burada birlikte olduklarına inanamıyordu. Caleb'in onu tanıdığına, onu hatırladığına, onu bulduğuna inanamıyordu.

Hâlâ bir rüyada olup olmadığını merak etti.

Ancak orada durup, Caleb'in elini sıkıca tuttuğunda, bunun bir rüya olmadığını, uyanmış olduğunu biliyordu. Daha önce hiç bu kadar mutlu hissetmemişti. Bunca zamandır yalnızca onunla olmak için koşuyordu. Yalnızca

ona kavuşmak için asırlarca öncesine bunca yolu kat edip gelmişti. Yalnızca onun hayatta olduğundan emin olmak için... Caleb, İtalya'da onu tanımadığında içinde bir şeyler paramparça olmuştu.

Ancak burada yanında olduğunu, yaşadığını ve kendisini hatırladığını düşündükçe —ayrıca Sera da etrafta yokken, Caleb tamamen ona kalmıştı— kalbi yepyeni umutlar ve hayallerle dolmuştu. Tüm bunların gerçek olabileceğini, planın gerçekten işe yarayacağını o ana kadar hayal bile edemezdi. O kadar kendinden geçmişti ki nereden başlayacağını ya da ne söyleyeceğini bile bilmiyordu.

Caitlin bir şey söylemeye fırsat bulamadan Caleb söze başladı.

“Paris,” dedi, yüzünde bir gülümsemeyle Caitlin’e dönerek, “Kesinlikle daha kötüsü de olabilirdi.” Caitlin de ona gülümsedi.

“Bütün hayatım boyunca burayı görmek istemiştım,” diye cevap verdi.

Sevdiğim birisiyle diye eklemek istedi ancak kendisine engel oldu. Caleb’le en son bir araya geldiğinden beri o kadar çok zaman geçmişti ki, kendini tekrar gergin hissetmeye başlamıştı. Bir taraftan sanki hep onunlaymış gibi hissediyordu, bir taraftan da onu ilk kez görüyormuş gibi.

Caleb, elini ona doğru uzattı.

“Paris’i benimle gezmek ister misin?” diye sordu.

Caitlin elini Caleb’in avucuna yerleştirdi.

Dik yamaçtan aşağı Paris’e uzanan uzun mesafeye bakarak, “Yürümek için oldukça uzak,” dedi.

“Ben daha havalı bir şeyler düşünüyordum,” dedi Caleb. “Uçmak.”

Caitlin omuzlarını geriye doğru gererek kanatlarının ne durumda olduğunu anlamaya çalıştı. Beyaz kanı içtikten sonra kendisini oldukça gençleşmiş ve yenilenmiş hissediyordu ama uçabileceğinden emin değildi. Kanatlarının onu taşıyacağını umarak bir dağın tepesinden atlamaya hazır değildi.

“Henüz uçmaya hazır olduğumu düşünmüyorum,” dedi.

Caleb ona baktı ve durumu anladı. “Öyleyse benimle uç,” dedi ve bir gülümsemeyle ekledi, “Eskiden olduğu gibi.”

Caitlin de ona gülümsedi, arkasına geçti, omuzlarına ve sırtına tutundu. Kollarının arasında Caleb’in kaslı vücuduna sahip olmak ona iyi hissettirmişti.

Caleb birden hızla aşağıya atladığında, daha sıkı tutunacak zamanı zar zor bulabilmişti.

Daha ne olduğunun farkına varamadan uçmaya başlamışlardı. Caitlin kafasını Caleb’in omzuna dayamış, aşağıya bakıyordu. Günbatımında süzülerek aşağı, şehre yaklaşırlarken Caitlin içinde ona pek de yabancı olmayan o heyecanı hissetti. Nefes kesiciydi.

Ancak hiçbir şey onun tekrar Caleb’in kollarında olması, ona tutunması, onunla birlikte olması kadar nefes kesici değildi. Ona kavuşalı daha bir saat bile olmamıştı ama Caitlin şimdiden bir daha Caleb’den ayrılmamak için dua ediyordu.

Şu an üzerinden uçtukları Paris, 1789'daki Paris, birçok açıdan Caitlin'in 21. yüzyılda gördüğü Paris resimlerine benziyordu. Binaların çoğunu, kiliseleri, çan kulelerini, heykelleri hatırlayabiliyordu. Yüzyıllar öncesinde olmasına rağmen, Paris 21. yüzyıldaki şehrin aynısı gibi duruyordu. Floransa ve Venedik'teki gibi, geçen yüzyıllar boyunca çok az şey değişmişti.

Fakat başka açılardan şehir oldukça farklıydı. Yapılaşma 21. yüzyıldaki hâlini henüz almamıştı. Bazı yollar kaldırım taşı ile döşenmişse de birçoğu hâlâ topraktı. Ayrıca şehir daha az kalabalıktı ve evlerin arasından gittikçe içlere sokulan bir ormanın ortasındaymış hissini veren ağaç kümelerini görmek mümkündü. Arabaların yerini atlar, at arabaları, toprakta yürüyen ve yük arabaları iten insanlar doldurmuştu. Her şey daha yavaş ve sakindi.

Caleb dalışa geçmiş ve binaların bir adım üzerinde uçacakları seviyeye alçalmıştı. Binaların sonuncusunun üzerinden geçtiklerinde gökyüzü birdenbire açıldı ve şehrin tam ortasından geçen Seine Nehri önlerine uzandı. Sabahın ilk ışıklarıyla sarı bir pırıltıya dönen nehir Caitlin'in nefesini kesmişti.

Caleb daha da alçalarak nehrin üzerinde uçmaya başladı. Caitlin şehrin güzelliği ve romantikliğine hayran kalmıştı. Küçük bir ada olan Ile de la Cite'nin üzerinden uçarlarken Caitlin, devasa kulesi diğer her şeyin üzerinde dimdik yükselen Notre Dome'ı fark etti.

Caleb artık suların hemen üzerinde uçuyordu ve nemli nehir havası onları bu sıcak temmuz sabahında serinletiyordu. Onlar nehrin bir ucunu öbür ucuna bağlayan küçük

kemerli sayısız köprünün üstünden ve altından uçarlarken Caitlin nehrin iki ucundaki Paris'i izleyebiliyordu. Sonra Caleb yükselmeye başladı ve nehir yatağının bir ucunda onları gelen geçenin görmesini engelleyecek, büyükçe bir ağacın arkasına yavaşça indi.

Caitlin etrafa baktı ve Caleb'in onları nehirle birlikte kilometrelerce uzanan resmî bir parka getirdiğini anladı.

"Tuileries Bahçeleri," dedi Caleb. "21. yüzyıldaki bahçenin aynısı. Hiçbir şey değişmedi. Burası hâlâ Paris'teki en romantik yer."

Gülümseyerek uzandı ve Caitlin'in elini tuttu. Bahçe boyunca uzanan bir yoldan aşağı yürümeye başladılar. Caitlin, hiç bu kadar mutlu hissetmemişti.

Caitlin'in sormak ve söylemek için yanıp tutuştuğu o kadar çok şey vardı ki nereden başlayacağını bilemiyordu. Ama bir yerlerden başlaması gerekiyordu. Bu yüzden son zamanlarda aklını en çok kurcalayan şeyle başlaması gerektiğine karar verdi.

"Teşekkürler," diye başladı Caitlin, "Roma için. Koleyum için. Ve de beni kurtardığın için. Eğer o anda gelmiş olmasaydın, neler olabileceğini düşünmek bile istemiyorum."

Birden emin olamayarak Caleb'e döndü. Endişe ile, "Hatırlıyor musun?" diye sordu.

Caleb ona döndü ve başıyla onayladı. Caitlin doğru söylediğini biliyordu. Rahatlamıştı. Sonunda aynı sayfaya gelebilmişlerdi. Hafızaları geri dönmüştü. Sadece bu bile onun için dünyalara bedeldi.

“Ama seni ben kurtarmadım,” dedi Caleb. “Sen, bensiz de başının çaresine gayet iyi bakıyordun. Aksine sen beni kurtardın. Sadece seninle olmak bile... Sensiz ne yaptım bilmiyorum,” dedi.

Caleb'in elini sıkıca tuttuğunu hissettiğinde, bütün dünyası tekrardan bir araya gelmeye başlamıştı.

Bahçede sallana sallana dolaşırken, Caitlin merakla bin bir çeşit çiçeklere, fiskiyele, heykellere göz gezdiriyordu. Burası hayatında gördüğü en romantik mekânlardan biriydi.

“Ve üzgünüm,” diye ekledi Caitlin.

Caleb bakışlarını ona çevirince, söylemekten korkmaya başlamıştı.

“Oğlun için.”

Caleb bakışlarını başka yöne çevirirken, Caitlin yüzündeki samimi kederi gördü.

‘Aptal,’ diye düşündü. ‘Neden hep anın büyüşünü bozmak zorundasın ki? Neden bunları konuşmak için başka bir zamanı bekleyemedin?’

Caleb yutkundü ve başı ile onayladı, kederden konuşacak gücü bile bulamamıştı.

“Ve Sera için de üzgünüm,” diye ekledi Caitlin. “Hiçbir zaman aranızda girmek istememiştim.”

“Üzülme,” dedi. “Seninle bir alakası yoktu. Bu, onun ve benim aramdaki bir meseleydi. Hiç birlikte olmamalıydık. Başından beri yanlış yapıyorduk.”

“Ve son olarak da New York'ta olanlar için üzgün olduğumu söylemek istemiştim,” diye ekledi Caitlin, tüm bun-

ları içinden attığına rahatlayarak. “Sen olduğunu bilseydim, seni asla bıçaklamazdım. Yemin ediyorum, başka biri olduğunu sanmıştım, şekil değiştirdiğini sanmıştım. Gerçekten sen olacağını yüz yıl düşünsem tahmin edemezdim.”

Bunların düşüncesiyle bile içinde bir şeyler parçalandığını hissedebiliyordu.

Caleb durdu ve ona döndü, onu omuzlarından tutup çevirdi.

“Bunların hiçbiri önemli değil artık,” dedi içtenlikle. “Beni kurtarmak için geri döndün. Ve biliyorum ki bunun için büyük fedakârlıklar yapmak zorunda kaldın. İşe yaramayabilirdi de. Ama hayatını benim için riske attın. Ve çocuğumuzdan benim için vazgeçtin,” dedi yine kederle yere bakarak. “Seni, sana anlatabileceğimden çok daha fazla seviyorum,” diye ekledi gözlerini yerden kaldırmadan.

Caleb nemli gözlerle Caitlin’e baktı.

O an dudakları birbirine değdi. Caitlin öpüşürlerken vücudunun Caleb’in kollarında eridiğini, bütün dünyasının hafiflediğini hissediyordu. O an hiç bitmeyecek gibi gelmişti. O an Caleb’le geçirdiği en müthiş andı ve bir bakıma Caleb’i ilk kez anlamaya başladığını hissetmişti.

Sonunda yavaşça dudaklarını ayırdılar ve göz göze geldiler.

Ağır ağır gözlerini birbirlerinden ayırıp, nehrin kenarındaki bahçede el ele yürüyüşlerine devam ettiler. Caitlin etrafına baktı ve Paris’in ne kadar güzel ve romantik olduğunu düşündü. O an hayallerinin gerçek olduğunu fark etti. Hayattan istediği her şeye sahip olmuştu. Onu seven—onu *gerçekten* seven—birisi ile birlikte olmak. Böylesine

güzel, böylesine romantik bir şehirde olmak. Önünde bir ömür varmış gibi hissetmek.

Caitlin cebinde mücevherlerle işlenmiş kılıfı hissetti ve bu duruma içerledi. Onu açmak istemiyordu. Babasını çok seviyordu fakat ondan gelen bir mektubu okumak istemiyordu. O an anlamıştı ki bu göreve devam etmeyi de artık istemiyordu. Zamanda geri dönmek ya da başka bir anahtar bulmak zorunda kalma riskini göze alamıyordu. Sadece burada olmayı, bu zamanda, bu yerde, Caleb'le olmayı istiyordu. Huzur içinde. Hiçbir şeyin değişmesini istemiyordu. Birlikte geçirdikleri değerli zamanı, birlikliliklerini korumak için ne yapması gerekirse yapmakta kararlıydı. Ve içinde bir ses bunun için görevden vazgeçmesi gerektiğini söylüyordu.

Caitlin döndü ve Caleb'le yüz yüze geldi. Ona söylemekte tereddüt ediyordu, ancak söylemesi gerektiğini hissetti.

“Caleb,” dedi, “Aramaya devam etmek istemiyorum. Biliyorum ki diğerlerine yardım etmek ve Kalkan'ı bulmak benim görevim. Ve bu bencilce görünebilir, eğer öyle görünüyorsa üzgünüm. Fakat ben yalnızca seninle olmak istiyorum. Bu, şu an benim için en önemli şey. Bu zamanda ve bu şehirde kalmak. Eğer aramaya devam edersek başka bir zamana, başka bir yere gitmek zorunda kalacağımızı hissediyorum. Ve bir dahaki sefere birlikte olmayabiliriz...”

Caitlin durakladı ve ağladığını fark etti.

Sessizlik içinde derin bir nefes aldı. Caleb'in ne düşündüğünü merak etti ve karşı çıkmayacağını ümit etti.

“Anlıyor musun?” diye sordu tereddütle.

Caleb endişeli bakışlarla ufka döndü ve sonunda tekrar Caitlin'e baktı. Catlin de endişeli bir hâl almaya başlamıştı.

“Babamın mektubunu okumak ya da başka ipucu bulmak istemiyorum. Yalnızca seninle olmak istiyorum. Her şeyin şu an olduğu şekliyle kalmasını istiyorum. Hiçbir şeyin değişmesini istemiyorum. Umarım bu yüzden benden nefret etmiyorsundur.”

“Senden asla nefret edemem,” dedi Caleb yumuşak bir sesle.

“Ama onaylamıyorsun da?” dedi Caitlin kışkırtıcı bir sesle. “Göreve devam etmem gerektiğini mi düşünüyorsun?”

Caleb bakışlarını kaçırdı fakat cevap vermedi.

“Neden?” diye sordu Caitlin. “Diğerleri için mi endişeleniyorsun?”

“Öyle olmam gerektiğini sanıyorum,” dedi Caleb. “Ve öyleyim. Ama ben de bazı bencil düşüncelere sahibim. Sanırım... Kafamın bir yerlerinde Kalkan'ı bulursak, oğlumu geri getirebileceğim ümidini taşıyordum. Jade.”

Caitlin görevi bırakmanın Caleb için oğlunu terk etmek anlamına geldiğini anlayınca korkunç bir suçluluk hissine kapıldı.

“Fakat bu doğru değil,” dedi Caitlin. “Kalkan'ı bulursak oğlunu geri döndürüp döndüremeyeceğimizi, hatta Kalkan'ın gerçek olup olmadığını bile bilmiyoruz. Ama aramayı bırakırsak, birlikte olabileceğimizi biliyoruz. Bu bizimle ilgili. Benim en çok önemsedğim şey bu.” Caitlin durakladı. “Bu senin için de en önemli şey mi?”

Caleb ufka baktı ve başıyla onayladı. Fakat Caitlin'e bakmadı.

“Yoksa beni yalnızca Kalkan’ı bulmana yardım edebileceğim için mi seviyorsun?” diye sordu Caitlin.

Bu soruyu dile getirebilecek cesareti olduğuna kendisi bile şaşırmişti. Bu soru Caleb’i ilk gördüğünden beri hep aklının bir köşesinde onu rahatsız ediyordu. Caleb onu yalnızca götürebileceği yerler için mi sevmiştii? Yoksa onu, *onun* için mi sevmiştii? Sonunda bu soruyu sormuştu.

Cevabı beklerken kalbi küt küt atıyordu.

Sonunda Caleb ona döndü ve gözlerinin içine baktı. Ona yaklaştı ve elinin dışı ile yanağını yavaşça okşadı.

“Seni *sen* olduğun için seviyorum,” dedi. “Ve bu hep böyleydi. Eğer seninle olmak Kalkan’ı bırakmak anlamına geliyorsa, ben de öyle yapacağım. Ben de seninle olmak istiyorum. Evet, aramak istiyorum. Fakat şu an sen benim için çok daha önemlisin.”

Caitlin içinde uzun zamandır hissetmediği bir hisle gülmüştü. Huzur ve denge hissi. Artık önlerinde hiçbir şey duramazdı.

Caleb gözünün önündeki saçı kenara itti ve gülmeye başladı.

“Tuhaf,” dedi, “Burada daha önce de yaşadım. Yüzyıllar önce. Paris’te değil, taşrada. Küçük bir kaleydi. Hâlâ var olduğuna emin değilim. Fakat araştırabiliriz.”

Caitlin gülmüştü ve Caleb onu sırtına alıp havaya atıldı. Dakikalar içinde Paris’in çok üstünde Caleb’in taşradaki evini aramak için uçuyorlardı.

Onların evi.

Caitlin hiç bu kadar mutlu olmamıştı.

Beşinci Bölüm

Sam, önünde ilerleyen Polly'ye ayak uydurmakta zorlanıyordu. Polly hiç susmayacakmış gibi, bir koldan diğerine atlayarak hızlı hızlı konuşuyordu. Sam ise hâlâ zamanda yolculuğun şokunu üstünden atamamıştı. Tüm bunları sindirmek için zamana ihtiyacı vardı.

Neredeyse yarım saattir yürüyorlardı. Sam, Polly'nin izlerini takip ederek çalılardan zıplıyor, onu takip ediyordu. Ve Polly bu son yarım saatte hiç susmamıştı. Sam ise anca bir, iki kelime edebilmişti. Saraydan, toplantıdan, arkadaşlarından, yakındaki bir konserden ve Aiden isimli bir adamdan bahsedip duruyordu. Sam'in bu konuşulanlar hakkında en ufak bir fikri bile yoktu. Polly neden onu arıyordu? Neredeydiler? Artık bazı cevapları almaya kararlı hâle gelmişti.

“...tabi ki tam olarak dans denemez,” diyordu Polly o sırada, “ama mükemmel bir gösteri olacak. Ne giyeceğim konusunda hâlâ kararsızım. Birçok seçeneğim var ama böyle resmî bir programa uygun bir şey bulamıyorum...”

Polly neşeyle ormanın içine doğru ilerlerken, “Lütfen!” diye bağırdı Sam, “Böldüğüm için üzgünüm ama birkaç sorum var. Lütfen. Bazı cevapları hak ediyorum.”

Polly sonunda konuşmayı bıraktı ve Sam rahatlayarak iç çekti. Polly bu kadar zamandır konuştuğunun farkında değilmiş gibi şaşırarak Sam'e bakıyordu.

"Tek yapman gereken sormak," dedi neşeyle. Sam'in sormasına fırsat bile vermeden "Ee, hadi bakalım neymiş sorun?" dedi.

"Beni almak için gönderildiğini söyledin. Kim gönderdi seni?" diye sordu Sam.

"Bu çok kolay bir soruydu. Aiden gönderdi."

"Aiden kim?"

Polly kıkırdayarak, "Ah, öğrenecek daha çok şeyin var, değil mi? Aiden yüzyıllardır birliğimize akıl hocalığı yapıyor. Seninle neden ilgilendiğini ya da beni neden ormanın derinliklere seni almaya gönderdiğini ise bilmiyorum. Bence eninde sonunda yolunu kendin de bulabilirdin. Ayrıca bugün yapmam gereken *binlerce* işten hiç söz bile etmiyorum. Bir sürü elbise denemeliydim..."

"Lütfen!" diye bağırdı Sam. Tekrar konunun dışına çıkmamak için uğraşıyordu. "Buraya gelip beni almaya, yaptığın her şeye minnettarım ve asla saygısızlık etmek istemem ama her nereye gidiyorsak gidelim, benim buna vaktim yok. Görüyorsun bu zamana ve bu yere bir şekilde geri geldim. Ve bunun bir sebebi olmalı. Kardeşime yardım etmeliyim, onu bulmalıyım. Böyle gezintiler için vaktim yok," dedi.

"Bunu gezinti olarak tanımlamazdım ben," dedi Polly ve ekledi, "Aiden herkes tarafından bilinen biridir. Eğer bir şekilde senle ilgilendiyse, umursanmayacak bir durum

değildir. Hem aradığın kişi her kim ise, eliyle koymuş gibi bulacak olan da Aiden'dır."

"Nereye gidiyoruz peki? Ne kadar yolumuz kaldı?"

Polly aceleci adımlarla ormanın içine doğru ilerlerken, Sam de ona yetişmeye çalışıyordu. Polly'nin ona doğru düzgün bir cevap verip vermeyeceğini merak ediyordu. Tam o anda orman birden arkalarında kaldı.

Polly olduğu yerde durdu. Sam de onun yanına gelip şaşkınlık içinde kalakaldı.

Önlerinde, kusursuzca şekillendirilmiş çimlerin olduğu bahçeye doğru uzanan kocaman ve boş bir arazi vardı. Çok güzel görünüyordu. Canlı bir sanat eseri gibiydi.

Daha nefes kesici olan şey ise bu güzel bahçenin ardındaki şeydi. Sam'in hayatı boyunca hiç görmediği büyüklükte bir saraydı. Bu kocaman yapı tamamen mermerden yapılmıştı. Ve Sam'in görüş alanındaki her açığa doğru alabildiğine genişlemişti. Geniş pencereleri ve girişindeki upuzun, mermer merdiveniyle klasik bir dizaynı vardı. Sam, buranın fotoğrafını bir yerde gördüğünden emindi ama bir türlü çıkaramıyordu.

Polly, zihnini okumuş gibi cevapladı: "Versay."

Sam Polly'ye döndüğünde yüzündeki gülümsemeyle karşılaştı.

"Burası yaşadığımız yer. Fransa'dasın. 1789 yılında. Marie'nin izin vereceğini farz edersek, eminim ki Aiden bize katılmanı onaylayacaktır."

Sam'in kafası karışmıştı.

“Marie?” diye sordu.

Polly kafasını sallayarak gülmeye devam etti. Saraya doğru ilerlerken arkasına döndü ve “Marie Antoninette tabii ki!” dedi.

* * *

Sam, sonsuzluğa uzanan merdivenlerden sarayın girişine kadar Polly’nin yanında ilerledi. Yürürlerken bir yandan da gördüklerini zihnine kazıyordu. Mekânın büyüklüğü ve simetrisi hayranlık uyandırıcıydı. Hayatında gördüğü en güzel kıyafetlerle etrafında gezinen insanların kraliyet ailesinden olduğunu varsayıyordu. Sarayın etkisini bir türlü üstünden atamıyordu. Birileri çıkıp ona rüyada olduğunu söylese, inanabilirdi. Daha önce hiç kraliyetin varlığında bulunmamıştı.

Polly sürekli konuşuyordu. Sam de onun sözlerine odaklanmaya çabalıyordu. Kendini Polly’ye odaklamak zor olsa da onun yanında bulunmak ve arkadaşlığına sahip olmak hoşuna gidiyordu. Ayrıca Polly’nin oldukça hoş olduğunu düşünüyordu. Ama Polly ile ilgili bir şey Sam’in kafasını karıştırıyordu. Onu gerçekten çekici mi buluyordu, yoksa sadece arkadaş olarak mı sevmişti, emin değildi. Eski sevgilisinde ilk bakışta bir arzu hissetmişti ama Polly’yi ilk gördüğünde hissettikleri daha çok arkadaşlık, samimiyet gibi duygulardı.

“Görüyorsun işte burada kraliyet ailesi yaşıyor ama biz de buradayız. Bizim de burada olmamızı istediler. Sonuçta sahip oldukları en iyi koruma biziz. Hep birlikte, dostça

diyebileceğin bir ortamda yaşıyoruz. İki taraf için de en iyisi bu. Orman sayesinde avlanma gibi bir sorunumuz olmuyor, hem burası yaşanacak en güzel yerlerden biri. Karşılığında da kraliyeti koruyoruz. Bazılarının bizim türden olduğunu söylememe gerek yoktur herhalde.”

Sam, gözlerini şaşkınlık içinde Polly’ye dikmişti.

“Marie Antoinette mi?” diye sordu.

Polly bunu bir sır olarak saklamak istermiş gibi sessizce kafasını salladı.

“Ama kimseye söyleme,” dedi. “Birkaç kişi daha var ama kraliyetin çoğu insan. Bizim yanımızda olmak istiyorlar. Ama burada çok kesin kurallar var ve kesinlikle çiğnemez. Biz ve onlar. Bu sınırı aşmamız kesinlikle yasak. Kraliyetten bazı kişilerin fazla güç sahibi olmasını istemiyoruz ve Marie de bu konuda oldukça ısrarcı.

“Neyse işte, bu saray dünyanın en büyüleyici yerlerinden biri. Buranın sonunun gelebileceğini hayâl bile edemiyorum. Burada art arda partiler yapılır. Sabahlara kadar süren danslar, balolar, konserler... Bu hafta da çok güzel bir opera etkinliği olacak. Şimdiden ne giyeceğimi seçtim bile!”

Kapılara yaklaştıklarında birçok görevli açmak için koştu. Sam kocaman, altın kapıları şaşkınlık ve hayranlıkla karışık bir bakışla inceliyordu.

Polly uzun, mermer koridorda burası kendininmiş gibi bir güvenle hızlıca ilerlerken, Sam de ona yetişmeye çalışıyordu. Yürürlerken Sam etrafına bakıyor ve bu zenginlik karşısında büyüleniyordu. Yıldızlarla süslenmiş, kristal

avizelerin asıldığı upuzun, mermer koridorda ilerlediler. Camlardan içeri süzülen güneş ışığı her yere yansıyordu.

Birçok kapının yanından geçip mermerden yapılmış, etrafında kolonlar olan kocaman salona girdiler. Polly içeri girdiğinde hazır duruma geçen koruma görevlileri vardı.

Polly kıkırdıyordu, anlaşılan o ki korumalara alışmıştı. “Burada eğitim de alıyoruz. İmkânlar oldukça iyi. Aiden’in bize hazırladığı sıkı bir program var. Gidip seni almam için dersi kırmama izin verdiğine hâlâ inanamıyorum. Gerçekten önemli biri olmalısın.”

“Ee, kendisi nerede peki? Ne zaman tanışacağım onunla?”

“Ah! Oldukça sabırsızsın, değil mi? Aiden oldukça meşgul biri. Bir süre seninle tanışamayabilir. Ya da hemen yanına çağırır, bilemiyorum. Ama merak etme seni görmek istediği zaman mutlaka haberin olur. Biraz zaman tanı, o zamana kadar sana odanı göstermem söylendi bana.”

“Odam mı?” dedi Sam. Şaşırmıştı. “Burada kalabileceği söylemedim, dediğim gibi kardeşimi bulmam gerekiyor,” diyerek isyan etmeye başladığı an önlerinde bir çift kapı açıldı.

İçeriye bir grup insan girdi. Ortalarındaki tahtta bir kadını taşıyorlardı.

Kadını yere bırakıp, onlar da bir yere oturdular. Polly önlerinde eğiliyor ve Sam’e bakarak aynısını yapmasını işaret ediyordu. Sam eğildi.

Marie Antoniette olduğunu tahmin ettiği kadın tahttan inip onlara doğru birkaç adım geldi ve Sam’in önünde durdu. Dik durabileceğini gösteren bir hareket yaptı. Sam doğruldu.

İlgi çekici bir nesneymiş gibi Sam'i baştan ayağa inceledi.

"Demek yeni çocuk sensin," dedi ifadesiz bir yüz ile. Kadının yeşil gözlerinde, Sam'in daha önce görmediği bir yoğunluk vardı. Sam, kadının da onlardan olduğunu hissedebiliyordu.

Uzun bir sessizlikten sonra, kadın kafasını sallayıp, "Enteresan," dedi.

Hemen sonra, yanlarından geçip yürümeye devam etti ve yanındakiler de hemen peşinden gittiler.

Ama kraliyetten olduğu belli olan biri geride kaldı. 17 yaşlarında görünüyordu ve asil mavi, kadife bir elbise giyiyordu. Delip geçen masmavi gözleri, uzun ve sarı saçlarıyla birlikte Sam'in gördüğü en soluk tene sahipti. Kız gözlerini, Sam'in gözlerine dikmişti.

Sam bu bakışlar altında başka yere bakamayacak gibi, kilit altında hissediyordu.

Hayatında gördüğü en güzel kızdı.

Birkaç dakika geçtikten sonra kız birkaç adım öne gelip, daha da yakından bakmaya başladı. Avucu yere bakar bir şekilde elini uzattı, Sam'in öpmesini bekliyordu. Yavaşça ve gurur dolu bir tavırla hareket ediyordu.

Sam elini aldı. Dokunuşuyla elektriğe çarpılmış gibiydi. Parmak uçlarına bir öpücük kondurdu.

Kız, "Polly? Bizi tanıştırmayacak mısın?" dedi.

Bu bir soru değildi. Daha çok bir emirdi.

"Kendra, Sam. Sam, Kendra."

'Kendra,' diye düşündü Sam. Gözlerinin içine bakıyordu. Kızın ona sahipmiş gibi görünen bakışlarına oldukça şaşırmıştı.

"Sam," dedi kız, sesi yankılanıyordu. "Biraz basit bir isim ama sevdim."

Altıncı Bölüm

Kyle taştan tabutu bir yumrukla paramparça etti. Bin bir parçaya bölünen kapaktan kurtulup dışarıya adımını attı. Herhangi bir tehlikeye karşı hazırды.

Etrafına bakındı. Yanına yanaşabilecek herkesle savaşılabildi. Aslında birinin ona yaklaşıp kapışmayı başlatmasını arzuluyordu. Zamanda yaptığı bu son yolculuk özellikle sınırlarını bozmuştu ve hırsını birinden çıkarmak istiyordu.

Ama çevresini inceledikçe, odada yalnız başına olduğunu anladı. Tek başınaydı.

Yavaşça sakinleşmeye başladı. En azından doğru yere gelmişti ve doğru zamanda olduğunu hissediyordu. Zamanda yolculuk konusunda Caitlin'den daha kıdemli olduğunu biliyordu. Bu yüzden kendini daha belirli bir konuma gönderebiliyordu. Etrafına baktı ve durumdan memnun kaldı. Tam da gelmek istediği yerdeydi: Les Invalides'te.

Les Invalides eskiden beri çok sevdiği bir yerdi. Türünün kötülerini için çok önemli bir yer... Yerin altında, içinde lahitlerin olduğu, güzelce döşenmiş ve mermerden yapılmış bir anıt mezar. Bina, yerden kubbesine doğru uzanan

yüzlerce adım uzaklıktaki tavanıyla silindirik bir şekle sahipti. Karanlık bir yerdi. Fransa'nın asil askerleri için mükemmel bir inziva yeri idi. Kyle'in bildiği kadarıyla burası bir gün Napoleon'a da mezar olacaktı.

Ama henüz değil. Şimdi 1789 yılıydı ve Napoleon daha hayattaydı. Kyle'in kendi türünden gurur duyduğu biriydi. Henüz 20'li yaşlarında ve kariyerine yeni başlamak üzere olduğunu fark etti Kyle. Uzunca bir süre daha buraya gömülmeyecekti. Tabi ki Napoleon'un buraya gömülmesi, insanları onun da bir insan olduğuna inandırmak için oynanan küçük bir oyundu.

Bu düşünceyle birlikte Kyle'in yüzünde bir gülümseme oluştu. Şimdi burada Napoleon'un mezarında henüz o 'ölmeden' duruyordu. Eski zamanların hatırına onu görmeyi dört gözle bekliyordu. Ne de olsa aynı türden olup, az da olsa saygı duyduğu nadir vampirlerden biriydi. Ama ayrıca kibirli adinin tekiydi.

Kyle mermer odada yankılanan ayak sesleriyle ilerlemeye başladı. Kendini kontrol ediyordu. Daha iyi durumda olduğu zamanlar olmuştu. Bir gözünü Caleb'in korkunç çocuğuna kaptırmıştı. Yüzündeki dağılımlık ise Rexius'un New York'ta yaptıklarından kalmaydı. Tüm bunlar yetmemiş gibi, bir de yanığında Roma'daki Kolezyum'dan kalma, Sam'in bıraktığı kocaman bir yara vardı. Enkaz halindeydi ve bunun farkındaydı.

Ama bu durum garip bir şekilde hoşuna da gidiyordu. Hayatta kalmıştı. Ve kimse onu durduramamıştı. Ayrıca şimdi her zamankinden daha sinirliydi. Şimdi yalnızca Caleb ve Caitlin'in Kalkan'ı bulmasına engel olmayı düşün-

müyordu, tüm bu yaşananları onlara ödetecekti. Çektiği acıları onlara da çektirecekti. Sam de şimdi listeye girmişti. Üçünü birden bulup onlara eziyet etmeden, onu durdurabilecek hiçbir şey yoktu.

Birkaç adımla, Kyle merdivenlere ulaştı ve bir üst kata çıktı. Kubbenin altında şapelin sonuna doğru ilerledi ve mihraba ulaştı. Kireçtaşı duvara dokunurken bir şey arıyordu.

Sonunda aradığını buldu. Saklanmış sürgüyü itti ve gizli bir bölme ortaya çıktı. Uzanıp mücevherlerle süslenmiş, uzun, gümüşten kılıcı oradan çıkardı. Kılıcı ışığa doğru tutup memnuniyetle gülümsedi. Tam da hatırladığı gibiydi.

Kılıcı sırtına asıp arkasını döndü ve ön kapıya doğru ilerledi. Geriye yaslanıp kapıya doğru yürüdü ve sert bir tekmeyle kapıyı tuzla buz etti. Gürültü boş binada yankılanmıştı. Kyle gücünü bu kadar çabuk toparlamış olmaktan memnundu.

Dışarıya çıktığında gece olduğunu fark edince rahatladı. İstese gecenin karanlığından faydalanıp, direkt hedefine ulaşabilirdi ama o zamanının tadını çıkarmak istiyordu. 1789'un Paris'i özel bir yerdi. Hatırladığı kadarıyla fahişeler, alkolikler, kumarbazlar ve suçlularla doluydu. Gösterişinin ve mimarisinin aksine pek de tekin olmayan bir yerdi. Hoşuna gitmişti. Burası tam ona göre idi.

Kyle dinleyip hissedebilmek için gözlerini kapayıp çenesini kaldırdı. Caitlin'in bu şehirdeki varlığını kesinlikle hissediyordu. Ve Caleb'in tabii ki. Sam hakkında tam emin değildi ama en azından diğer ikisinin burada olduğunu biliyordu. 'Bu güzel oldu,' diye düşündü. Şimdi tek yap-

ması gereken onları bulmaktı. İkisiyle sürpriz bir şekilde karşılaşabilir ve onları kolayca öldürebilirdi. Paris basit bir şehirdi. Burada hesap vermek zorunda kalacağı Roma'daki gibi büyük bir vampir konseyi yoktu. Aksine Napoleon'un önderliğinde kurulmuş güçlü bir kötüler meclisi vardı. Ve Napoleon, Kyle'a borçluydu.

Yapacağı ilk işin, onun peşine düşüp yaptıklarının karşılığını almak olmasına karar verdi. Napoleon'un bütün adamlarını Caitlin ve Caleb'i bulmak için seferber edecekti. Direneceklerini bildiği için, Napoleon'un adamlarını kullanmak onun için oldukça faydalı olacaktı. Bu sefer hiçbir şeyi şansa bırakmayı planlamıyordu.

Ama hâlâ vakti vardı. Öncelikle avlanıp beslenmeli ve dimdik ayakta kalabilecek kadar güçlenmeliydi. Ayrıca buradaki planları çoktan işlemeye başlamıştı zaten. Paris'e gelmeden önce Roma'da eski arkadaşı Sergei'yi bulmuş ve kendinden önce buraya göndermişti. Eğer her şey planlandığı gibi gidiyorsa, Sergei çoktan buraya gelmiş ve görevini yerine getirmeye başlamış olmalıydı. Görevi Aiden'in birliğine sızmaktı. Kyle'ın yüzüne geniş bir gülümseme oturdu. Sinsi bir hainden daha çok sevebileceği hiçbir şey yoktu. En çok işe yarayan oyuncağı oydu.

Neşe dolu bir okul çocuğu gibi merdivenleri sekerek iniyordu. Şehre, istediğini almaya gidiyordu.

Kyle sokakta ilerlerken yanına bir ressam yaklaşıp, elindeki tuvaliyle fırçasını gösterdi ve resmini yapmasına izin vermesini istedi. Kyle uzanıp elinden fırçasını aldı ve tam alnının ortasına sapladı. Adam ölmüştü.

Kyle yere düşen tuvali aldı ve adamın üzerine örttü.

Mutlu bir şekilde yoluna devam ediyordu. Onun için yeterince mükemmel bir geceydi.

Arnavut kaldırımlı yola doğru döndüğünde her şey daha tanıdık gelmeye başladı. Yolun kenarına sıralanan fahişeler kaş göz işaretleri yapıyordu. Tam o sırada iki sarhoş adam bardan dışarıya atıldı ve Kyle'a çarptılar.

"Hey, aptal!" diye bağırdı biri diğerine.

Diğeri Kyle'a dönüp, "Tek gözlü! Nereye gittiğine dikkat et!" diye bağırdı.

İri görünen adam dönüp Kyle'ın göğsüne sağlam bir yumruk attı.

Ama yumruğunun işe yaramadığını görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. Kyle bir adım bile gerilememişti. Adamın yumruğu taştan bir duvarı itmeye çalışmaktan öteye gidememişti.

Kyle şöyle bir silkelendi ve bu iki adamın salaklığına şaşkınlıkla baktı. Hareket etmelerine fırsat bile vermeden elini sırtındaki kılıcına götürdü ve birkaç saniye içinde ikisinin de kafasını uçurdu.

Kafalar yerde yuvarlanıp, adamların vücutları yere yığılırken memnuniyetle onları izledi. Kılıcını yerine koyup, yerdeki başsız bedenlerden birini kavradı ve dişlerini boynuna saplayıp fişkırان kanı emmeye başladı.

Olanları gören fahişelerin korku dolu çığlıklarını duyuyordu. Bu sesleri kapanan kapı ve camların sesi izledi.

Bütün şehrin ondan korktuğunu fark etti.

'Güzel,' diye düşündü. Bu, tam da onun istediği gibi bir karşılanma şekliydi.

Yedinci Bölüm

Sabahın erken saatlerinde Caitlin ve Caleb, Paris'in dışına, Fransa'nın kırsal kesimlerine doğru uçtular. Caitlin, Caleb'in arkasına sıkı sıkı sarılmıştı. Şimdi daha iyi hissediyor, eğer uçmak isterse uçabileceğini biliyordu. Ama Caleb'i bırakmayı hiç istemiyordu. Vücudunun bu yakınlığı hoşuna gidiyordu. Tekrar birlikte olmanın verdiği hissi yaşamak için sıkıca sarılıp, öylece kalmak istiyordu. Çılgınca olduğunu biliyordu ama bu kadar uzun zaman ayrı kaldıktan sonra eğer onu bırakırsa, Caleb'in geri dönmek üzere uzaklara uçabileceğini düşünüyordu.

Altlarında uzanan yeryüzü sürekli değişiyordu. Birden şehir kendini sık bir ormana ve inişli çıkışlı arazilere bıraktı. Şehre yakın taraflarda evler ve çiftlikler vardı. Onlar ilerledikçe arazi bomboş bir hâl alıp genişlemeye başladı. Araziler üzerinde ilerledikçe çayırları, çiftlikleri görüyorlardı. Bacalardan çıkan dumanları görünce insanların yemek yaptıklarını düşündü Caitlin. Bahçelerindeki çamaşır iplerinde tertemiz çarşaflar asılıyordu. Oldukça huzurlu bir manzaraydı. Temmuzun sıcakları yeni yeni geçmeye başlamıştı, serin hava tazeleyiciydi.

Saatlerce süren uçuştan sonra farklı bir yöne doğru kıvrılınca, karşılaştıkları manzara Caitlin'in nefesini kesti. Ufukta titrek ışıkların altında, parlak mavi denizin dalgaları sonsuzluğa ilerliyordu. Sahil el değmemiş gibi görünüyordu. Yaklaştıkça, ucunda bu eşsiz kıyının olduğu tepeye ulaştılar.

Caitlin tepelerin arasından, uzun çimlerin ortasında duran yapıyı gördü. Muhteşem bir Orta Çağ kalesiydi. Eski taşlarla dizayn edilmişti ve etrafı küçük heykelciklerle süslemişti. Bir tepenin ortasında denizi görecektir şekilde konumlanmıştı ve etrafı alabildiğince yabanî çiçeklerle çevrelenmişti. Bu nefes kesici manzara karşısında Caitlin bir kartpostalın içinde olduğunu düşünüyordu.

Caitlin'in kalbi heyecanla çarpmaya başladı. Buranın Caleb'in bahsettiği yer olup olmadığını merak ediyordu. İçinden bir his burası olduğunu söylüyordu.

"Evet," dedi Caleb. Her zamanki gibi Caitlin'in düşüncelerini okuyup, cevaplamıştı onu. "Burası bahsettiğim yer."

Caitlin'in kalbi mutlulukla atmaya başladı. Çok heyecanlanmıştı ve uçabilecek kadar güçlü olduğunu hissediyordu.

Birden Caleb'in sırtından atladı ve kendini rüzgâra bıraktı. Bir anlığına kanatları çıkmazsa diye korkmuştu ama çok geçmeden kendini uçarken buldu.

Rüzgâr vücudunda gezinirken, bu hissi ne kadar sevdiğini hatırladı. Tekrar özgür olabilmek çok güzel bir duyuydu. Alçalıp yükselirken Caleb'in ona gülümseyen yüzüne baktı. Kanatları birbirine dokunurken sağa sola uçuyor, birbirlerinin yollarına geçiyorlardı.

Lily yürümeye devam ederken derin bir nefes aldı.

“Polly onunla tanıştığından beri tamamen değişti. Katlanılmaz oldu gerçekten. Ve Sergei... O tam bir hain. Sadece kendini düşünüyor. Ben de ona katlanamıyorum. Polly’nin onda ne bulduğunu da anlamıyorum. Ne görüyor onda? Nereden geldiğini bile bilmiyoruz. Sanki bir anda burada belirmiş gibi.”

“Anlıyorum,” dedi Caitlin.

Durdu ve Lily’ye döndü.

“Onunla maalesef daha önce karşılaştık. Başka yer ve başka zamanda.”

Lily şaşırdı. “Başka bir yüzyılda mı demek istiyorsun?”

Caitlin başını salladı. Lily büyülenmiş gibi görünüyordu.

“O kötü bir vampir. Kendinden daha da kötü bir vampirin, Kyle’ın sağ kolu. Daha da kötüsü, onu dönüştüren benim.”

Lily’nin gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

“Bu benim her zaman pişman olacağım bir şey. Onun asla iyi bir şey yapmayacağını biliyorum. Hem bir şekilde Polly’yi de kullanıyor.”

Lily kafasını salladı. “Ben ona uzak durması gerektiğini söyledim ama dinlemeyecek. En tuhafı da, Sergei hiç de Polly’yi seviyormuş gibi gözüküyor.”

Caitlin merak içinde iç çekti.

“Gidiyorsun, değil mi ?” diye sordu Lily.

Caitlin ona baktı, üzüntüsünü görebiliyordu.

Birlikte kaleye doğru alçaldılar. Eski görünüyordu ama kötü anlamda değil. Caitlin'e çoktan bir yuva gibi görünmeye başlamıştı.

Oldukça uzun bir süre bu güzel manzaraya, tepelere, uzaktaki okyanusa baktı ve içinde huzuru hissetti. Sonunda yuvasına varmış gibi hissediyordu. Burada Caleb'le birlikte bir hayat kuracağını, hatta mümkün olursa bir aile kuracağını düşünebiliyordu. Sonsuza kadar burada onunla yaşamaktan mutluluk duyardı ve önlerinde bir engel de görmüyordu.

* * *

Kalenin önüne geldiklerinde Caleb, Caitlin'in elini tutup ön kapıya doğru ilerledi. Meşe kapı ince bir toz tabakasıyla kaplanmıştı, yıllardır açılmadığı belli oluyordu. Caleb tokmağı çevirip açmaya çalıştı ama kilitliydi.

"Yüzyıllar geçti üzerinden, zarar görmemiş bir hâlde burada olmasına bile şaşırdım açıkçası. Şuralarda bir yerde bir anahtar olacaktı."

Kapının üzerine uzanıp bulduğu gizli bir aralıkta elini gezdirmeye başladı ve sonunda uzun, gümüş anahtarı buldu.

Anahtar kilide tam oturdu ve kapı tıkırdayarak açıldı.

Caleb, Caitlin'e dönüp gülümsedi ve içeriyi göstererek, "Buyur bakalım," dedi.

Üzerindeki tozlar yere saçılmaya başlarken Caitlin eski, ağır kapıyı yavaşça itti.

Birlikte içeriye girdiler. Giriş karanlıktı ve her yerde örümcek ağıları vardı. İçerideki hava oldukça ağırdı, yüzyıllardır girilmemiş gibiydi. Caitlin etrafı incelerken yüksek, taştan tavana ve taştan zemine baktı. Her yerde kat kat toz tabakaları vardı. Pencerelelerdeki tozlar içeriye olduğundan daha da karanlık gösteriyordu.

“Buradan,” dedi Caleb.

Caitlin’in elini tutup, onu dar bir koridordan geçirdi ve iki yanı pencerele geniş bir salona girdiler. Pencerelelerdeki toza rağmen burası daha aydınlıktı. Odada birkaç parça eşya bile vardı: eskilerden kalma meşe bir masa ve onu çevreleyen ahşap sandalyeler. Tam merkezde, mermerle çevrelenmiş bir şömine. Caitlin’in hayatı boyunca gördüğü en büyük şömine.

Mükemmeldi.

“Burayı 12. yüzyılda inşa etmiştim. O zamanlar moda böyleydi.”

“Burada mı yaşadın?” diye sordu Caitlin.

Caleb kafasını salladı.

“Ne kadar zaman yaşadın burada?”

Caleb düşündü. “Yüz yıldan fazla değildir. Belki iki yüz yıl,” diye yanıtladı.

Caitlin bir kez daha vampir dünyasındaki zaman kavramının genişliğine şaşırıyordu. Birden şaşkınlığının yerini endişe aldı. Burada başka bir kadınla mı yaşamıştı? Sormaya çekiniyordu.

Caleb birden dönüp, ona baktı.

“Hayır, başkasıyla değildim. Yalnızdım. Emin ol, buraya getirdiğim ilk kadın sensin.”

Caitlin zihninin okunmasından utanmıştı ama aldığı cevapla bir rahatlama hissetti.

“Gel bakalım. Bu taraftan.”

Caleb, spiral şekilde tasarlanmış taş merdivenlere götürdü onu ve kıvrılan merdiven onları ikinci kata getirdi. Burası çok daha aydınlıktı. Her tarafı kaplayan pencereler içeriye güneş ışığını ve uzaktaki okyanusun yansımalarını getiriyordu. Buradaki odalar daha küçük, samimiydi. Burada da mermer şömineler vardı. Caitlin bir odadan diğerine gezinirken, birinde kocaman bir karyolanın olduğunu gördü. Diğer odalarda sandalyeler ve koltuklar çoğunluktaydı. Hiçbir yerde halı yoktu, sadece taş zemin vardı. Oldukça sade ama güzeldi.

Caleb, Caitlin'i birçok cam kapı arasından ilerletiyordu. O kadar çok toz vardı ki Caitlin neden bu tarafa geldiklerini anlayamıyordu. Caleb bir adım atıp önlerindeki kapının kilidini çekiştirdi ve kapı kocaman bir toz bulutuyla açıldı.

Caleb bir adım attı. Caitlin de onu izliyordu.

Kocaman, taş bir terasa çıkmışlardı. Köşesine doğru ilerleyip etrafa bakınmaya başladılar.

Buradan sahili, okyanusu mükemmel bir açıyla görüyorlardı. Caitlin dalgaların sesini duyabiliyor ve esen meltemle okyanusun kokusunu içine çekebiliyordu. Cennette gibiydi.

Eğer Caitlin rüyalarının evini tarif edecek olsa, o yer kesin burası olurdu. Her tarafından tozların fışkırdığını ve bir kadın eline ihtiyaç duyduğunu biliyordu ama ikisi birlikte burayı bir zamanlar olduğu hâle çevirebilirlerdi. Burayı yuvaları olarak isimlendirebileceğinden emindi.

“Buraya uçtuğumuz süre boyunca ben de aynı şeyleri düşündüm. Burada seninle birlikte bir hayat kurmayı... Ve bu fikri çok sevdim.”

Caleb kolunu Caitlin’in omzuna attı.

“Burada benimle birlikte yaşamayı istiyorum. Hayatımıza yeniden başlayabiliriz. Sessiz, sakın ve güvenli bir yer burası. Kimsenin bilmediği bir yer. Kimse bizi burada bulamaz. Hayatımıza normal insanlar gibi güvenli bir yerde devam etmememiz için bir neden göremiyorum. Burayı derleyip toparlamak elbette ki biraz zaman alacak ama *sen varsan ben de varım*,” dedi.

Caitlin’e dönüp gülümsedi.

Caitlin de ona gülümsüyordu. Hayatı boyunca hiç bu kadar *‘var’* olmamıştı.

Hepsinden öte, Caleb’in ona burada birlikte yaşamayı teklif etmesi Caitlin’i oldukça etkilemişti. Hayatındaki en önemli an buydu. Aslında yaşayacakları yer ormanın içinde bir kulübe de olsa, onunla birlikte olma isteği değişmeyecekti.

“Varım. Benim tek isteğim seninle birlikte olmak,” diye yanıtladı.

Okyanustan gelen meltem ve dalgaların sesi arka plan-dayken dudakları birleştğinde Catilin'in kalbi heyecanla çarpıyordu.

Sonunda Caitlin'in dünyasında her şey mükemmelleşmişti.

* * *

Caitlin elinde bir toz beziyle odadan odaya koştururken, hayatında hiç bu kadar mutlu olmadığını düşünüyordu. Caleb, karınlarını doyuracak bir şey bulma umuduyla avlanmaya gitmişti. Caitlin evin içinde tek başına dolanma şansı bulduğu için heyecanlıydı. Böylece etrafa bir kadının gözüyle bakıyor ve derleyip toplamak, bir yuva haline getirmek için neler yapması gerektiğini düşünüyordu.

Odaları dolaşıp okyanus havası içeri girebilsin diye pencereleri açtı. Odalardan birinde bir kova ve bir parça bez buldu. Kovayı alıp dışarıda gördüğü dereye gitti ve ağzına kadar doldurup eve geri geldi. Elindeki bezi temizleyebildiği kadar temizleyip camları tek tek silmeye başladı. Uzanamayacağı birkaç pencere daha olduğunu fark edince kanatlarını açıp yükseldi ve onları da öylece temizledi.

Sadece pencereleri silerek elde ettiği değişikliği görünce şaşırılmıştı. Karanlık oda, pencerelerden içeri dolan ışıkla büyük bir dönüşüm geçirmişti. Yüzlerce yıldır camların bir tarafı deniz tuzuyla bir tarafı tozla kaplanıyordu. Bu kadar pislikle dolmuş pencereleri açabilmek için bile, Caitlin bütün gücünü kullanmak zorunda kalıyordu.

Caitlin pencerelerin işçiliğindeki ustalığa bakınca şaşırıp kaldı. Her bir çerçeve incelikle işlenmişti. Bazı camlar bu-

ğulu bazıları normaldi. Bazıları ise bir rengin en açık tonuna boyanmıştı. Camları temizledikçe evin de adım adım hayata döndüğünü hissediyordu.

Caitlin tamamen işini bitirdiğinde şaşkınlıkla odaya baktı. Öncesinde karanlık, boğuk olan oda, okyanus manzaralı ve güneşle dolu bir yer haline gelmişti.

Ardından yerleri silmeye başladı. Dizlerinin üzerine çöküp her yeri güzelce sildi. Temizledikçe yerdeki taşlar kirlerinden kurtulup parıldamaya başlıyordu.

Yerlerden sonra mermer şömineye yöneldi ve üzerindeki yüzyıllık tozları temizledi. Ardından şöminenin üzerindeki kocaman aynayı parlayana kadar sildi. Aynada kendi yansımısını göremeyince hayal kırıklığına uğradı ama bu konuda yapabileceği bir şey yoktu.

Hemen sonra avizeleri silmeye başladı. Bütün kristalleri tek tek parlatıyordu. Buradaki işi bitince kocaman karyolalı odaya geçti ve her köşesini temizlemeye başladı. Eski ahşap silindikçe hayata dönüyordu. Yüzyıllık battaniyeleri alıp terasa çıktı ve hepsini kuvvetlice silkeledi. Silkeledikçe her yeri toz bulutu kaplıyordu.

Caitlin muhtemel yatak odası olacak odaya döndü ve etrafı incelemeye başladı. Şimdi mükemmel görünüyordu. Herhangi bir kaledeki, herhangi bir oda kadar temiz ve parlaktı. Hâlâ eskiydi ama en azından temiz ve çekiciydi.

Gözlerini yere çevirdiğinde berrak suyla doldurduğu kovanın kapkara olduğunu gördü. Kapının yanında duruyor, dereye gidip yenilenmeyi bekliyor gibiydi.

Caitlin, Caleb'in dönünce vereceği tepkiyi düşünerek gülümsedi. 'Çok şaşıracak,' diye düşündü. Şimdi de yemek odasını temizlemeyi planlıyordu. İlk yemeklerini yiyebilecekleri, birçok ilki yaşayabilecekleri sıcak bir yuva yaratmaya çalışıyordu.

Caitlin dereye inip suyu değiştirdiği anda birden irkildi. Yanına bir hayvanın yaklaştığını hissediyordu.

Birden ayağa kalkıp arkasını döndü ama gördüğüne şaşırmıştı.

Birkaç adım ötesinde ona doğru yaklaşan bir yavru kurt vardı. Alnından sırtına doğru uzanan gri bir çizgi haricinde bembeyaz bir kürkle kaplıydı. Caitlin'i en çok şaşırtan ise gözleriydi. Caitlin'e sanki onu tanıyormuş gibi bakıyordu. Üstelik Rose'un gözlerinin aynısıydı.

Caitlin kalbinin hızla attığını hissediyordu. Rose'un ölümünden sonra reenkarnasyonla başka bir hayvan biçiminde dönmüş gibi hissediyordu. Bu bakış, bu yüz... Kürkünün rengi farklıydı ama onun haricinde bu yavru kurt Rose'un yeniden dünyaya gelmiş hali olabilirdi.

Yavru kurt da Caitlin'e bakmaktan ürkmüş gibi görünüyordu. Birden gözlerini başka yere çevirdi ama hemen sonra tekrar Caitlin'e dönüp, gözlerine bakarak dikkatlice birkaç adım yaklaştı. Caitlin gözlerini ormana çevirip, etrafta başka kurdun ya da bu yavrunun annesinin olup olmadığına baktı. Bir kavgaya girişmek istemiyordu.

Ama görünüşte başka hiçbir hayvan yoktu.

Caitlin yavruyu inceledikçe neden başka hayvanın olmadığını anladı. Topallıyordu. Yaralanmıştı ve annesi onu ölüme terk etmişti.

Yavru kurt başını iyice eğip, yavaşça Caitlin'e yaklaştı. Ardından başını kaldırıp Caitlin'in kucağına koydu ve gözlerini kapatarak sessizce inlemeye başladı.

Caitlin'in içi acıyordu. Rose'u o kadar özlemişti ki şu an o geri gelmiş gibi hissediyordu.

Caitlin elindeki kovayı yere bıraktı ve uzanıp yavru kurdu kucağına aldı. Göğsüne bastırırken onunla birlikte ağlıyor, Rose ile birlikte geçirdiği zamanları hatırlıyordu. Gözyaşları yanaklarını ıslatmıştı. Yavru ise ağladığını hissetmiş gibi kafasını kaldırdı ve gözyaşlarını Caitlin'in yanaklarından yaladı.

Caitlin eğilip alnına bir öpücük kondurdu. Sıkıca yavruyu tutuyor göğsüne bastırıyordu. Kesinlikle onu bırakmayı düşünmüyordu. Onu iyileştirip hayat döndürmek için elinden ne gelirse yapacaktı. Ve eğer yavru kurt da isterse onu hep yanında tutacaktı.

"Sana ne diye seslensem acaba? Tekrar Rose diyemeyiz. Ruth nasıl?"

Yavru kurt soruya cevap verir gibi Caitlin'in yanağını tekrar yaladı. Caitlin cevabını almıştı.

Adını Ruth koydu.

* * *

Caitlin, Ruth ile birlikte yemek odasının temizliğini bitirdiğinde gözüne duvarda asılan bir şeyler takıldı. Şöminenin hemen yanında iki tane uzun, gümüş kılıç asılıyordu. Bir tanesini eline alıp tozunu aldı. Mücevherlerle

süslü kabzasına bayılmıştı. Çok güzel bir silahtı. Elindeki toz bezini ve kovayı boş vermişti ama kılıcı bir türlü bırakamıyordu. Odanın içinde bir sağa bir sola sallıyordu. Çok güzel bir histi.

Caleb'in burada başka hangi silahları olduğunu merak ediyordu. Dışarıda onlarla çalışma yapabiliirdi.

Kapıdan bir anda girip, "Bakıyorum da kılıçları bulmuşsun," dedi Caleb. Caitlin bilinçsizce elinden bırakıvermişti kılıcı.

"Kusura bakma, eşyalarını karıştırmak istememiştim."

Caleb gülüyordu. Omzuna vurduğu iki geyiği odanın diğer ucuna taşıırken, "Neyim varsa hepsi senin," dedi. "Sahip olduğum her şeyi kullanabilirsin. Gönlümü sana verdiğime göre kılıçlarımı da verebilirim sanırım," diye ekledi. Bir yandan da Caitlin'e göz kırptıyordu.

Geyikleri taşıırken odaya şöyle bir göz attı.

"Vay! Yeni bir yer gibi olmuş!"

Gözlerini fal taşı gibi açmış öylece duruyordu. Caitlin onun nasıl şaşırdığını izleyerek mutlu oluyordu. Kendi de odaya bakındı ve gerçekten büyük bir dönüşüme uğradığını fark etti. İlk yemekleri için hazır bir masa ve sandalyelerle dolu, mükemmel bir yemek odaları vardı.

Ruth birden sızlanmaya başladı. Caleb gözlerini yere çevirip, ilk defa onunla karşılaştı. Çok şaşkın görünüyordu.

Caitlin birden Caleb'in onu burada istemeyeceğini düşünerek irkildi.

Ama Caleb'in gözlerinin memnuniyetle Ruth'a baktığını görünce ferahladı.

"İnanamıyorum," dedi Caleb. "Bu gözler... Rose'a ne kadar benziyor!"

"Bizimle kalabilir mi?" diye sordu Caitlin tereddüt ederek.

"Tabii ki kalabilir. Hatta kucağıma alıp sarılmak istedim ama ellerim dolu."

Caleb kucağındaki geyiklerle ilerleyip koridoru geçti. Caitlin ve Ruth da onu takip ediyordu. Caleb'in geyikleri küçük bir odadaki taş levhanın üzerine bırakışını izlediler.

"Yemek pişirmediğimize göre sadece kanlarını çekmeyi planlıyorum, akşam yemeği olarak içebiliriz. Buradaki işi ben hallederim, böylece ikimize sadece şöminenin önünde oturup keyifle içmek kalır."

"Kulağa güzel geliyor," dedi Caitlin.

Ruth, Caleb'in ayaklarının dibinde durmuş mızızlanıyordu. Caleb geyikten bir parça koparıp eğildi ve Ruth'u besledi. Ruth aldığı parçayı hemen bitirip, daha fazlası için havlamaya başladı.

Bu sırada Caitlin yemek odasına dönerek daha önceden gördüğü kadehleri temizlemeye başladı. Şöminenin önünde birçok kürk duruyordu. Onları toparlayıp terasa çıkardı ve silkelemeye başladı.

Caitlin, Caleb'in mutfakta işini bitirmesini beklerken güneşin batışını izliyordu. Dalgaların sesini duyuyor, okyanusun tuzlu kokusunu içine çekiyordu. Hiç bu kadar huzurlu hissetmemişti. Gözlerini kapatıp orada öylece durdu. Ne kadar zamanın geçtiğini fark etmemişti bile.

Caitlin gözlerini tekrar açtığında neredeyse karanlık çökmüştü.

“Caitlin?” sesini duydu.

Arkasını dönüp hızlıca içeriye girdi. Caleb elinde avın kanıyla dolu iki kadehle birlikte çoktan hazırды. Karanlık odada mumları yakıyordu. Caitlin de gelip elindeki kürkleri yere serdi.

Birkaç dakika içinde oda loş bir hâl almıştı. Her yer mumların ışığı altında titriyordu. Şöminenin önündeki kürkün üzerine birlikte oturdular. Ruth da yanlarında yere kıvrılmıştı. Camlar açık olduğu için içerisi yavaş yavaş serinlemeye başlıyordu.

Kadehlerini tokuşturduklarında yan yana oturmuş birbirlerinin gözlerine bakıyorlardı.

Kadehlerindeki kan oldukça iyi gelmişti. Caitlin kana kana içmişti ve şimdi oldukça canlı hissediyordu.

Caleb de yeniden hayata dönmüş gibi hissediyordu. Gözleri ve teni parılıyordu. Dönüp birbirlerine baktılar.

Caleb elinin tersiyle uzanıp Caitlin'in yanağına dokundu.

Caitlin'in kalbi hızla çarpmaya başladı, gergin olduğunu hissediyordu. En son Caleb ile birlikte oluşundan beri yüz yıllar geçmiş gibi geliyordu. Böyle bir anı çok uzun zamandır hayal ediyordu. Şimdi hayallerini yaşıyor olmasına rağmen her şey silinip gitmişti ve ilk defaymış gibi heyecanlıydı. Caleb'in ellerinin de titrediğini fark etti. O da gergindi.

Söylemek istediği çok şey, soracak çok fazla sorusu vardı. Caleb'in de böyle düşüncelerle dolu olduğunu hissediyordu.

yordu. Ama şu an konuşma konusunda kendine güvenmiyordu. Belli ki Caleb de öyleydi.

Tutkuyla öpüştüler. Dudakları birleştiğinde Caitlin duygularında boğulduğunu hissetti.

Daha da yakınlaştıklarında Caitlin gözlerini kapatmıştı. Kürkün üzerinde uzandılar ve Caitlin, kalbinin duygularıyla dolup taştığını hissetti.

Sonunda Caleb onun olmuştu.

Sekizinci Bölüm

Polly, topuk sesleri mermer zeminde yankılanırken kocaman aynalarla ve avizelerle donatılmış, mermer şöminelerin de yer aldığı koridorda koşturuyordu. Her yer parıl parıldı. Ama Polly etrafını neredeyse hiç fark etmiyordu. Yıllardır burada yaşadığı için başka bir hayat şekli hayal edemiyordu.

Şu an farkında olduğu tek şey Sam'di. Onun gibi bir ziyaretçinin buralarda olması hayatının normal akışına uymuyordu. Özellikle başka zamandan gelmiş vampir misafirlerle alışık değillerdi. Böyle bir durum olsa bile Aiden hiçbir zaman ilgilenmezdi. Polly, onun gerçekten önemli biri olduğunu anlıyordu. Sam'de, Polly'yi meraklandıran bir şeyler vardı. Oldukça genç ve tecrübesiz görünüyordu.

Sam ile ilgili adlandıramadığı bir his taşıyordu Polly. Sanki onunla daha önce tanışmış gibiydi. Ya da Sam, Polly için önemli olan birine bağlantılıydı.

Bu durum ona çok garip geliyordu; çünkü daha bir önceki gece oldukça canlı bir rüya görmüştü. Caitlin adında bir vampirle ilgiliydi. Şimdi bile kızın saçları, bakışı, yüzü gözlerinin önünde canlanıyordu. Rüyasına göre bu kız onun en yakın arkadaşıydı ve sonsuza kadar da öyle kala-

cak gibi görünüyordu. Uyandığında her şey o kadar gerçek gelmişti ki bunun bir rüyadan çok bir buluşma olduğunu düşünmüştü. Tam olarak ne olduğunu bir türlü anlayamadı ama uyandığında bu kızla ilgili her şeyi biliyordu. Birlikte geçirdikleri bütün o zamanı hatırlıyordu.

Bu olanlar Polly'ye hiçbir anlam ifade etmemişti; çünkü hatırladığı yerlerin hiçbirine gitmediğini biliyordu. 'Belki de geleceği görmüşümdür,' diye düşünüyordu. Çünkü vampirlerin birbirlerini rüyalarda ziyaret edebileceğini ve geçmiş ya da geleceği görebileceklerini biliyordu. Ama bu güce sahip olup olmadığı kestirmek imkânsızdı. Bir illüzyona kapılmış da olabilirdi. Kimse gördüğü şeyin gelecek, geçmiş ya da sadece bir rüya mı olduğunu tam olarak anlayamazdı.

Rüyadan sonra Polly, Caitlin'i gerçekten tanıyormuş gibi aramaya başlamıştı. Sarayın koridorlarından birinde onu kaybettiğini fark etmişti. Kulağına çılgınca gelse de hiç tanışmadığı bir kızı kaybettiğini düşünüyordu.

Sonra da Sam denilen bu çocuk ortaya çıktı. Bu garip sebeplerden dolayı, nasıl olduğuna anlam veremese de Polly ısrarla ikisinin bağlantılı olduğunu düşünüyordu. Acaba bu da hayal dünyasının bir ürünü müydü?

Bütün bunların yanında bir de Sam'e karşı bir şeyler hissediyordu. Âşık değildi elbette ama Sam'den etkilenmediğini de söyleyemezdi. Sam ile ilgili aşktan başka bir hisle doluydu, merak gibi... Onun hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyordu.

Tüm bunlardan sonra Kendra'nın Sam'e göz koymuş olması, onu daha da tedirginleştiriyordu. Sam'i kendisi

için istediğinden falan değildi bu duygu. Böyle bir şey söylemek için henüz çok erkendi ama Sam'in saflığı ve temizliği Kendra'nın vahşiliğine yakışmıyordu. Kendra kraliyet ailesinin bir üyesiydi ve hayatı boyunca kimse ona hayır dememişti. İsteddiği kişiden istediği şeyi elde etmek için sihirli bir gücü vardı.

Polly her zaman, Kendra'nın şeytani planları olduğunu düşünüyordu. Tanıdığı bütün vampirleri etkilemeye çalıştığını biliyordu. Elbette ki bu yasaktı ama kimse Kendra'yı cezalandırmazdı. Ve şimdi de gözlerini Sam'e dikmişti. Yeni gelen çocuğu etkilemeye kararlıydı. Bu düşüncelerle Polly'nin içi titredi. Kendra gerçekten kararlıysa, Sam'e neler olabileceğini düşünemiyordu bile.

Evet, bugün Polly için sıradan bir gün değildi. Geç kaldığını fark ettiğinde, kafasındaki birçok duyguyla koridorda ilerliyordu. Herkesin hakkında konuştuğu yeni sanatçı, Marie ve beraberindekiler için özel bir konser veriyordu. Bu yeni sanatçı haftalardır oradaydı ve bütün kızlar sesinin yanı sıra görünüşünü de anlata anlata bitiremiyorlardı. Bu kadar övülen adama Polly de bir göz atmak istiyordu. Dört gözle beklediği bu programa geç kaldığı için kendine kızıyordu.

Koridorda yürümeye devam ederken, "Burayla ilgili tek sorun bu işte!" diye söyleniyordu. "O kadar büyük ki, bir yere zamanında yetişmek imkânsız!"

Polly hızlanarak koridorun sonuna ulaştığında iki görevli büyük kapıyı onun için açtı. Dümdüz içeriye yürüyüp ardından kapılar kapandığında Polly kendini büyük bir utanç içinde buldu.

Sanatçı performansına devam etmesine rağmen herkes dönmüş ona bakıyordu. Konseri bölmüş olduğunu fark etti. Arkadaşlarının yanına oturmaya geçerken yüzü kıpkırmızı olmuştu.

Herkes önüne döndüğünde, Polly de sakinleşmeye başlamıştı ama tam o anda konserin sona ermek üzere olduğunu anladı.

Sonunda odaklandığı an sahneye baktı ve sanatçıyla göz göze geldiğinde şok oldu. Herkesin anlattığından çok daha mükemmeldi. Karanlık hatları vardı. Koyu renk gözler ve koyu, dalgalı saç... Yüz hatları kusursuzdu. Oldukça asil giyinmişti. Siyah takım elbisesinin altında beyaz çoraplarıyla birlikte simsiyah, parlak ayakkabıları vardı. Küçük sahnenin tam merkezinde kendine güvenli, emin bir şekilde duruyordu. Ruslara benzer bir görüntüsü vardı.

Hepsinden öte, sesi insanı büyülüyordu. O şarkılarını söyledikçe, Polly kendinden geçiyordu. Tamamen trans halindeydi, başka bir şey dinleyemiyor ve başka bir yere bakamıyordu.

Konser bittiğinde herkes ayakta sanatçıyı alkışlarken, Polly hâlâ başka bir âlemde, dinlediği son notaları kafasında canlandırıyordu. Salondaki herkes adamın etrafına toplanmıştı. Sanatçı, bu yoğun ilginin merkezinde tebrikleri kabul ediyordu.

Polly de yavaşça kalabalığın yanına yaklaştı. Bütün kızların nasıl hayranlıkla ona baktıklarını görebiliyordu. Bir adım daha öne çıkıp adamı incelemeye başladı.

Bu sırada adam da ona dönmüş gözleri buluşmuştu. Soğuk, küçümseyen hatta biraz da kibirli bir bakışla dönmüştü Polly'nin tarafına.

“Konserinizi çok beğendim,” derken Polly’nin sesi titriyordu.

“Tabii ki beğeneceksiniz. Niçin beğenmeyesiniz?”

Diğer kızlar gülüşmeye başlarken, Polly bu cevabın kaba olduğunu düşünüyordu. Yine de gözlerini başka bir tarafa çeviremiyordu.

“Böyle bakmaya devam edeceksen adının ne olduğunu da söylemelisin.”

Polly hazırlıksız yakalanmış, şaşırmıştı. Daha önce kimse onunla böyle konuşmamıştı. İçinden bir ses buradan uzaklaşmasını söylüyordu ama bir yandan da bunu kendine yediremiyordu.

“Polly,” diyebilirdi. Nefessiz kalmıştı.

“Polly,” diye taklit etti adam. “Kuş ismi gibi.”

Etraftaki kızlar gülüşmeye devam ederken Polly giderek daha da kızarıyordu. Bu adama âşık mıydı, nefret mi ediyordu hâlâ çözememişti. Nasıl bu kadar kibirli olabiliyordu?

“Pekâlâ, Polly, senin de benim adımla öğrenmene izin vereceğim.”

Kızlarınkı gibi bembeyaz, yumuşak olan elini ileriye doğru uzatarak, “Sergei,” dedi gururla.

Polly uzanıp elini sıkarken başka bir tarafa bakamıyordu.

“Sergei,” diye tekrarladı.

Kendine rağmen, Sergei’nin hemen başka tarafa dönmesine rağmen, kaçıp gitmesini söyleyen bütün işaretlere rağmen biliyordu ki umutsuz bir aşka kapılmıştı.

Dokuzuncu Bölüm

Caitlin, tamamen dinlenmiş ve rahatlamış bir şekilde yavaşça gözlerini açtı. Uzun zamandır babasını rüyasında görmeden, hatta hiç rüya görmeden uyuyabildiği ilk geceydi. Ayrıca gecenin bir yarısı korkuyla uyanmadan, istediği kadar uyuyabildiği ilk gece...

Odanın bütün pencerelerinden içeriye dolan güneş ışığına uyanmıştı. Dışarıdaki dalga seslerini duyabiliyor, okyanusun kokusunu içine çekiyordu.

Etrafına bakındığında başını Caleb'in göğsüne yaslayıp uyuduğunu fark etti. İkisi de çıplaktı, üstlerine bir şeyler örtmüşlerdi ve Caitlin, Caleb'in kollarındaydı.

Kafasını kaldırıp Caleb'e baktığında onun uyuyor olduğunu gördü.

Uzun zamandan beri ilk defa bu kadar huzurlu hissediyordu. Şimdi burada, bu zamanda, Caleb'in kollarında hiçbir şeyin yanlış gidemeyeceğini düşünüyordu. Bu anı dondurup, buraya tutunmak istiyordu. Yaşanan onca şeyden sonra, ufukta hayatlarını değiştirecek ve onları tehdit edecek bir şey görünmüyordu.

Caitlin odaya göz gezdirirken parlak kılıfında, açılmadan duran babasının mektubunu gördü. Gözlerini ona dikmiş bakarken içinde endişeyi hissediyordu. Eğer o mektubu açıp okursa, mektubun onu bir yerlere yönlendireceğini ve bu durumun her şeyi değiştireceğini düşünüyordu. Açmamak için kararlıydı. Bakışlarını başka tarafa çevirdi.

Yataktan kalktı ve çıplak ayaklarında taş zeminin serinliğini hissederek odanın diğer ucuna gitti. Mücevherlerle süslü kılıfı eline alıp, perdelerin arkasına sakladı. Kesinlikle onu görmek istemiyordu. Hiçbir şeyin değişmesini istemiyordu. Hiçbir şeyi değiştirmemekte oldukça *kararlıydı*.

Rahibenin ona verdiği yeni giysileri giydi. Bir önceki akşam derede yıkayıp kuruması için bahçedeki küçük bir heykelin üzerine sermişti. Nasıl bu kadar çabuk kuruyup tertemiz olduklarına şaşıırıyordu. Şimdi yeni güne hazırdı.

Nasıl yeni bir gardırop oluşturabileceğini düşünüyordu. Bir şeyler bulacağından emindi. Eğer gerekirse örgüyü ve dikişi öğrenebilirdi. Etraftaki hayvanların varlığını düşününce, 'Elbet giyecek bir şeyler satacak bir köylü bulurum,' diye düşünüyordu. 21. yüzyılın modasına uymazdı belki ama aradığı da öyle bir şey değildi zaten. Her şeyden öte burada yaşamak ve burayı yuvası haline getirmek istiyordu. Giyecekleri nasıl olursa olsun, mutlu olacaktı.

Caitlin, çift camlı kapıyı açıp, verandaya adımını attı. Güneşin ısıttığı taşlara basarken çenesini de gökyüzüne kaldırıyor, sıcaklığı vücudunda hissediyordu. Rahibenin verdiği kremler sayesinde güneş Caitlin'i rahatsız etmiyor, aksine iyi hissettiriyordu.

Korkulukların yanına gidip ellerini yasladı ve ufku izlemeye başladı. Sonsuz gibi görünen masmavi gökyüzünü ve dalgaların kıyıya çarpışını izlerken okyanustan gelen rüzgârlar tarafından sarmalanıyordu. Sahil bomboştu. O kadar uzak görünüyordu ki, 'Buraya gelen oluyor mudur acaba?' diye düşünüyordu.

"İşte buradasın," diye bir ses duydu.

Çoktan uyanıp giyinmiş olan Caleb'i kendine doğru yaklaşıırken görünce sevinmişti.

Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle Caitlin'e geliyordu. O da gülümsedi. Caitlin'in de birkaç adım atmasıyla birlikte uzun bir öpücükten sonra kucaklaştılar.

Sabahın ilk saatlerinde Caleb'in kollarında olmaktan çok mutluydu.

Yavaşça birbirlerini bırakıp, gözlerinin içine baktılar.

"Rüyamda seni gördüm," dedi Caleb.

"İyi bir rüyadır umarım."

"Tabii ki öyle," derken kocaman gülümsüyordu Caleb.

Caitlin rüyayı merak ediyordu ama Caleb daha fazlasını anlatmayınca o da üstelemedi. Caleb'in böyle bir huyu vardı. Bazen gizemli bir şekilde sessizleşirdi ve düşüncelerini okumak zorlaşırdı. Elbette ikisinin de düşünce okuma gücü vardı ama gariptir ki birbirlerine yakın oldukları zamanda bunu yapmak daha da zorlaşıyordu. Aşkları büyüdükçe birbirlerinin zihinlerini okuma becerileri azalıyordu. Bir şeylerin gizli kalması gerekiyor gibiydi.

Çok şiddetli bir şekilde Caleb'in düşüncelerini okumak istiyordu şu an ama bir türlü ulaşamıyordu ona.

Uzanıp elini tuttu ve manzaraya bakarak gezindiler verandada.

"Burayı çok sevdim, aklımda şimdiden bir sürü fikir var."

Caitlin bu sözleri ederken Caleb'in yüzündeki değişimi fark etmişti. Aslında göze batacak bir değişiklik değildi ama yeterince yakın durduğu için farkı anlayabiliyordu. El ele tutuşmalarına rağmen Caleb'in elini bırakmak üzere olduğunu hissetmişti. Aklını okuyamıyordu ama bir kadın olarak bir şeylerin ters gittiğini görüyordu.

'Neden?' diye geçirdi aklından.

"Ne güzel," dedi Caleb.

Sesinin tonunda gizli bir anlam vardı. Canını sıkan bir şeyler vardı.

Tüm bunları uyduruyor muydu Caitlin?

'Ne oluyor acaba?' diye düşünüyordu. *'Bizim hakkımızdaki fikirleri mi değiştiriyor?'*

Manzarayı izleyen Caleb'e dönüp, gözlerini seyretmeye başladı. Neler olduğunu anlamaya çalışıyordu.

"Burada mutlu musun?" diye yavaşça sordu Caitlin.

"Tabii ki, hem de çok," diye yanıtladı Caleb.

"O zaman neden gözlerinde hüznün var? Ben mi bir şey yaptım? Düşündüğün kadar sevmiyor musun beni yoksa?" diye sormak istiyordu.

Ama bunları söylemeye korkuyordu. Onu kendinden uzaklaştırmak istemiyordu.

İlişkilerini, gittikleri yerleri düşündü. New York, Boston, Edgartown, Venedik, Roma... Sürekli bir kaçış halindeydiler. Sakince durup birbirleriyle olma imkânları hiç olmamıştı.

Şimdi onun da zamanı gelmişti. Belki de Caleb, aralarında bir engel olmaması yüzünden artık heyecanlanmıyordu. Belki de Caleb'in, Caitlin'i sevmesinin tek sebebi beraber olmamaları için gelişen olaylardı. Bunun düşüncesi bile Catilin'i endişelendiriyordu.

Belki de şimdi beraberlerken ne yapacağını bilemiyordu Caleb.

Hem Caleb böyle kaçmadan, savaşmadan evde oturarak hayatını sürdürebilecek bir adam mıydı? Bir yuva kurup, orada yaşayarak mutlu olabilecek biri mi?

Caitlin gerçekten endişelenmeye başlıyordu. Belki de Caleb böyle bir adam değildi. Geçirdiği son binlerce yıla bakılınca öyle olmadığı görülüyordu. Bütün hayatını şimdi, birdenbire nasıl değiştirecekti? Hem de yalnızca Caitlin için?

Aklının ona oyunlar oynayıp oynamadığını merak ediyordu Caitlin. Tüm bunları uyduruyor muydu? Yoktan yere mi endişeleniyordu? İşe duygusallık karıştırıp, olmayan şeyleri mi dert ediyordu? Caleb 'Her şey güzel olacak,' demişti. Bunu gerçekten, içinden gelerek mi söylemişti?

Bu konuyu halletmesi gerektiğini biliyordu. Bir yalanı yaşayamazdı. Eğer Caleb herhangi bir sebepten dolayı

onunla birlikte olmak istemiyorsa, bunu bilmesi gerekiyordu. *Bilmek zorundaydı.*

Soracağı şeye hazırlanırken titrediğini hissediyordu.

“Caleb,” diye söz başladı yumuşak bir sesle. Kuruyan boğazı titriyordu. “Her şey yolunda mı?”

Caleb’in yüzünde şaşırılmış bir ifade vardı.

“Bir garip görünüyorsun. Tam olarak mutlu değilmişsin gibi...”

“Ben..” diye söze başladı Caleb ama sonra kendini durdurup iç çekti ve “Ben, seninle birlikte olduğum için çok mutluyum,” dedi.

Bütün söylediği buydu ve bunlar Caitlin’e zoraki söylenmiş gibi geliyordu.

Caleb, “Bana birkaç dakika izin verebilir misin?” dedi kibarca.

Caitlin yavaşça başını salladı, konuşamayacak kadar üzgündü.

Caleb bu birkaç kelimeden sonra arkasını dönüp içeriye girdi, gözden kayboldu.

Nereye gitmişti? Niçin birden gitmek istemişti?

Caitlin bu konuda hiçbir fikir yürütemiyordu ama şüpheleri doğru çıkıyordu. Orada durup, Caitlin’le birlikte manzarayı bile izleyememişti. Bir şeylerin ters gittiği çok açıktı. Oradan gitmesini gerektirecek kadar önemli bir şey ters gidiyordu.

Caitlin dünyasının parçalanmaya başladığını hissediyordu.

Ne olmuştu, hâlâ anlamıyordu.

Sonra birden aklına Sera geldi. Caitlin, Caleb'i son gördüğünde Caleb onunla evliydi. Belki de anıları hâlâ tazeydi. Hâlâ ona karşı hisleri mi vardı? Şimdi onu mu düşünüyordu? Dün gece yaşadıkları aklına Sera'yı mı getirmişti?

"Tüm bunların sebebi bu olmalı," diye düşündü Caitlin. Başka bir açıklama bulamıyordu. Aklında Sera vardı. Belki de şimdi Sera'yı bulmak üzere ayrılacağını söylemeyi planlıyordu.

Caitlin aklını okuyamıyordu ama sonuçta bir kadındı. Ve bütün kadınlar gibi kalbinin binlerce parçaya bölündüğünü hissedebiliyordu.

* * *

Caleb verandadan içeri girip kalenin odalarında, duygularını bastırmaya çalışarak dolanmaya başladı. Ne olursa olsun oğlu Jade'i düşünmekten vazgeçemiyordu. Oğlunun ölü bedenini kucağında taşıdığı o an gözünün önünde duruyordu.

Bir başka odaya geçerken gözyaşlarına boğuldu. Caitlin'in onu böyle görmesine izin veremezdi. Oradan çabucak uzaklaşması gerekiyordu.

Jade'i o kadar çok sevmişti ki... Çocuk ona birçok açıdan fazlasıyla benziyordu. İyi bir savaşçı olmanın yanında iyi bir insan olarak da yetişiyordu. Caleb onsuz bir yaşam sürdürmeyi hiç hayal etmemişti.

Oğlunun acısının şimdi üzerine çöktüğünü hissediyordu. Jade öldükten sonra zamanda yapacağı yolculuk adına

hiçbir tereddüt duymamıştı Caleb. Aksine, hiçbir zaman gerçekten yakın olamadığı Sera'dan kaçıp, Caitlin ile birlikte olmak için bir heyecan bile duymuştu. Kolezyum'da hayatını kurtarma şansını bulmuş ve şimdi yanında olduğu için mutluydu. Hatta şu an hayata tutunabilmesini sağlayan tek şey Caitlin'di.

Caitlin'i bulup buraya getirene kadar geçen sürede kendini olaylara o kadar kaptırmıştı ki Jade'in kaybının gerçek etkisini hissetmeye bir türlü zaman bulamamıştı. Şimdi, en beklemediği anda bu acı onu boğuyordu. Bu yüzden Caitlin'in yanından kaçmıştı. Onun buradaki ilk sabahıydı ve geçirdikleri mükemmel geceden sonra Caitlin'i mutlu etmek istiyordu. Kendi acısıyla onu da boğmak istemiyordu.

Caleb, bir odadan diğerine geçti ve gizli bir geçitle daracık bir merdivene ulaştı. Merdivenleri takip ederek kalenin üçüncü ve en üst katına ulaştı. Burada tepede, canı sıkıldığı zaman geldiği küçük odada üstü açık, taştan oturma yeri vardı. Aşınan köşesine oturup okyanusu izlemeye başladı.

Hayatını enine boyuna düşünmeye başladı. Şu an burada, bu zamanda olmaktan memnundu. Caitlin'le olmaktan da mutluydu. Jade'in ölümüyle yıkılmıştı ama burada oturdukça, sakince kendini dinledikçe Jade'in her zaman onunla olacağını anlıyordu. O anda bile Jade onunlaydı. Zamanda ileriye gidip onu göremeyeceğini biliyordu. Her şeyin şimdiki hâlini kabullenmesi ve Jade'i aşması gerektiğini biliyordu. Derin bir nefes aldı ve daha iyi hissetmeye başladı.

Hakkında düşündükçe bir çocuk sahibi daha olmak istediğini fark ediyordu. Bu zamanda ve Caitlin ile. Hiç sa-

hip olmadıklarını çocuklarını istiyordu. İki vampirin çocuk sahibi olmayacağını biliyordu. Ama belki de bir yolu vardı.

Caitlin'i bulduğu andan itibaren, ona ne kadar değer verdiğini ve hayatının gerisini onunla geçirmek istediğini söylemek istiyordu.

Paris'te gölün yanında konuyu açmak üzereydi ama son anda gerilip konuşabilme cesaretini gösterememişti.

Ama şimdi burada, zamanlama çok doğruymuş gibi geliyordu.

Odadaki taşları yerinden oynatmaya çalışarak hatırladığı gizli bölme yi bulmaya uğraştı.

Parmaklarını taşların arasında gezdirirken doğru yeri buldu. Bir taşı ittiğinde gizli bölme ortaya çıktı.

Caleb elini içeriye uzatıp, aradığı şeyi buldu. Yüzyıllar önce buraya koyduğu küçük bir kutuydu. Gümüş, mücevherle işlenmiş, küçük bir kutu...

İçinde annesinin evlilik yüzüğü vardı.

Annesi bir gün bunu ona vermiş ve gerçekten sevdiği, sonsuza kadar beraber olacağı kadına vermesini söylemişti. Onların türünde sonsuzluğun tanımı bambaşkaydı.

Caleb bu yüzüğü evlenmelerine rağmen Sera'ya vermemişti. Bir şekilde, içindeki bir his buna engel olmuştu. Bir şekilde, o ilişkinin sonsuza dek sürmeyeceğini biliyordu.

Ama konu Caitlin olunca her şey farklıydı. Onun bu yüzüğe sahip olmasını istiyordu. Hayatının sonrasını onunla birlikte geçirmek istediğine emindi. Ve şimdi, hazır hissediyordu.

Evlilik teklifinin zamanı gelmişti.

Caleb, yüzüğün orada olduğunu umarak kutuyu yavaşça açtı.

Oradaydı. Hatırladığı gibi mükemmeldi: kocaman, koursuz kesimli altı karatlık safirin çevresi yakut ve elmaslarla çevrilmişti.

Annesinin, Jade'in ve şimdi bir de Caitlin'in düşüncesiyle duyguları oldukça yoğunlaşmıştı.

Bir gün, bir şekilde sahip olabilecekleri aile düşüncesi...

Şimdi sadece 'Evet' demesini umuyordu.

Caitlin bütün kaleyi bir kez daha dolanıp Caleb'i aradı. Nereye gitmiş olabileceğini düşünüyordu.

Sonra bir ses duydu ve Caleb'in spiral merdivenlerden indiğini gördü. Caitlin, orada bir merdiven olduğunu bile bilmiyordu. Çatıya giden bir merdiven olduğunu düşünüp orada ne yaptığını merak etti.

Ve sonra fark etti. Ondan olabildiğince uzağa gitmekten başka bir sebebi olamazdı. Varlığının Caleb'i bunalttığını düşünüyordu. Caleb kendini ondan uzaklaştırıyordu. Belki de artık onu burada istemediğini söylemeye hazırlanıyordu. Birlikte yaşamak konusunda fikrini değiştirmiş ve Caitlin'den buradan gitmesini isteyecekti belki de.

Ona doğru yaklaşırken Caleb'in yüzündeki karışık ifadeyi fark edince, kalbindeki kırıklığı hissetti. Caitlin,

Caleb'in ondan ayrılacağını düşünüyordu. Buraya gelme fikrini tam olarak düşünmediğini, her şeyin çok hızlı geliştiğini söyleyecekti. Böyle bir yere yerleşmeye hazır olmadığını söyleyecekti. Gitmesini isteyecekti.

Caleb yaklaştıkça, Caitlin gözlerindeki kızarıklığı gördü ve kalbi deli gibi atmaya başladı. Ağlamış mıydı? Artık her şey kesindi. Caitlin'e duymak istemeyeceği bir şeyi söylemeye hazırlanmıştı.

Caitlin kendini acıyla titrerken buldu.

"Caitlin," dedi Caleb, gözlerini yere dikmişti.

Gözünün içine bile bakamıyordu. Bunun başka bir açıklaması olamazdı.

Caitlin daha önce hiç bu kadar kırgın hissetmemişti. Nereye gidecekti?

"Caitlin," dedi tekrar söze girebilmek için.

Ama Caitlin elini kaldırıp, onu susturdu. Her ne diyecekse desin, Caitlin duymak istemiyordu. Reddediliş cümlelerinin sonsuza kadar kafasında yankılanmasını istemiyordu.

Sesi titreyerek, "Ne söyleyeceğini biliyorum," dedi.

Caleb'in gözleri kocaman açılmıştı. "Biliyor musun?"

Caitlin başını salladı. "Ve duymak istemiyorum."

Caleb hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. Caitlin bu yüz ifadesini anlayamamıştı. Onu bir ayrılık konuşmasından kurtarmıştı, yüzündeki hayal kırıklığına anlam veremiyordu.

“Tüm bunlar bu kadar hızlı geliştiği için özür dilerim. Belki biraz daha yavaş ilerleseydi, bizim için işler yoluna girebilirdi,” dedi.

Caleb’in aklı iyice karışmıştı.

“Merak etme, gidiyorum ben,” dedi Caitlin.

Ve bunları söyledikten sonra arkasını dönüp yürümeye başladı.

“Caitlin!” diye bağırdı arkasından Caleb.

Ama Caitlin bunları duymak istemiyordu. Onu da sevdiğini ama Sera’yı daha çok sevdiğini duymaya ihtiyacı yoktu. Bunları duymaya katlanamazdı.

Birdenbire bağlandığı bu evin koridorlarından kapıya doğru yürürken ağlıyordu.

Ayaklarının dibine baktığında Ruth’u gördü. Gözyaşları yanaklarını ıslatırken eğilip Ruth’u kucığına aldı, sımsıkı sarıldı ve öptü.

Caleb ön kapıya kadar peşinden gelmişti.

“Caitlin, bekle! Lütfen!”

Ama Caitlin bekleyemezdi. Kollarında Ruth ile birlikte birkaç adım attı ve kendini rüzgâra bıraktı. Buradan uzaklara, çok uzaklara uçuyordu.

Onuncu Bölüm

Kyle, Paris'in orta yerindeki arnavut kaldırımına geniş sokakta kasıla kasıla yürüyordu. Birçok fahişenin kanıyla beslendikten sonra oldukça rahatlamış, tatmin olmuştu. Damarlarında, onların kanının gezdiğini hissedebiliyordu ve yavaş yavaş kendine geliyordu.

Zamanda yolculuktan nefret ediyordu. Nefret. Zaman da yolculuk yapmasına neden olduğu için Caitlin'den de nefret ediyordu. New York'ta kaçırdığı eğlenceyi, öfke dolu kavgaları düşünüp, Caitlin'e daha da sinirleniyordu. Ondan intikamını nasıl alacağını hayal ediyordu. Bu hayallerle ruhunu tatmin ediyordu.

Kyle sokakları birkaç kurban daha bulma umuduyla dolanıyordu ama her yer bomboştu. Neredeyse şafak sökecekti, herkes uyuyordu. Hem zaten karnını da doymuştu. Şimdi birini daha öldürecek olsa bunun tek sebebi eğlence olurdu.

Yüzyıllar önce arkadaşlarıyla sırf eğlence olsun diye insan avladıkları o zamanları geçirdi aklından. Ne günlerdi... Karınlarını doyurmaya tenezzül bile etmeden sokakları ce-

setlerle doldurdıkları günleri hatırladı. Ölmelerini izlerken çok eğlenmişlerdi. En çok sevdiği oyunlardan biri de buydu.

Şimdilerde vampirler oldukça tutucuydu. Sadece beslenmek için öldürüyolardı. Ve sadece gerektiği kadar besleniyorlardı. Kyle, Caitlin'i öldürüp geleceğe gitmenin bir yolunu bulduğunda işler değişecekti. İnsanları öldürmeyi geleneksel bir spor haline geri döndürecekti.

Köşebaşını döndüğünde aradığını buldu. Taştan kolonlar ve mermer basamaklarla süslenmiş kocaman yuvarlak bina. Devasa bir kubbesi vardı ve oldukça eski görünüyordu. Aslında Roma'daki tapınaktan farklı görünmüyordu. Bu durum oldukça normaldi; çünkü burası da Paris'in tapınağıydı.

Burayı gayet iyi hatırlıyordu. Burası onun meclisi için çok önemli ve daha önceden beri yaşadıkları bir yerdi. Roma'daki tapmaktan farklıydı. Buradaki vampirler daha karmaşık, daha vahşi ve daha demokratikti. New York ve Roma'da eğer bir vampir sınırları ihlâl ederse, liderler işe el koyar ve o vampiri öldürürlerdi. Burada ise işin başında bir komite vardı. Bir açıdan bakınca Kyle buna saygı duyuyordu; çünkü kendisi herhangi bir otorite figüründen nefret ederdi. Ama diğer yandan da kuralları çiğneyen insanların, gözlerinin önünde öldürülmesinden zevk alıyordu.

Kyle, merdivenleri çıkarken eski dostu Napoleon'u düşünüp, onun çoktan burayı ele geçirdiğini tahmin ediyordu. Muhtemelen herkes şimdi içeride bir şeyi tartışıyordu. Oldukça kavgacı bir topluluk olduklarını biliyordu.

Kyle merdivenleri Napoleon'u bulup, ona patronun kim olduğunu gösterme hevesiyle üçer üçer çıkıyordu.

Napoleon elbette ki güçlüydü ama asla Kyle kadar güçlü olamazdı. O daha küçük bir çocukken, Kyle yüzyıllardır yaşıyordu.

Kyle kocaman kapıları açıp içeriye girdi.

Tahmin ettiği gibi bütün bina vampirlerle doluydu. Karmaşıktı. Kocaman, mermerden girişin her tarafı devasa kolonlarla çevrelenmişti. Mermer zemin, kemerli tavan ve kubbeyle tamamlanmıştı. Roma'daki tapınak kadar büyüktü.

Ama burası birbirine bağiran, itişip kakışan vampirlerle doluydu. Tam da Kyle'ın tahmin ettiği gibi oldukça ateşli bir tartışmanın ortasındaydılar.

Kalabalığın ortasındaki platformun üzerinde Napoleon sesini duyurmaya çalışarak bağıırıyordu.

Kyle, insanları iterek kalabalığın ortasına doğru ilerledi.

Kyle'in bu ilerleyişi bütün kalabalığın dikkatini çekmişti. Oldukça uzun bir adamdı. Herkesten bir kafa boyu yukarıda yoluna ilerlerken, yüzündeki yaraları gören herkes dönüp bir daha bakıyordu. Yavaşça bütün salon yüzünü Kyle'a dönüyordu.

Kyle'in beklemeye niyeti yoktu. Her işini alelacele yapardı zaten. Yapacak işleri vardı ve Napoleon ile adamları ona hizmet etmek zorundaydı.

Platforma çıkmak için iki adım attı ve Napoleon'un yanına gidip, onu omuzlarından tuttu. Gözlerinin kesişebileceği hizaya kadar kaldırdı.

Kalabalık şok içinde bir sessizlikteydi.

Kyle tek gözüyle Napoleon'un karışık bir hâl almış suratına bakıyordu. O da Kyle'a gözlerini dikmiş korkuyla bakıyordu.

Tedirgin bir sesle, "Kyle," diye fısıldadı.

Kyle'in yüzünde yamuk bir gülümseme oluştu. Eski arkadaşını gördüğüne sevinmişti. Onun bu cesaretine hayran olmaktan kendini alamıyordu.

"Seni pislik," diye yanıtladı Kyle.

Ve sonra çabuk bir hareketle Napoleon'u kalabalığın içine doğru fırlattı.

Etraftaki birçok koruma onu havada kapmaya çalışırken kalabalık nefesini tutmuştu. Napoleon'u tuttuklarında dönüp Kyle baktılar. Liderlerine bunu yapmaya kim cesaret edebilirdi?

Kyle gülümsedi.

"Geri döndüm," dedi.

On Birinci Bölüm

Caleb kalenin girişinde oturmuş şaşkınlık içinde Caitlin'in uzaklara uçuşunu izliyordu. Neyi yanlış yaptığını, Caitlin'in neden bu kadar ani bir şekilde çekip gittiğini anlayamıyordu. Bir önceki gecenin gayet iyi geçtiğini ve Caitlin'in gayet mutlu olduğunu düşündü. Neden birden fikrini değiştirmişti? Ne olduğunu bulmak için beynini zorluyordu.

'Belki de zamanda geri gelmek zorunda kalmasından dolayı beni suçluyordur,' diye düşündü. '21. yüzyıldaki çocuğumuzu kaybetmemizden beni sorumlu tutuyordur belki. Ben olmasaydım, bu zamana gelmek zorunda kalmayacaktı. 21. yüzyılda güvenli bir şekilde tanıyıp bildiği insanlarla ve o çocukla yaşıyor olacaktı.'

Belki de onu dönüştürdüğü için suçluyordu. Caitlin onu tam bir vampire dönüştürmesi için Caleb'e yalvarmıştı ama Caleb öyle düşünmüyordu. Ama sonunda merhamet etmişti. Caitlin ona bu yüzden mi kırılmıştı? Ona sonsuzluğa hapsedilmiş bir hayat verdiği için mi?

'Ya da belki de artık beni sevmiyordur. En azından eskiden sevdiği gibi sevmiyordur. Belki de benimle birlikte olma düşüncesini sevmiştir ama burada bir hayat kurup, sonsuza kadar birlikte olmak onu korkutmuştur,' diye düşünüyordu.

Sebeup her ne olursa olsun, Caleb bunu öğrenmeliydi. Bir cevap alamadan orada öylece oturacak değildi.

Caitlin'i bulup sorunun ne olduğunu öğrenecek ve düzeltmek adına her ne gerekiyorsa yapacaktı. Evden ayrılırken bunun bir şekilde savaşa girmeye benzediğini düşünüyordu. 'Keşke bunu yapmak yerine savaşa girseydim,' diye düşündü. Bu durumun herhangi bir savaştan daha zor olduğunu fark ediyordu. 'Âşık olmak, birini kendinden çok düşünmek, savaşların en zoru,' diye düşünüyordu.

* * *

Caitlin kıyıya vuran dalgaların yanında, çıplak ayaklarıyla sahildeydi. Ruth da yanında yürüyordu. Hava kapalıydı, rüzgâr saçlarını dağıtıyordu. Hiç bu kadar üzgün hissetmemişti. Tam gerçek aşkı, huzur bulduğunu sandığı anda Caleb'in onu düşündüğü gibi gerçek aşkla sevmeyişi keşfetmişti. Çok aptaldı. Bu kadar zamandır hayal dünyasında yaşamıştı.

Şimdi ne olacaktı? Hayatında Caleb olmayınca bir amacı da yokmuş gibi hissediyordu. Nereye gideceğini, ne yapacağını bilmiyordu. Babasını aramaya devam edebilirdi ama ne olacaktı ki? Babasını da bulsa, Kalkan'ı da bulsa Caleb onunla birlikte olmayacaktı.

Sam'i arayabilirdi ama Caleb olmadan bunların hiçbirini bir anlam ifade etmeyecekti.

Caitlin dalgalara bakarken hayatın ne kadar acımasız olduğunu düşünüyordu. Şu anda tamamen umutsuzdu.

Birden duyduğu sesle irkilip arkasını döndü.

Caleb'i ona doğru yürürken görünce şaşırmıştı.

Yalın ayaklarıyla ona doğru gelirken elinde de bir ip vardı. İpin ucunda bembeyaz iki at...

Caleb'in yüzünde umut dolu bir gülümseme vardı.

Caitlin'in kalbi heyecanla çarpıyordu. Ne olmuştu acaba? Fikrini mi değiştirmişti?

Birkaç dakika içinde Caleb oldukça yakınına kadar gelmişti. Ruth, atların yanına gidip havlamaya başlamıştı. Atlar ise şöyle bir yere bakıp, yeniden başlarını kaldırdılar.

Caitlin kendini tutamıyor, gülümsüyordu.

"Orada ne yapıp ya da ne söyleyip seni kırdığımı bilmiyorum ama her ne olursa olsun özür diliyorum," dedi Caleb.

"Sorun ne söylediğin değil, ne *söylemediğin*."

Caleb'in kafası karışmıştı.

"Sanırım," diye ekledi Caitlin, "kalbinin buralardan çok başka bir yerde çarptığını fark ettim."

Caleb'in aklı daha da karışmıştı. "Ne demek istiyorsun?"

Caitlin, Caleb'i şöyle bir süzdü. Gerçekten de durumu anlamamışa benziyordu.

Bu kez de Caitlin'in aklı karıştı.

"Hâlâ onunla birlikte olmak istediğini biliyorum. Sera'yı bıraktığına pişman olduğunu biliyorum."

Caleb kendini tutamadan gülmeye başladı.

“Gerçekten böyle mi düşündün? Ben de buraya gelmiş, seni dönüşürdüğüm için bana sinirli olduğunu sanıyorum.”

Şimdi Caitlin’in şaşırma zamanıydı. “Sera’yı istemediğini mi söylüyorsun yani?”

Caleb tekrar güldü. “Hem de hiç. Daha önce hiç bu kadar özgür hissetmemiştim. Sera aklımın ucundan bile geçmedi.”

“O zaman ne düşünüyordun? Yüzündeki ifadenin nasıl değiştiğini gördüm. Birden mutsuz bir adama dönüştün. Bunları aklımdan uydurmadığımı biliyorum. Artık benimle olmak istemediğin için olduğunu düşünmüştüm.”

Caleb bir anlığına yüzünü yere çevirdi.

“Jade’i düşünüyordum. Onu hâlâ çok özleyorum,” dedi üzgün bir ifadeyle.

Caitlin bir anda büyük bir rahatlama hissetti. Kalp atışları yeniden normal dönmüştü. Çok aptalca davranmıştı. Neden böyle çabucak yargılaşmıştı Caleb’i? Neden ona bir şans vermemişti?

Şimdi kendine sinirleniyordu. Bu kadar zamandan, bu kadar yanlış anlaşılmalardan sonra değiştiğini, büyüdüğünü düşünüyordu ama hiç değişmemişti. Tamamen eski Caitlin’di. Savaşmaya gelince korkusuz olan ama konu duygularını dile getirmek ya da aşk olunca ufacık bir korku tarafından yenilebilen Caitlin.

“Bütün olay bu muydu?” diye sordu Caleb. “Çocuğumuz hakkında bana kızdığını düşünüyordum.”

Caitlin karışık bir yüz ifadesiyle Caleb'e bakıyordu.

"Onu 21. yüzyılda bırakıp, benimle buraya döndüğün için bana sinirlendiğini sanıyordum," diye devam etti Caleb.

Caitlin şimdi anlıyordu. Caleb de onu tamamen yanlış anlamıştı.

Caitlin kafasını salladı.

"Çocuğumuzu ben de özlüyorum. Ama senin için buraya dönmemle ilgili bir saniyeliğine bile pişman olmadım."

Birbirlerine yaklaşıp öpüştüler. Bu ikisinin de içini huzurla dolduran bir öpücüktü ve ayrıldıklarında ikisinin de yüzünde bir gülümseme vardı.

Ruth yanlarına gelip havlamaya başladı. İkisi şimdi de ona bakıp gülümsüyordu. Sonunda, aralarındaki gerilim ortadan kalkmıştı.

"Edgartown'ı düşünüp, belki benimle tekrar ata binmeyi isteyebilirsin diye bunları getirmiştım," dedi Caleb. Gülümseyerek atları gösteriyordu.

"İstemek mi? Bayılırım."

"Seni götürmek istediğim bir yer var. Uçabilirdik ama böyle ata binerek gidersek daha romantik olacağını düşündüm."

Caitlin'in yüzüne kocaman bir gülümseme yerleşmişti.

İkisi de aynı anda atlara bindiler. Caitlin, Ruth'u da yanına aldığı anda sahilde gezinmeye başlamışlardı.

Onlar ilerlerken dalgalar kıyıya vurmaya devam ediyordu. Caitlin de Edgartown'ı düşünmekten kendini alamıyordu. Bir başka zamanda, bir başka yerde, bir başka yüz-

yıldaki hayatlarını düşünüyordu. Ama yine de yaşadıkları bağlantılı gibi geliyordu. Sanki daha dün yaşamış gibiydi.

Dalgaların arasında atlarını sürmeye devam ettiler. Görünürde kimse yoktu.

Sonunda akşam olmaya, güneş mükemmel bir görünüşle batmaya başladı.

Caleb gittikleri yönü değiştirdiğinde kıyıdan uzaklaşıp bir tepenin eteklerine geldiler. Caleb durunca Caitlin de yanında durdu.

İndiklerinde atların arkalarını dönüp gittiğini gördüler.

Caitlin gidişlerini endişeyle izliyordu.

“Merak etme, onlar ne yapacaklarını biliyor. Ne zaman çağırırsam geliyorlar ama bizim şu an onlara ihtiyacımız yok,” dedi Caleb.

Caleb, Caitlin’in elini tuttu ve sahilde uzağa, önlerindeki tepenin ince yolunda ilerlemeye başladılar. Yanlarında Ruth ile birlikte, güneşin aydınlattığı topraklarda ilerliyorlardı. Caitlin nereye gittiklerini merak etmeye başlamıştı.

Sessizlik içinde yürümeye devam ederlerken Caitlin’in aklında sormak istediği sorular dolaşıyordu. Ama şu an sadece onunla birlikte olmaktan memnundu. Yanında olup hayatını onunla doldurmak çok iyi hissettiriyordu.

Sonunda tepeye ulaştılar. Caitlin gördüğü manzara karşısında şaşkınlıkla kalmıştı.

Bulundukları nokta, çimenli bir düzlüktü ve kilometrelerce öteyi bile görebiliyorlardı. Bir taraflarında sonsuza

uzanan okyanus, diğer taraflarında tepelerle ve yabanî çiçeklerle dolu araziler...

Caleb ve Caitlin çimenlerin üzerine oturdular. Ruth da hemen yanlarındaydı.

Yere uzanıp, gökyüzünü izlemeye başladılar. Caitlin başını Caleb'in koluna koymuştu. Gökyüzü hiç görmedikleri bir maviydi. Geceyle gündüz arasında o sihirli saatlerin mavisi.

Orada uzandıkları süre boyunca Caitlin zaman kavramını yitirmişti.

Bir süre sonra Caleb doğrulup olduğu yere oturdu. Caitlin de doğrulmuştu.

Caleb ona o kadar yoğun ve ciddi bir ifadeyle bakıyordu ki Caitlin gerilmişti. Çok önemli bir şey hakkında konuşacağı benziyordu.

Caleb boğazını temizleyip konuşmaya başlayacakken, Caitlin, onun gerildiğini hissediyordu.

"Caitlin," diye söze başladı. "Senin, benim için ne kadar önemli olduğunu söylemek istiyorum. Sadece ikimizin olduğu ve benim bunu paylaşabileceğim bir zamanımız olmamıştı. Eğer tüm bunları yaşamasaydık da, bu şekilde tanışmasaydık da seni en az şimdiki kadar seveceğimi bilmeni istiyorum..."

Caitlin sevinçten havalara uçuyordu. Caleb'in de onu bu kadar sevdiğini duymak çok iyi hissettirmişti. Aynı hisleri taşıyıp birlikte olmaları, her şeyi yapabileceklerine inandırıyordu Caitlin'i. Dünya'daki hiçbir şey onları engelleyemezdi.

Caleb tekrar boğazını temizlerken öncekine nazaran daha gergin görünüyordu. Caitlin buna bir anlam verememişti.

“Caitlin,” dedi tekrar. “Sana sormak istediğim bir şey var.”

Caitlin neden hemen sormadığını merak ediyordu. Bir-birlerini uzun zamandır tanıyorlardı. Bir soru için bu kadar lafa ne gerek vardı? Neden bu kadar gergindi?

Caleb konuşmak için ağzını tekrar açtığı anda elini de cebine götürdü.

O anda ansızın, gökyüzünde kocaman bir şey belirdi. İkisi de durup yukarı baktılar.

Tam kafalarının üzerinde devasa bir şahin etraflarında dönerek üstlerine doğru geliyordu.

Üstlerine doğru o kadar hızlı geliyordu ki son anda eğilerek pençesinden kurtuldular. Şahin, biraz ötelerinde yere indi.

Sert bakışlarla Caitlin ve Caleb’e döndü.

Hemen sonra, birdenbire havalanıp ufka doğru uçtu. Caitlin ve Caleb kocaman kanatlarından saklanmak için yeniden eğilmek zorunda kaldılar.

Şahin uçmaya devam ederken, ikisi korkuyla göz göze geldi.

Sonra dönüp kuşun indiği yere baktılar ve orada bir şey gördüler.

Rulo şeklinde sarılmış bir parşömendi bu. Bir mesaj geldiğini düşündü Caitlin.

Yanına gidip baktığında kalbinin duracak gibi olduğunu hissetti.

Üzerinde narin bir yazıyla, ‘Aşkıma, Caleb’e,’ yazıyordu.

On İkinci Bölüm

Sam, Versay'ın parlak mermer koridorlarında Kendra ile ilerlerken, olaylara konsantre olma konusunda sıkıntı çekiyordu. İkisi tanıştıktan sonra Polly aceleyle uzaklaşmış, Sam öylece kalmıştı. Kendra onunla tekrar konuşmamıştı ama öyle bir bakışı vardı ki Sam onunla kalması gerektiğini hissediyordu.

O yüzden arkasını dönüp ilerlemeye başladığında onunla birlikte gitmesi gerektiğini düşünmüştü. Kendra'ya yetişmek için koşturmuş ve o zamandan beri de yanında yürüyordu. Kendra ise Sam'in peşinden gelmesine şaşır-
mış gibi görünmüyordu ve gitmesini de istememişti. Ama gelmesi için de bir teklifte bulunmuş değildi.

Kendra karışık bir insandı, zihnini okumak zordu. 17 yaşlarında gibi görünse de Sam bu kadına hayranlık duyuyordu. Deniz mavisi, parlak gözleriyle karşılaştıktan sonra öyle bir etkilenmişti ki, başka bir şey düşünemiyordu. Kendra, Sam'i kendine mühürlemiş gibiydi.

Ama yine de Sam, Kendra'nın bir vampir olmadığını hissedebiliyordu. Sadece insandı. Nasıl böyle bir güce sahip olabilirdi?

Aynı zamanda kızın tavırlarındaki asaleti de hissedebiliyordu. Net bir şekilde, kraliyet ailesinden olduğu belliydi. Yürüyüşünde, hareketlerinde kendini belli ediyordu. Doğduğundan beri çevresine emirler yağdıran tipte bir insan olduğu anlaşıyordu. Onun olduğu ortamda emirlerini yerine getirmek dışında bir şeyler yapılabileceğine inanmıyordu.

Sam bunları dert etmiyordu. Onu gördüğünde kalbi daha hızlı atmaya başlıyor, başka bir şey düşünemez hale geliyor, onun yanından başka bir yerde olmak istemiyordu. Mühürlenmiş gibiydi. Nasıl bu kadar çabuk etkisi altına girdiğini bilemiyordu. Henüz onu tanımıyordu bile. Şu ana kadar ilk görüşte aşka da inanmıyordu. Samatha ile ilk karşılaştığında hissettiklerini hatırladı. Ondan da çok hoşlanmıştı ama bu farklıydı. Konu Kendra olunca daha derin ve güçlü hisler söz konusuydu.

Zamanlama da oldukça garipti. Kendra'yla tanışmadan hemen önce Polly'ye ısınmaya başlamıştı. Polly'yi ilk gördüğünde ne kadar hoş olduğunu düşünmüştü. Kendra gibi büyüleyici bir güzelliği ya da Sam'i hipnotize etme yeteneği yoktu. Ama Kendra'yla bir kez tanıştıktan sonra Sam'in başka bir şeyi düşünbilmesi imkânsız hale gelmişti.

Tavandan zemine uzanan bahçe manzaralı pencerelerin olduğu, devasa, mermer koridorlarda yürürlerken Sam hislerini bir kenara koyabilmeye başlamıştı. Nereye gittiklerini merak etti. Kendra'nın yanında olduğu zaman içinde neden burada olduğunu hatırlayamaz olmuştu. Hatta neden zamanda geri geldiğini ve görevini bile hatırlamakta zorlanıyordu.

Parfümünün kokusunu duyduğunda Sam daha da sersemlemiş bir hâl aldı. Kendini düşünmeye, hatırlamaya zorluyordu.

Caitlin. Onu bulmak istiyordu. Ona yardım etmek...

Aiden. Polly, Sam'i buraya onunla tanışması için getirmişti.

Bir başka koridora dönüp yürümeye devam ettiklerinde bu bilgilerin hepsi tekrar aklının karanlık köşelerinde kayboluyordu. Her nasıl oluyorsa bunların hiçbirisi aceleyle yapılması gerekiyor gibi hissettirmiyordu. Gariptir ki dünya kadar zamanı varmış gibi hissediyordu. Hiçbir şey Kendra'nın yanında olmaktan önemli değildi.

Aralarındaki sessizlik devam ettikçe Sam bir şeyler söylemesi gerektiğini düşünüyordu. Boğazını temizledi.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

Sessizlik içinde birkaç adım daha yürüdüler. Sam, Kendra'nın zahmet edip de cevap verip vermeyeceğini merak ediyordu.

"Ben toplantıya gidiyorum," diye cevapladı.

Sam utanmıştı. Kendra onu burada istemiyor muydu? İşaretleri yanlış mı yorumlamıştı? Onu bırakıp başka bir tarafa mı gitmeliydi?

"Seninle gelmemi ister misin?" diye sordu.

Sam, Kendra'nın yüzünde bir his bulma ümidiyle onu izliyordu. Kendra ise ifadesiz bir şekilde, "İstersen," dedi.

Sam tam olarak anlayamasa da bunu 'Evet' olarak kabul etmeyi seçti. Bu kadar çabuk bırakıp gitmeye hazır değildi. En azından açıkça gitmesini söyleyene kadar bekleyecekti.

“Ee, kimsin sen?” diye sordu.

Kendra gene cevap vermeye tenezzül etmiyordu. Sessizlik içinde yürümeye devam ettiler. Sam soruyu başka şekilde yöneltmeye karar verdi.

“Yani burada mı yaşıyorsun? Polly’yi nereden tanıyor-sun? Ben daha önce buraya hiç gelmediğim için bilmiyorum,” dedi. Sorularıyla ezik görüldüğünü biliyordu ama başka ne diyebileceğini bilmiyordu.

Karşılarına çıkan kapının önünde durduklarında, “O belli zaten,” diye yanıtladı Kendra Sam’in son cümlesini.

Sabırsız bir tavırla dönüp Sam’e baktı.

Sam ne için beklediklerini anlayamamıştı.

Ama sonra kapıyı fark etti. Sam’in açması bekliyordu.

Beceriksiz hareketlerle kapıyı açtı.

Kendra bir teşekkür bile etmeden yoluna devam etti.

Sam ona yetişmek için koşturmak zorunda kalmıştı.

Şimdi dışarıda, kusursuz bahçede yürüyorlardı. Çok sıcak ve bunaltıcı olmasına rağmen güzel bir gündü.

Sam elinde bir şey hissetti. Kendra eline bir şemsiye tutuşturmuştu.

Yağmur yağmadığını görünce neden bunu ona verdiğini düşündü ve çok geçmeden güneşten korunmak için açmasını istediğini fark etti.

Şemsiyeyi açıp başının üstüne tuttu ve yürümeye devam ettiler. Bu, dünyadaki en normal şeymiş gibi yoluna

devam ediyordu Kendra. Sam onun hizmetçisiymiş gibi hissetmeye başlamıştı.

“Soruna cevap vermek gerekirse, evet burada yaşıyorum. Ben de kraliyet ailesindenim, Marie’nin kuzeniyim. Ondan küçüğüm tabii ki ama birlikte büyüdüğümüz sayılır,” dedi ilgisiz bir ses tonuyla. “Düşününce ben de onun kadar tahta adaydım ama meşruluk için içine girince, şan ve şöhret ona kaldı.”

Sam ona tamamen başka bir gözle bakmaya başladı. Bir kraliçe adayı. Ve bu kesinlikle davranışlarından belli oluyordu.

Ama Sam bunları bilmesi de ya da Kendra bir kraliçe adayı olmasaydı da yine ondan aynı derecede etkilenirdi.

Kendra bir iç çekerek, “Hayat burada bazen çok sıkıcı olabiliyor,” dedi. “Evet, sürekli danslar, balolar ve ziyaretçiler oluyor ama sonu gelmeyen formaliteler, basmakalıp düşünceler ve beyin uyuşturan yemekler de bitmek bilmiyor. Burada olmaktansa başka bir yerde olmayı tercih ederdim. Erkeklerin yapabildiği gibi ata binmek isterdim. Okçuluk da çocukluğumdan beri ilgimi çeken bir alandı ama şimdi o da yasak. Buradaki hayat bir kadın için oldukça kısıtlı. En iyi şansımız iyi bir eş bulmak. Bütün hayatımızın özeti bu. Bana sorarsan çok sıkıcı. Aslında bence tam tersi olmalı. Bir erkeğin bütün uğraşı doğru kadını bulmak olmalı. Ve o kadın her istediğini yapmakta özgür olmalı.”

Sonsuz sessizliği ile bu uzun detaylı konuşması arasında fark Sam’i şaşırtmıştı. Kendini Sam’e yakın bulduğu için mi böyle içini dökmüştü, yoksa herkese karşı böyle miydi?

“En azından kendi fikirlerine bağlısın,” dedi Sam gülümseyerek.

Kendra dönüp Sam'e soğuk bir bakış atı. Sam kendini aptal gibi hissediyordu. Belli ki alaycılık, Kendra'nın hoşuna giden bir şey değildi.

"Şaka yapmıştım," dedi Sam, gerginliği azaltmaya çalışıyordu.

"Belli," dedi Kendra, soğuk bakışlarını devam ettirerek.

Bitkilerin süslediği bir yolda yürümeye devam ediyorlardı. Etraflarında birçok işçi çalışıyor, sonsuz gibi görünen gül sıralarının bakımını yapıyorlardı.

"Hayatımıza heyecan getiren tek şey sizin türünüz," dedi Kendra, köşeyi dönüp şırıldayan bir çeşmenin yanından geçtiler.

'En azından vampir olduğumu biliyor,' diye düşündü Sam. Bunu bilmesi açıklanacak şeyleri azaltıyordu.

"Siz denkleme bir bilinmeyen ekliyorsunuz," diye ekledi Kendra. "Özgürlüğün bilinmezliği. Eğitimlerinizi, savaşlarınızı, tekniklerinizi izlemek hoşuma gidiyor. Sizin varlığınız bizleri hayatta tutuyor. Doğruyu söylemek gerekirse, kraliyet ailesi burada olmayı sizlere borçlu."

Sam her şeyin konuşulduğunu, muhabbetin bittiğini sanarak sessizlik içinde yürümeye devam etti.

Ama birden, "Ee, senin durumun nedir peki? Sevgilin var mı?" dedi. Sözler ağzından düşünmeden dökülmüştü.

Sorduğu an bunun bir hata olduğunu fark etmişti. Çok açık sormuştu, asıl soruyu biraz daha gizleyebilirdi.

Kendra şaşırmış bir şekilde dönüp Sam'e baktı.

"Pardon ama bu nasıl bir soru? Çok kabasın."

Sam keyifsiz bir tavırla, “Öylesine sormuştum,” dedi.

“Bundan sana ne, anlamıyorum,” diye ekledi Kendra.

Sessizlik içinde yürümeye devam ettiler. Aralarındaki gerilim giderek artıyordu. En nihayetinde mükemmel bir yerin önüne geldiler. Sam’in kafası karışmıştı. Versay’ın tek bir saray olduğunu düşünüyordu ama bu mülk üzerinde birden çok saray vardı. Her biri diğerinden büyük görünüyordu.

Kapının önüne geldiklerinde birçok hizmetçi kapıyı açmak için harekete geçti. Sam bu sırada şemsiyeyi kapatıp, Kendra’ya uzatmıştı. Kendra durup, yüzünü Sam’e döndü. Sam onun durduğunu görünce yanlış bir şey yaptığını ve Kendra’nın yürüyüp gideceğini düşündü.

Kendra gözlerini Sam’e kitlemiş, sarhoş edici bakışlarıyla ona bakıyordu.

Sessizce, “Sen diğerlerinden farklısın. Diğerleri yüzyıllardır burada. Tahmin edilebilir hareketler yapıyorlar. Sen gençsin. Safsın. Bu iyi bir şey,” dedi.

Sam ne diyeceğini bilememişti.

“Ee, sen de kötü biri sayılmazsın,” dedi gülümseyerek.

Bir kez daha, alaycı tavrı onu yerin dibine sokmuştu. Kendra soğuk bakışlarına geri dönmüştü. Sam bu kez gerçekten işleri batırdığını düşünüyordu.

Ama birden, “Evet, kötü biri sayılmam ama kim bilir belki çok yakın bir zamanda olabilirim,” diye yanıtladı.

Sonra bir tek kelime daha etmeden arkasını döndü ve yürüdü.

Sam hiçbir şey diyemeden orada öylece kalakaldı.

On Üçüncü Bölüm

Caleb endişeli bir yüzle gelen mektubu okurken, Caitlin de karşısına oturmuş onu izliyordu.

Caitlin tüm bu olaylara inanamıyordu. Daha da yakın olmalarına bir adım kalmıştı. İlişkileri boyunca yaşadıkları en samimi zamandı, büyüleyiciydi. Ama sonra aptal bir kuş kara haber tellalı gibi ortaya çıktı.

Mektupta ne yazdığı önemli değildi, artık bu belirsizliğe dayanamıyordu. Kalbi aşk ve heyecanla değil, korku ve bıkkınlıkla çarpıyordu.

‘Aşkla,’ diye imzalanmıştı mektup. Bu sadece bir anlama geliyordu. Mektup Sera’dandı. Başka kim böyle yazabilirdi ki?

Caitlin’in bedeni öfkeyle titriyordu. Ne tarafa dönse Sera onun canını yakmayı başarıyordu.

“Ee?” diye sordu Caitlin daha fazla dayanamadan. Sesi, istediğinden daha öfkeli çıkmıştı. Ama artık beklemeye tahammül edemiyordu.

Caleb sonunda başını kaldırdı. Yüzünde karmaşık, acı dolu bir ifade vardı.

“Mektup Sera’dan. Jade’in hayatta olduğu yazıyor. Onu canlandırmayı başardığını ve zamanda geri getirdiğini söylüyor. Buradaymış ve beni görmek istiyormuş.”

Caitlin kalbinde bir acı hissediyordu. Bıçak saplanmış gibiydi. Caleb’in yüzündeki ifadeden Jade’i görme fırsatını reddedemeyeceğini anlıyordu. Eğer bu konuda ona engel olursa, Caleb’in ona hayatı boyunca kırgın kalacağını da biliyordu. Öyle bir şey yaparsa oğlunu görmesini engellleyen kadın olarak kalacaktı.

“Bu nasıl mümkün olabilir? Jade’i nasıl canlandırmış?”

Caleb tekrar mektuba bakarak kafasını salladı. “Bilmiyorum, gerçekten bilemiyorum.”

Caleb hüznün dolu bir ifade ve suçluluk duygusuyla Caitlin’e bakıyordu.

“Caitlin,” derken sesindeki acı ve tereddüt kendini belli ediyordu. “Çok özür dilerim. Seni bırakmayı hiç ama hiç düşünmedim. Asla da bırakmam ama bu çok farklı. Söz konusu olan *oğlum*.”

Caitlin birden ayağa kalktı, öfkeyle dolmuştu. Caleb de ayaklandı.

“Anlamak zorundasın,” dedi Caleb. Arkasını dönen Caitlin’i kolundan tutup kendine döndürmüştü. “Benim *oğlum*. Ve bu onu tekrar canlı görebilmem için bir fırsat. Nasıl geri tepebilirim?”

“Hâlâ onu seviyorsun. Sera’yı seviyorsun.”

“Hayır, gerçekten sevmiyorum. Bunun, onunla hiçbir alakası yok. Tamamen Jade ile ilgili,” diye ısrar etti Caleb.

Caitlin kendini tutamayıp gözyaşlarına boğuldu.

“Bunu sana nasıl kanıtlayabilirim?” dedi Caleb. “Sera’yla hiçbir alakası olmadığını sana ispatlayacağım. Beraber gidebiliriz. Jade’i görürüz. Hatta bizimle yaşaması için onu buraya getirebiliriz.”

“Sera’nın buna izin vereceğini mi sanıyorsun? Oğlunu ondan ayırıp buraya getirmemize izin verir diye mi düşünüyorsun?”

Caleb’in alnı kırıkmıştı.

“Jade benim de oğlum. Onun planlarını bilmiyorum ama benim Sera’yla fazladan bir dakika bile geçirmeye niyetim yok. Gidip oğlumu göreceğim. Oğlumla birlikte olabilmek için onunla da birlikte olmam gerekmiyor. Sen de gel benimle. Göreceksin, Jade’i görüp, onu buraya getireceğiz.”

Caitlin ısrarla kafasını sallıyordu.

“Gelemem, bunu çok iyi biliyorsun. Sera’yı görmeye tahammül edemem. Onunla olan ilişkiye dâhil olmak istemiyorum.”

“Onunla ilişkim falan yok. Buna inanman gerek,” diye ısrar etti Caleb.

“O yüzden mi beni bırakıp onu görmeye gidiyorsun?”

“Caitlin, lütfen anlamaya çalış. Bu senin düşündüğün gibi bir durum değil,” dedi sakın, yumuşak bir ses tonuyla.

Caitlin arkasını dönüp gözyaşlarını sildi ve “Benim izin vermeme ihtiyacın yok. Gitmek istiyorsan eğer, git...”

Birkaç dakika geçtikten sonra Caleb gelip, elini Caitlin'in omzuna koydu.

“Beni bekleyecek misin? Döndüğümde burada olacak mısın? Söz veriyorum, yalnızca birkaç gün sürecek. Jade ile birlikte döneceğim. Hep birlikte yeni hayatımıza başlayabiliriz. Bekleyecek misin? Lütfen. Söz ver bana.”

Caitlin yüzünü Caleb'e döndü. Aşağılanmışlık hissi ve hüznle direkt gözlerinin içine bakıyordu.

“Sana söz falan vermeyeceğim.”

On Dördüncü Bölüm

Kyle, Napoleon'un üstüne yürüyüp onu en yakınlarının önünde yaramaz bir çocuk gibi azarlamış, çok çarpıcı bir giriş yapmıştı. Şimdi tapınaktaki küçük salonların birinde onu karşısına almış oturuyordu.

Napoleon'un adamları içeri girmek için ısrar etmişler ama Kyle onlara dışarıda beklemelerini söylemişti. Adamlar dönüp Napoleon'a baktıklarında bir cevap alamamışlardı. Napoleon sadece kafasını yere eğmişti. Artık burada emirleri veren adam olmadığını farkındaydı.

Buna rağmen adamlarından biri içeri girmeye çalışınca, Kyle onu tutup öyle bir kuvvetle savurdu ki adam bir anlığına havada uçuyordu.

"Dışarıda bekleyin!" diye tekrarladı kapıdakilere.

Adamlar hızla arkalarını dönüp, Kyle ve Napoleon'u yüzleşmeleri için küçük salonda yalnız bıraktılar.

"Her zaman bu kadar dramatik olman gerekmiyor," dedi Napoleon, burnundan soluyordu. "Açıkça istesen de seninle buraya konuşmaya gelirdim. Adamlarıma emirler yağdırmana gerek yoktu."

“Adamların mı?” diye sordu Kyle. “Senin şu an güçlü olabilmenin tek sebebi benim. Seni alaşağı etmek de dâhil olmak üzere ne istersem, onu yaparım.”

Napoleon emirlerini almaya hazır biri hâlini alarak sakinleşti.

“Niye buradasın? New York’ta savaştığını sanıyordum?”

“Öyleydi. Ama yoluma bir kız çıktı. Caitlin adında, sinir bozucu bir kız ve sevgilisi Caleb. Bir de kardeşi Sam. Bu üçü planlarımı mahvetti. İşlerini bitirmek için geldim.”

“Ee, benden ne istiyorsun peki?”

“Şansına senin zamanına denk geldiler. Onları bulmam ve öldürmem için sen ve adamların bana yardım edeceksiniz.”

Napoleon öfkeli bir ifadeyle, “Olabilecek en kötü zamanı seçmişsin. Böyle şeylere ayıracak vaktimiz yok. Devrim çabalarımızın tam ortasındayız. Adamlarımı ben bile zor kontrol ediyorum. Devrimi istiyorlar. Demokrasinin gelmesini istiyorlar,” dedi.

“Mükemmel işte, biz onlara istedikleri savaşı vereceğiz. Versay’a saldıracağız,” dedi Kyle.

“İmkânsız! Asla kazanamayız. Sarayı koruyan bir vampir orduları var. Aiden’in adamları. Bizimkiler kazanacak durumda değil.”

“Benim kadar iyi bir stratejist olmadığın için oluyor bunlar. Saldıracağız ve kazanacağız. Çünkü Caitlin’in arkadaşları orada olacak. Onları öldürürsek, Caitlin’i de öldürebiliriz. Ama senin de söylediğin gibi direkt saldıramayız. Önce ilgilerini başka bir yere çekmemiz gerek.”

“Nasıl yapacağız bunu?” diye sordu Napoleon, sabırsızlanıyordu.

“Vahşi Yedili,” diye cevapladı Kyle.

Napoleon’un gözleri kocaman açılmıştı.

“Olmaz! Yüzyıllardır kilit altındalar. Çok tehlikeli olur.”

“Biz de tehlikeli olmaları için onları salacağız zaten,” dedi Kyle yüzünde gülümsemeyle.

Napoleon bir yandan düşünüyor, bir yandan odayı tur-luyordu.

Kyle bunun onda şok etkisi bıraktığını biliyordu. Umulmadık bir plan atmıştı ortaya. Çok zekice olmasının sebebi de beklenmeyen bir plan oluşuydu zaten. Vahşi Yedili, gelip geçmiş en tehlikeli vampir topluluğuydu. Hiçbir gruba üye değillerdi. Yüzyıllar önce Paris’te yakalanmışlardı. Bastille zindanlarında çürümeye bırakılmışlardı. Eğer zincirle-rinden kurtulurlarsa, intikam adına tahmin edilemeyecek zararlar verebilirlerdi.

Aynı zamanda büyük bir sorumluluk anlamına geliyor-lardı. İnsanlara verecekleri zarar gibi Kyle ve adamlarına da zarar verme ihtimalleri vardı. Yıkıma programlanmış makineler gibiydiler. Onları yakalamak yıllar sürmüştü ve şimdiki yerlerinden insan nesli de vampir nesli de oldukça memnundu.

İşte tam da bu yüzden, Kyle onları özgür bırakmak is-tiyordu. Hiç kimse bunun yaşanacağını tahmin edemezdi. Kyle’ın ilgiyi dağıtmak için aradığı şey buydu.

“Onları serbest bırakacağız ve sonra da Versay’a saldıraca-ğız. Sonucunda senin adamların da istedikleri devrimi alacak.”

“İstesek bile bu fikri gerçekleştirmek imkânsız. Bastille zindanlarında, yerin dibindeler. Kapılarında bekleyen onlarca koruma var. Ve duyduğuma göre kaldıkları hücre de öylece gidip açabileceğin bir yer değil. Beklemek bizim için daha iyi. Hem Versay’ın içinde bana her şeyi bildiren bir casusum var. Ondan gelecek haberleri beklememiz gerekiyor.”

“Orada benim de bir casusum var,” dedi Kyle.

“Seninki kim?” diye sordu Napoleon.

“Seninki kim?” diye yanıtladı Kyle.

İkisi de soruyu cevaplamadı. Birbirlerine güvenmiyorlardı.

“Neyse, önemli değil. Onları beklemeyeceğiz. Biz asla bekleyenlerden olmadık. Saldıracağız. Bu bizim savaşımız!” dedi Kyle.

“Bu fikri sevmedim.”

Kyle bir adım önce çıkıp, bütün üstünlüğünü göstererek, “O zaman bu planın başındaki kişi olmamana daha da sevindim,” dedi.

On Beşinci Bölüm

Caitlin, Caleb'in kalesine doğru yavaş adımlarla ilerlerken kalbinin paramparça olduğunu hissediyordu. Öyle sersemlemişti ki ne tarafa gittiğinden bile emin değildi. Gözü okyanusu görmüyor, kulaklarında dalgaların sesi çınlamıyordu. Ayağının dibinde onunla ilerleyen Ruth'u bile zar zor fark ediyordu. Her şeye karşı ilgisizleşmişti. Bir kez daha savunmasını düşürmüş, bir kez daha aşka kapılarını açmış ve Caleb'i kabul etmişti. Ve bir kez daha kalbi kırılmıştı.

Kendine çok sinirliydi. Kaç kez daha sonunda yıkılmak için kendini böyle hassas bir duruma düşürecekti? Ne zaman dersini alacaktı?

Her şey nasıl bu kadar çabucak dağılabilmişti?

Caitlin, hayatının neden herkesinki gibi normal olamadığını düşünüyordu. Yaptığı tek şeyin, sonuçta en dibe batacağını bile bile, en tepelere çıkmaya uğraşmak olduğunu düşünüyordu. İsteddiği normal bir hayat, sürekli bir ilişki ve yuva diyebileceği bir yerden fazlası değildi. En sonunda

bunu bulduğunu düşünmüştü. Burası ona o kadar korunaklı gelmişti ki hiçbir şeyin onlara etki edemeyeceğini sanmıştı.

Ve masmavi gökyüzünde çakan şimşek gibi o şahin gelmiş ve o mektubu getirmişti. Sera'nın mektubu. O iğrenç el yazısıyla yazdığı mektubu. Bu hiç adil değildi. Caitlin avazı çıktığı kadar bağırarak istiyordu.

O tepeye geldiklerinde bu mükemmel anın hiç bitmeyeceğini düşünmüştü Caitlin ama birdenbire kendini Caleb'in gidişini izlerken bulmuştu. Kanatlarıyla uzaklara, Sera'ya gidişini izlemişti. Sera'yla geçireceği zamanı beklemiyormuş gibi çabucak çekip gitmişti.

Belki de Caitlin adil davranmıyordu. Caleb, gidişinin tek sebebi olarak oğlunu gösteriyordu tabii ki ama gerçekten öyle miydi?

Hem öyle olsa bile bu bir şeyi değiştirir miydi? Sonuçta gittiğinde Sera'yı da görecekti. Sera'nın gelmesini istediği an, mektuba cevap almak için ona koşmuştu.

Bu konuda ne düşünmesi gerektiğini çözmek Caitlin için çok zordu.

Yüzünü öfkeyle buruştururken tek düşündüğü şey bunun *adil olmadığıydı*.

Bütün öfkesi birden hüzne dönüştü ve yanaklarında gözyaşlarını hissetti.

Şimdi nereye gidecekti? Ne yapacaktı? Zamanda yolculuk yapmasının sebebi Caleb'di. Bütün görevi *Caleb'e* dönüşmüştü. Ve şimdi o gittiğine göre, hayatta bir amacı kalmış mıydı?

Hayatının amacı olarak aşkı seçerek hata mı yapmıştı? Bu ilişki için her şeyini feda ederek hata mı yapmıştı?

Bu kararları aldığı anda başka hiçbir şey daha önemli gibi gelmemişti. Hâlâ içerlerde bir yerlerde aşkın hayattaki asıl amaç olması gerektiğine inanıyordu.

Ama şimdi, kalbi bu kadar kırılmışken yaptıklarının hata olduğunu düşünmekten kendini alamıyordu. Daha önemli bir şeylere odaklansaydı, böyle olmazdı.

Aşk haricinde, önemli olan herhangi bir şeye...

* * *

Caitlin, Ruth ile birlikte Caleb'in boş kalesine ulaştığında gün batıyordu. Gittikleri tepeden ayrılmasından beri saatler geçmiş gibi hissediyordu. Bu uzun yürüyüşle zihnini temizlemişti. Kalbi yerinden sökülmiş gibi, bunalımda hissediyordu. Bomboş. Yalnız.

Şimdi kaleye kuracağı yuva, hayatının kalanını geçireceği yer olarak bakamıyordu. Orası sadece Caleb'i ve terk edişini hatırlatan bir yerdi.

İçeriye girip, etrafını görmesini sağlaması için birkaç mum yaktı. Loş ortam tam da ruh haline göreymişti.

Ruth'un inlemeleri duyunca içgüdüsel bir şekilde kendini mutfakta buldu. Geyikten arta kalan parçaları Ruth'a verdi. Küçük bir hayvan için fazla iştahlıydı.

Caitlin'in canı yemek yemek istemiyordu. Bütün iştahı kaçmıştı.

Üst kata çıkarken Caleb'i düşünmemeye çalışıyordu. Yatak odasına geldi. Küçük, eski sandalyeye oturup camdan okyanusu izlemeye başladı. Güneş artık tamamen batmak üzereydi. Uzaklarda ayın belirmeye başladığını görebiliyordu.

Caitlin günlüğünü aldı ve bir mum daha yakarak onu incelemeye başladı. Şu an tüm ihtiyacı olan buydu. Bütün endişelerini anlatabileceği bir arkadaşına ihtiyacı vardı. Bu günlük, bütün yolculuklarında yanında olan, güvenilir bir dost haline gelmişti artık.

Siyah, deri kapağını kaldırdığında bir çıtırtı duydu. Sayfaları çevirirken, el yazısının zaman içindeki değişimini fark ediyordu. Birçok değişik kalem ve mürekkepten izler vardı. Bazı sayfalar şarap damlaları ve lekelerle kaplanmıştı. Su lekeleri ve nemin etkisiyle sayfalar giderek kalınlaşıyordu. Günlük daha şimdiden bin yıllık gibiydi. Yazdığı sayfaların çokluğuna şaşıırıyordu. Gerçekten de bu kadar şey yaşamış mıydı?

Boş bir sayfa bulma umuduyla çevirmeye devam ediyordu. Ve sonunda buldu. Bulduğu kuş tüyü kalemin ucunu sivriltilti ve mürekkebe batırıp yazmaya başladı.

* * *

Kendimi tekrar bu konuma nasıl düşürdüm, bilemiyorum. Yanımda olamama ihtimali olan bir insana âşık olmamak için kendime söz vermiştim. Ama bu sefer çok farklı gelmişti. Caleb çok samimi hissettirmişti. Ve en zor yanı da içimde bir parça hâlâ öyle olduğunu düşünüyor.

Sera. Ondan nefret ediyorum. Her zaman bir yerlerde, bizim aramıza girebilmek için hazırda bekliyor.

Kendimi kaybetmeye başlıyorum. Bir adım geri çekilip, tüm bunların nasıl başladığını, işlerin buralara nasıl gelebildiğini çözmem gerek.

Her şey New York'ta başladı. New York, aman Tanrım! Binlerce yıl önce yaşanmış gibi geliyor. Annesi ve kardeşiyle birlikte yaşayan normal bir genç kızdım. Annemle birbirimizi sevmezdik ama sinir bozucu olmasına rağmen kardeşimi severdim. Hiçbir şey aslında normal değildi. Bir melezdim. Yarı insan, yarı vampir. Ve bunu fark edişimin zamanlaması oldukça kötüydü.

Berbat bir lisede okuyordum. Ve bir de Jonah vardı, ilk defa bir şey hissettiğim çocuk. İlk buluştuğumuz zaman, ilk avlanmam... Buluştuğumuz gün ortadan kayboluşumdan hâlâ utanıyorum, ertesi gün neresi olduğunu bilmediğim bir yerde uyanmış olmamdan da... Ve ne olduğunu bile bilmediğim bir şeyle beslenmiştim.

Bir gecede bütün hayatım değişmişti. Beni öldürmeye niyetli bir grup vampir tarafından kaçırılmış ama Caleb'in yardımıyla kurtulmayı başarmıştım. Bu, onu ilk görüşümdü. Ve ilk gördüğüm andan beri ona âşıktım.

Beni kendi grubunun, Cloisterların yanına götürmüştü. Ama onlar beni kabul etmediler. Beni tekrar kurtardığında tek başıma ölmek üzereydim. Ve o tanıdığı herkese sırtını dönüp, benimle birlikte gelmişti.

Sonra sıra babamı, yani gerçek babamı ve insanlığı kurtarmak için bana bıraktığı efsanevi kılıcı aramaya geldi. Be-

nim baktığım açıdan bu benliğimi bulmak üzere çıktığım bir yolculuktu.

Doğu yakası boyunca bir şehirden diğerine, her yeri Caleb ile birlikte aradık. Hudson Vadisi'nden, Boston'daki Martha'nın Üzüm Bahçeleri'ne kadar her yeri aradık. Ve birlikte ata bindiğimiz, ilk defa birlikte olduğumuz gece... Mükemmeldi.

Tam romantik anlar yaşamaya başladığımız zamanlarda, tehlike bir köşede bizi bekliyordu. Kılıcı bulmuş ve Kyle'in arkadaşları Sergei tarafından bıçaklanmıştım. Ölmek üzereyken Caleb'e beni dönüştürmesi için yalvarmıştım.

Beni dinlemişti.

İyileşmem için Hudson Nehri'nin yakınlarındaki bir adaya, Pollopel'e gelmiştik. Caleb arkadaşlarına ve Sera'ya dönmek için beni orada bırakmıştı. Sırf onları savaştan kurtarmak için, yardım etmek için gittiğini söylemişti. Çok kıskanmıştım. Ona hak vermek yerine, Sera'ya âşık olduğunu düşünmüştüm.

O adada eğitim görüp en yakın arkadaşım Polly'yle, akıl hocam Aiden'la ve bir türlü anlayamamama rağmen sevdiğim Blake ile tanışmıştım. Eğitimle daha kuvvetli bir savaşçı haline gelmiştim. Giderek kendimi buluyordum.

Sonra hamile olduğumu öğrendim ve dünyam sarsıldı. O sıralarda Caleb'in tehlikede olduğunu biliyordum. Onu kurtarmak için adadan ayrıldım. Aiden eğer ayrılırsam bir daha geri dönemeyeceğimi söylemişti ama ben Caleb'i seçmiştim. O benim için daha önemliydi.

Sera'yla birleşip savaşlarda esir olarak tutulan Caleb'i kurtarmaya çalıştık. Kyle'in grubu tarafından yakalanmıştı. Onu kurtarmanın eşiğine kadar gelebilmiştik.

Ama o sırada Sam, Kyle tarafından yakalanmış ve Kyle şekil değiştirme özelliğini şeytani bir amaç için kullanmıştı. Böylece bizi kandırdı hatta beni öldürmeye çalıştı. Ama Sera araya girip, hayatını benim için feda etti.

Sam beni perişan etmişti. Caleb'i bulduğumuz o kılıçla öldürmem için beni ikna etmişti.

Aiden, Caleb'i kurtarmanın tek yolunun zamanda geriye gitmek olduğunu söylemişti. Bu şansı kullanmak için çocuğumdan vazgeçip, denemeye karar vermiştim. Aiden asla geri dönemeyeceğimi de söylemişti ama Caleb için tüm bunları kabullenmiştim.

Kendimi 1791 yılının İtalya'sında bulmuştum. Assisi. Venedik. Floransa. Roma. Bir fırtınada sürükleniyorduk. Venedik'te ilk önce Caleb'i bulamamıştım. Bulduğumda ise beni hatırlamıyor olduğunu fark etmem kalbimi kırmıştı. Sonra Blake'e âşık oldum. Floransa'ya geldiğimizde, sonunda beni babama ulaştıracak ipucuna ulaşmıştım. Ama yine Kyle ortaya çıktı ve ikimizi yakaladı.

Kolezyum'da Kyle'in acımasız oyunlarında canım için savaştım. Blake'in ölümü benim yüzümdendi. Beni kurtarmak için bıçaklanmıştı. Bundan daha çok içimi acıtan bir şey yoktu.

Kaç insan daha beni kurtarmak için ölmek zorundaydı?

Sonra Sam çıkageldi. Başta beni öldürmek istediğini düşünmüştüm ama aksine kurtarmaya gelmişti. Ve sonunda Caleb de geldi. Üçümüz canımız pahasına savaşıp Vatikan'a gelebilmiştik.

Ve orada benim için gerçekten önemli olan kişilerle tanıştım. Babamı bulmam için gereken dört anahtardan ilkinin bana verdiler. Ve bizi zamanda geriye gönderdiler. Yeniden.

Ve işte buradayım. Bu zaman ve bu mekânda. Caleb ile yeniden kavuştuğumu sandığım yerde. Burada sonsuza kadar mutlu olabileceğimize gerçekten inanmıştım. Her şey mükemmel gidiyordu.

Ve şimdi, yeniden her şey dağılmaya başlıyordu.

Şu an kim olduğumu bile bilmiyorum. Babasız bir kız çocuğu mu? Kardeşi olmayan bir abla mı? Sevgilisi yanında olmayan bir genç kız mı?

Kalkan'ı aramaya devam etmeli miyim? Babamı aramaya mı dönmeliyim? Yoksa burada durup, Caleb'i mi beklemeliyim?

Ya da hepsini bir yana bırakıp, buradan sonsuza kadar ayrılmalı mıyım?

* * *

Caitlin gözyaşları içinde kalenin kapısından çıkıp çimenliğin ortasına doğru koştu. Koşarken uçup gidebilmek için kanatlarını çıkarmaya çalışıyordu ama işe yaramıyorlardı. Daha hızlı koşmaya, zıplayarak kanatlarını ortaya çıkarmaya çalışıyordu ama hiçbir şey işe yaramıyordu. Nefes nefese kalmak üzereyken anladı ki eski güçlerine artık sahip değildi.

Uzaklarda, ay ışığı altında birinin silüetini gördü. Gökyüzü kocaman bir ay ve birçok küçük bulutla aydınlanıyordu. Caitlin gördüğü silüete doğru, babası olabileceğini düşünerek koşmaya başladı. Belki de Caleb'di.

Caitlin koşmaya devam ederken birden yer ayaklarının altından kaymaya başladı. Her şey yerle bir oluyordu. Caitlin bu kez kendini silüetin durduğu tepenin dibinde, yukarı tırmanırken buldu. Ama yokuş o kadar dikti ki tırmanmak imkânsızlaşıyordu. Silüet ona gelmesini işaret ediyordu ama oraya ulaşabilmek çok zordu.

Her yer kayalığa dönüşmüştü. Tepeye ulaşmaya çalışırken kendini taşlar arasında yuvarlanır hâlde buldu. Hiçbir yere tutunamıyor, taşlarla birlikte savruluyordu.

Aşağıya doğru sürüklenirken bir kayaya tutundu ve başını kaldırıp yukarıya baktı; bir yardım bekliyordu.

Babası aşağıya bakıyordu, elini uzatmıştı.

“Yardım et!” diye bağırdı Caitlin.

Elleri kavuşmak üzereyken, “Bul beni Caitlin, beni aramaktan vazgeçme,” dedi babası.

*Caitlin tam babasının elini yakalamak üzereyken denge-
sini yitirdi ve dağın eteklerine doğru yuvarlanmaya başladı.
Bir kara delik içindeymiş gibiydi. Tüm gücüyle bağılıyor, ölü-
me doğru gittiğini biliyordu.*

* * *

Caitlin çığlık çığlığa uyandı.

Güçlkle nefes alırken etrafına bakıyor, nerede olduğunu hatırlamaya çalışıyordu.

*Odanın köşesindeki sönmek üzere olan mumu gördü.
Ruth da yatağa uzanmış, endişeli gözlerle ona bakıyordu.*

Büyük pencereden içeri giren ay ışığıyla, hepsinin bir rüya olduğunu anladı. Hâlâ Caleb'in kalesindeydi.

Caitlin terden sıırıslıklam olmuş bedeniyle yataktan çıkıp, soğuk zeminde gezinmeye başladı. Caleb'in yatağında onsuz olmak çok garip hissettiriyordu. Davetsiz bir misafir gibi hissediyordu.

Rüyası o kadar gerçek gibi gelmişti ki odadan çıkıp terassa doğru ilerlerken kalbi hızla atmaya devam ediyordu. Boğazı kavruluyordu. Suyla dolu sürahiyi alıp içmeye başladı.

Bir inleme sesi duyunca gözlerini yere çevirdi. Ruth ayaklarının dibine gelmiş ona bakıyordu. Sürahide kalan suyu ona bıraktı ve Ruth kalanı çabucak bitirdi.

Caitlin ay ışığıyla aydınlanan gökyüzünü inceliyordu. Bir önceki gün burada olmaktan mutlu olmasına rağmen şu an nefret ediyordu. Olağandışı durumlarla karşılaşmış da olsalar, Caleb onu reddetmiş gibi hissediyordu. Caleb'in gitmeyip onunla birlikte kalması gerektiğini düşünüyordu. Sera'nın ona haber yollamasının üzerinden birkaç dakika bile geçmeden gitmişti. Caitlin bencillik yaptığının farkındaydı ve Caleb'in çocuğunu özlediğini de biliyordu. Ama yine de bundan daha iyisini hak ettiğini düşünüyordu.

Gökyüzü lacivertten açık maviye dönene kadar, orada ne zamandır durduğunu fark etmemişti. Gün doğmak üzereydi ve Caitlin'in kafası çok karışık. Rüyasının bir mesaj olabileceğini düşünüyordu. Belki babasını aramaya odaklanmalıydı. Belki de artık Caleb'i hayatından çıkarmalıydı.

Babasını bulmayı çok istiyordu. Bütün bu arayış sürecini unutup olabilecek en normal şekilde hayatını yaşamak

istiyordu. Ve o an, Kalkan dışarıda bir yerlerde olduğu sürece, babasının silüetini uzaklarda görmeye devam ettiği sürece hiçbir zaman normal bir hayata sahip olamayacağını fark etti.

Güneş doğmaya başladığında Caitlin kafasını toplayıp, bütün bu kaçışlara bir son vermesi gerektiğini düşünüyordu. Ayaklarının dibindeki Ruth sızlanmaya başladı. Caitlin onu kucağına aldı. Ruth'un da Caitlin gibi dışarı çıkmaya ihtiyacı vardı.

Caitlin merdivenlerden inip dışarıya çıktı ve yürümeye başladı. Patikanın ucu ormanın girişine çıkıyordu. Yürüyüş için güzel bir yer olabileceğini düşünerek devam etti.

Orman yoluna girdiğinde daha iyi hissetmeye başlamıştı. Burada hava henüz açmamış, her yer karanlıktı ve huzur doluydu. Yeni uyanmaya başlayan kuşların seslerini duyuyordu. Her yer göğe uzanan ağaçlarla kaplıydı. Oldukça huzurlu bir yerdi.

Caitlin bir sonraki adım olarak nereye gidebileceğini düşünüyordu. Babasından gelen, henüz açmadığı mektubu düşündü. Belki, şimdi açmanın tam zamanıydı. Belki de içinde ona yol gösterebilecek bir şeyler yazıyordu. Belki, başladığı göreve devam etmediği için böyle cezalandırılıyordu. Belki de yaşadığı bu berbat şeylerin hepsi onu göreve yönlendirmek içindi.

Tüm bunları düşünürken birden duyduğu bir çıtırtıyla arkasını döndü.

Arkasında neredeyse kendinin iki katı, kocaman bir adam görünce şaşırdı. Eksik dişleri ve yarı açık ağzıyla de-

vasa bir adamdı. Oldukça vahşi görünüyordu. Kapkara gözlerine bakınca bir belayla karşı karşıya olduğunu anlayabiliyordu.

Başka bir ses daha duyunca aksi yöne baktı ve iki adam daha gördü. İlki kadar kocaman olan bu adamların ifadesi daha da sertti.

Bir tuzağa düşürüldüğünü hissederek panikledi. Buradan birilerinin geçmesini dileyen birkaç hırsız ya da tecavüzcü olmalıydılar. Caitlin kendini çok aptal hissediyordu. Kuş uçmaz kervan geçmez bir yerde olması buranın güvenli olduğu anlamına gelmiyordu. Daha dikkatli davranmalıydı.

Normal bir zamanda olsa Caitlin korkusuzca atılabilirdi ama buraya geldiğinden beri güçlerini test etme şansı olmamıştı. Hâlâ o güçlere sahip miydi? Uçabildiğini biliyordu ama güçleri hâlâ duruyor muydu? Refleksleri? Hızı? Dövüş kabiliyetleri?

Karnında hissettiği sancıyla birlikte şu anın, güçlerini denemek için zor bir zaman olduğunu fark etti.

Adamlardan biri, “Üstündekileri çıkar,” diye bağırdı.

En kocaman görünenleriydi. Belinden uzun, parlak bir şey çıkardığını gördü. Bir hançer.

Bu adamların amacının yalnızca hırsızlık olmadığı belliydi.

Ruth yanında havlamaya başladı.

Caitlin sert bir ses tonuyla, “Gitmeniz için sizi sadece bir kere uyaracağım!” diye bağırdı ama içten içe, ‘Lütfen yanıma gelmeyin,’ diyerek korkudan titriyordu.

Diğer iki adam da ceplerindeki hançeri çıkarırken acımasız bir kahkaha attılar.

“Oo bakın hele, konuşabiliyor da...” dedi biri.

O sırada, ilk adam Caitlin’e yaklaşmış, dokunmak üzereydi.

Ruth birden adamın üzerine atılıp bileğinden ısırdı. Küçük bir hayvandı ama dişleri oldukça keskin ve kuvvetliydi. Ruth dişlerini sıktıkça adam acı içinde inliyordu. Adam bacağına sallıyor, Ruth’u uzaklaştırmaya çalışıyordu. Sonunda bacağına öyle bir savurdu ki Ruth bir anlığına havada uçuyordu.

Caitlin bu bir anlık boşluktan faydalanıp adamın üzerine atıldı ve ellerini adamın boğazına doladı.

Kusursuz bir saldırıydı. Caitlin’in elleri adamın ses telleri üzerindeydi. Adam ellerini kaldırıp dizlerinin üzerine çöktü.

Caitlin adamı boynundan yakalayıp kafasını dizlerine vurdu ve burnunu kırdı. Adam yere yığılmıştı.

Birden kolunda büyük bir acı hissetti.

Diğer adamların saldırısına açık bir hâlde kalmış ve hançerle yaralanmıştı.

Hareket bile edemedi. Adamlardan biri onu arkasından yakaladı. Çırpındı ama adam o kadar güçlüydü ki kurtulamadı.

Diğer adam karşısına geçmiş yemeğe başlamak üzere olan biri gibi dudaklarını yalıyordu. Birden pantolonunu indirdi.

“Kızı soy,” diye emri verdi.

Arkasındaki adam uzanıp Caitlin'in tişörtünü yakaladı.

Ve ne olduysa o anda oldu. Caitlin gözlerini kapatıp hayatında saldırıya uğradığı, kullanıldığı, aşağılandığı zamanları düşündü. New York'ta yaşadıklarını, Pollopel'de olanları gözünün önüne getirdi. Venedik'i hatırladı. Kendisine karşı tek bir güzel söz söylemeyen annesini bile düşündü. Ve her şeyden çok, Caleb'in terk edişiyse biriktirdiği öfke ve hayal kırıklığını hissetti. Kalp kırıklığı, depresyon. Öfkeyle dolup taşıyordu. Avazı çıktığı kadar bağırabilirdi. Bu yaşananlar adil değildi. Daha iyisini hak ediyordu.

Hak ettiği bu değildi.

O anda tarif edilemez bir öfke patlaması yaşadı. Kollarında ve bacaklarında bir şişlik hissetti ve birden kendini yüz adam gücünde hissetmeye başladı. Geriye doğru bir hamle yapıp arkasındaki adamdan kurtuldu ve kükredi. Vahşi bir hayvanın, bir vampirin kükremesiydi bu.

Dönüp arkasındaki adamı yakaladı ve bir ağaca çarpıp durabileceği kadar uzağa fırlattı.

Pantolonunu indiren adam ise kafesinden yeni salınmış vahşi bir kaplana bakar gibi şok içinde izliyordu Caitlin'i. Cesaret dolu bakışları birden korkuya dönüştü. Caitlin, adamın titrediğini görebiliyordu.

Ama Caitlin'in ona acıyacak hâli kalmamıştı. Vahşi bir şekilde üstüne atladı, içinden gelen hissi göz ardı edemiyordu. Havadaki iki ayağını aynı anda adamın göğsüne gömmüştü. Adam olduğu yerden fırlayıp bir ağaca tosladı ve bilinçsiz bir şekilde yere yığıldı.

Caitlin ilk gördüğü adama yaklaşp, bir anlığına durdu ama sonra eğilip adamı aldı ve fırlattı. O da kafasını bir ağaca geçirip yere yığıldı.

Bilinçsizce yerden yatan adamların birinin yanına gitti. Öfkesi henüz geçmemişti. Adam ayılır gibi olunca bütün gücüyle suratını tekmeledi.

Caitlin henüz tatmin olamamıştı. Kan istiyordu. İntikamını istiyordu. Hayatında yaşadığı bütün acımasız olayların intikamını istiyordu.

Bir dizinin üzerine eğildi ve adamı boğmaya başladı. Adam ayıldı ve kocaman iki eliyle Caitlin'i bileğinden yakaladı. Kurtulmaya çalışıyordu. Caitlin tek eliyle yakaladığı boynu bırakmıyordu. Bir süre sonra adamın gözleri fırladı ve yüzünün rengi maviye döndü. Ölmüştü.

"CAITLIN," diye bir ses geldi.

Caitlin sesi tanıdığına şaşırmıştı.

Ormanın derinliklerinde, adamın biri uzun cüppesi ve elinde tuttuğu bir şeyle ona doğru yaklaşıyordu.

Elindekini bırakıp, yavaşça ayağa kalktı ve adamla yüz yüze geldi.

Adam yaklaştı ve pelerinin başlığını çıkarıp, masmavi gözleriyle Caitlin'e baktı.

Caitlin adamın değişmeyen yüzüne, uzun ve gri sakallarına baktı. Kim olduğunu biliyordu. Yeryüzünde yalnızca biri, onu bu kadar etkileyebilirdi.

Caitlin eski hocasıyla karşı karşıyaydı.

Aiden.

On Altıncı Bölüm

Polly, Sergei'yi düşünmeyi bir türlü bırakamıyordu. Damarlarına enjekte edilmiş bir ilaç gibiydi. Ne yaparsa yapsın, onun düşüncesini bir türlü kafasından atamıyordu. O karanlık, Ruslara özgü mizacı, sesinin büyüleyici tonu, soluk teni... Bu zamana kadar ona azıcık bile benzeyen birini tanımamıştı.

Sergei'nin ona nasıl davrandığını da düşünmeden edemiyordu. Çok soğuk ve kibirliydi. Hiçbir erkek ona böyle davranmamıştı. Bu adamla ilgili ona kendini böylesine önemli hissettirecek ne vardı? Polly kendine böyle davranılmasına neden izin vermişti? Daha da önemlisi adamın bu tavırlarını gördükten sonra neden sadece çekip gitmemişti?

Bir türlü anlayamıyordu. Mantıken ondan nefret ediyor olması gerekirdi. Ama bir türlü çözemediği çılgınca bir sebepten dolayı onu düşünmekten vazgeçemiyordu.

Polly koridorda hızlıca ilerliyordu. Ayakuçlarına kadar uzanan, beyaz dantelle süslenmiş uçuk mavi elbisesini giymişti. İçine kalçalarını güzel gösterecek bir iç etekliği giymişti. Temmuz ayının sıcak bir gecesiydi ve bulabildi-

ği en hafif kumaşı giymişti ama yine de tam olarak rahat değildi. Alnındaki teri silmeye çalıştı. Attığı her adımda daha da terliyordu.

Polly bu kez erkenden orada olmak istiyordu. Sergei bu akşam, sarayın uzak bir köşesinde, Grand Trianon'da bir başka konser daha verecekti ve Polly bu sefer bir tek nota bile kaçırmak istemiyordu. Önlerden iyi bir yer bulup, konser boyunca gözlerini ona dikmeyi planlıyordu. Görüntüsünün kafasında canlandırdığıyla uyuşup uyuşmadığını kontrol etmek istiyordu. Yoksa tüm hatırladıkları bir yanılama mıydı? Onun hakkında hissettiklerinin gerçek olduğundan emin olmalıydı. Bir de tabii ki o büyüleyici sesi tekrar dinlemek için yanıp tutuşuyordu.

Herkes, insanlar da vampirler de haftalardır onun hakkında konuşup duruyordu. Sarayın her köşesinde onun adı çınılıyordu. Önceleri Polly bunlara pek kulak asmamıştı.

Ama şimdi gerçekten merak ediyordu. Sergei'nin bir vampir olduğunu hissedebiliyordu ama nereden gelmişti? Hangi gruba üyeydi? Birçok kişiye sormasına rağmen kimse bilmiyordu. Bunun sebebi neydi? Herkes onun başka bir yerden geldiğini düşünüyordu. Ve kimse ne zaman gideceğini bilmiyordu. Neden burada olduğunu bile bilen yoktu. Bir anda Versay'a kabul edilen biri gibi görünüyordu ve bunların hepsi Polly'ye oldukça gizemli bir imaj çiziyordu.

Hepsinden daha garibi, Sergei hiçbir çaba göstermeden buraya uyum sağlamış gibiydi. Özellikle kibirli tavırlarından dolayı, kraliyetten biriymiş hissi uyandırıyor. En çok konuşulan dedikodu ise onun bir Rus prensi olduğu ve Versay'ı birkaç günlüğüne varlığıyla şereflendirdiği.

Salieri, Clementi ve Mozart'ı da tanıyan Rusya'da oldukça ünlü bir ses sanatçısı olduğu düşünülüyordu.

Polly, bir başka koridora döndüğünde durup saatine baktı ve bu kez çok erken geldiğini fark etti. Utanmıştı. Bu kocaman, boş salona en önce gelen, heyecanlı kişi olarak görünmek istemiyordu.

Hızını kasıtlı olarak azaltmış ve bu kadar boş zamanı nerede değerlendirebileceğini düşünmeye başlamıştı. Tam o sırada arkasından ona doğru yaklaşan ayak seslerini duydu. Arkasına dönüp kim olduğuna baktı.

Kalbi deli gibi çarpmaya başlamıştı. Gelen O'ydu.

Mükemmel bir biçimde şekillendirilmiş dalgalı saçları, asillere yaraşan kırmızı saten ceketi, beyaz pantolonu ve parlak siyah ayakkabılarıyla hızlanarak Polly'nin yanına geldi ve onunla birlikte yürümeye başladı. Gözleri Polly'yi tanımamış ya da konuşmaya değer bulmamış gibi dümdüz ileriye bakıyordu. Koskoca koridorda yalnızca ikisinin olduğunu fark etmemiş gibiydi. Dönüp bir merhaba diyecek edebe bile sahip değildi. Polly'nin dönüp selam vermesini bekleyecek kadar kibirli bir adam mıydı?

Polly yutkundu. Bu ışıktaki ve bu kadar yakınındayken düşündüğünden bile mükemmel olduğunu fark ediyordu. Ansızın ortaya çıkışıyla Polly tamamen dağılmıştı, bir türlü düşüncelerini toparlayamıyordu.

"Merhaba," diyebildi sonunda.

Sergei dönüp Polly'ye baktı.

Dümdüz bakışlarına dönüp gülümsemeden, "Konserime geliyorsun sanırım," diye yanıtladı.

Polly tam olarak ne diyeceğini bilemiyordu. “Evet, o tarafa doğru gidiyordum,” dedi.

Sergei’nin yüzünde sinsî bir gülümseme belirdi.

“Oldukça erkencisin desene,” dedi.

Polly söyleyecek bir şey bulmaya çalışıyordu ama tek bir kelime bile çıkmadı ağzından.

“Tabi ki erkencisin. Bir nota bile kaçırmak istemiyorsun, değil mi?” diye sordu Sergei.

Polly nasıl cevap vereceğini bir türlü bilemiyordu. Sergei’nin ağzından çıkan her kelime ile Polly daha da gerginleşiyordu.

“Sorun yok, seni suçlamıyorum. Ben de beni kaçırmak istemezdim.”

Polly boğazını temizledi ve “Se.. Sen oldukça yetenekli bir şarkıcısın,” dedi.

“*Sanatçıyım. Şarkıcılar* her yerde var. Ama *sanatçılar* özeldir. Hem söylediğin şeyin zaten farkındayım.”

Polly bir anda sinirlendi. Sözlerinin düzeltilmesinden nefret ederdi. Onun ne kadar kendini bilmiş olduğunu görmekten de nefret ediyordu. İçinden bir parça arkasını dönüp gitmesini ve tüm bunları unutmasını söylüyordu.

Ama anlayamadığı bir başka parçası da Sergei’yi çekici bulmaya devam ediyor, bir mıknatısmış gibi ona doğru çekiliyordu. ‘Neden acaba?’ diye meraklanıyordu. Hayatı boyunca kimsenin ona böyle davranmasına izin vermemişti. Kendini savunamıyor olması canını daha da çok sıkıyordu.

“Nerelisin? Ne kadar daha kalacaksın burada?” diye sordu Polly.

“İstediğim kadar. Kendime zaman sınırı koymam. Niye sordun? Gitmemi mi istiyorsun?” diye yanıtladı Sergei, küçümseyici, koyu renk gözleriyle Polly’ye bakıyordu.

Polly ise küçümseyici ifadeyi görmek yerine, güneşin gözlerini nasıl da güzel parıldattığına dikkat ediyordu. Şimdi daha da çekici görünüyordu.

“Ha... Hayır. Öyle demek istemedim. Sadece merak etmişim,” diye kekeleydi Polly.

“Buradaki insanlar oldukça sıradan. Çok azı yeteneğimi gerçekten takdir edebiliyor. Burada zamanımı boşa harcadığımı düşünmeye başladım. O yüzden, yakın zamanda ayrılacağım.”

Avluya açılan koridora doğru döndüler.

“Yeteneklerimi takdir edenlerden biri de sensin gibi görünüyor. Senin için iyiye işaret.”

Polly dönüp Sergei’ye baktı ama o gözünü ileriye dikmişti. Bu onun iltifat etme şekli miydi? Öyle olduğunu kabul edip, enteresan bir şekilde gururu okşanmış hissetti. Belki o da Polly’den hoşlanmıştı? Belki de sadece sosyal konuşmalarda geriliyordu.

İkisi birlikte kocaman bir kapının önüne geldiler ve hizmetçiler kapıyı onlar için açtı. Polly bunun salona açılan ana kapı değil de sahne arkasına açılan kapı olduğunu fark etti. Kapı açıldığında küçük bir giyinme odası, ortasında bir masa ve büyük, beyaz, altınla süslü bir sandalye önlerinde duruyordu.

Polly kapının önünde durdu, arkasını dönüp gitmeye hazırdı.

Sergei'nin ellerini ellerinde hissettiğinde şok olmuştu. Gözlerini aşağıya çevirdi ve Sergei'nin elini tuttuğunu gördü.

"Niye gidiyorsun?" diye sorarken bu kez gözlerine bakıyordu. Ve bu bakışlar öncekilerin aksine boş değildi.

Polly ağzında, "Yani, bilmem ki," gibi kelimeler geveliyor, ne diyeceğini bilemiyordu.

"İçeri gel. Hazırlanırken beni izleyeme ayrıcalığına sahip olabilirsin."

Polly'nin girmesine izin verdi ve arkasını dönüp içeriye ilerledi.

Polly ne yapacağını bilemiyordu. Mantıklı olan tarafı buradan uzaklaşmasını söylese de diğer yani öylece gideceğini biliyordu. Bu işin nereye gideceğini öğrenmesi gerekiyordu. Hem ona böyle davranan bir insanın yanında olmayı neden bu kadar istediğini çözmek zorundaydı.

Transa girmiş bir hâlde Sergei'nin ardından içeriye yürüdü ve kapılar arkalarından kapandı.

Sergei, önünde kocaman bir ayna duran sandalyesine oturdu. İki görevli gelip yüzünü pudralamaya ve çoktan şekillendirilmiş saçlarını düzeltmeye başladılar. Onlar bunu yaparken Sergei çenesini kaldırmış gülümsüyordu. Polly daha önce kendisini bu kadar seven bir adamla tanışmamıştı.

Sergei onunla ilgilenmediği için, Polly kendini orada durmuş onun hazırlanışını izleyen bir aptal gibi hissediyordu.

yordu. Sergei'nin neden onu içeriye davet ettiğini merak ediyordu. Birkaç dakikalık sessizlikten sonra arkasını dönüp oradan çıkmak üzereydi.

Birden, "Ee, anlat bakalım Polly, neden benden hoşlanıyorsun?" dedi.

Polly yanaklarının kızardığını hissediyordu.

"Senden hoşlandığımı söylemedim ki."

Sergei yansımasının görünmediği aynaya bakarken sırıtiyordu. "Söylemene gerek yok ki belli zaten."

Polly daha da kızarıyordu. Patlamak üzereydi. Tam arkasını dönüp çıkmak üzereyken, Sergei'nin parmağını şaklatmasıyla iki görevli de odayı terk etti.

Polly de arkalarından çıkmak üzereydi ki Sergei ayağa kalkıp, onu bileğinden yakaladı. Kapı onları yalnız bırakmak üzere kapanırken, Sergei, Polly'yi kendine döndürdü.

Gerçeküstü bir yoğunlukla gözlerinin içine bakıyordu. Çok yakınındaydı. Yüz hatları o kadar mükemmeldi ki ona bakmak bir heykele bakmak gibiydi.

Polly'nin yanaklarını avuçlarının arasına alıp, "Öp beni," dedi.

Polly daha önce hiç olmadığı kadar gergindi, titriyordu. Boğazı da kurumuştı. Konuşamayacak durumdaydı, ne yapacağını bilemiyordu.

Ne yapacağını bilemeden Sergei'ye yaklaşmaya başladı. O anda Sergei onu çok sert bir şekilde öptü. Polly şaşırmış, ürkmüştü. Hoşuna bile gitmemişti.

Birkaç saniye sonra Sergei kendini geri çekti.

Ve birden, tek bir kelime bile etmeden Polly'nin yanından geçip odadan dışarı çıktı ve kapıyı çarptı.

Polly orada tek başına öylece duruyordu. Biraz önce olanlardan dolayı şok içindeydi. Ve istemese de ağlamaya başladı.

On Yedinci Bölüm

Caitlin ve Aiden gün aydınlanmaya başlarken ormanın içine doğru ilerliyordlardı. Ruth da ayaklarının dibinde onlarla birlikte yürüyordu. Saatlerdir süren bir sessizlik vardı. Bir şey söylemelerine de gerek kalmıyordu. Caitlin, ne zaman Aiden'in yanında olsa onun ne söyleyeceğini biliyor gibi hissediyordu zaten.

Ama yine de Aiden'in ne düşündüğünü hiçbir zaman tam olarak bilemiyordu. Her şeyden öteye bilmek istediği ise Aiden'm olanları hatırlayıp hatırlamadığıydı. Ve gözlerindeki bakıştan anlaşıldığı kadarıyla, hatırladığını düşünüyordu Caitlin.

Aiden'in, Caitlin'in hayatındaki en garip anlarda ortaya çıkma gibi garip bir alışkanlığı vardı. Caitlin kendini ne zaman bir yol ayrımında hissetse, ne zaman ne yapması gerektiğini bilemese Aiden ortaya çıkıyordu. Ve her seferinde Caitlin'i doğru yola doğru yönlendiriyordu. Caitlin, Aiden'in haklı olduğunu yeni yeni anlayabiliyordu. Kalkan'ı, babasını, kendi özünü aramayı hiçbir zaman bırakmamalıydı. Aiden'dan bir kere uzaklaştığında, diğer karmaşık şeyleri yaşadığında bunu açıkça görmek zorlaş-

mıştı. Ama şimdi tekrar onun yanında olmak odaklanmasını kolaylaştırıyordu.

Onun yanında olmak kendini suçlu hissetmesine de yol açıyordu aslında. Onun yanındayken daha iyi biri, daha iyi bir savaşçı, yapabileceğinin en iyisi olmak istiyordu. Pollepel'de tamamlayamadığı eğitimini ve güçlerinin ne kadar da sivrilmek üzere olduğunu düşündü. Bir yanı o tamamlayamadığı eğitimi özlemişti ve geri dönmek istiyordu. Aiden'ı görmek, içinde biriktirdiği tatmin olamamış hırsı aklına düşürmüştü.

Caitlin, orman yolunda onun yanında ilerlerken karma karışık duygularla doluydu. Aiden onun yaptıklarını onaylamıyor muydu? Arayışı bıraktığı için ona kızgın mıydı? Yaşananların ne kadarını biliyordu? Caitlin'i nasıl bulmuştu? Caitlin, Aiden'ı bir bakıma babası gibi görüyordu. Ve onun söyleyeceklerini dinlemek konusunda endişeleri vardı.

Caitlin bir konuşma başlatmamanın daha iyi bir fikir olacağını biliyordu. Sadece sessizce, yanında yürümesi gerekiyordu. Aiden her zaman konuşmama taraftarıydı. Birinin aklından geçenleri, söylemek zorunda kalmadan hissetmeyi tercih ederdi.

Caitlin onun bu tavrına saygı duyuyor ve yanında sessizce yürümeye devam ediyordu. Geçen zaman ona saatler gibi geliyordu.ve sonunda yalnız başına yürüyormuş gibi hissetmeye başladı. Caitlin geleceğini, nereye gitmesi gerektiğini, Caleb'in dönüp dönmeyeceğini düşünmeye başladığında sessizlik Aiden'ın sesiyle bozuldu.

"Kolun acıyor mu?" diye sordu.

Caitlin koluna bakınca kanadığını gördü ve olanları hatırladı.

“Evet,” dedi.

“Gel buraya.”

Aiden’in durduğunu görünce Caitlin yanına gitti. Aiden ellerini yaranın üzerine getirdi ve gözlerini kapadı.

Ellerini kaldırdığında yara tamamen iyileşmişti.

Ruth’un havladığını duyunca, Aiden yüzündeki gülümsemeyle eğilip onu da yerden aldı ve ellerini yarasının üzerine koydu. Hemen sonra yere bıraktığında, Ruth hiçbir sendeleme olmadan rahatlıkla yürüyebiliyordu.

Caitlin şok olmuştu.

Aiden içini çekip, yüzünü Caitlin’e döndü.

“Seni başka bir yerde bulmayı umuyordum,” dedi.

Caitlin ne demek istediğini anlamaya çalışıyordu. Her zamanki gibi, Aiden’in ağzından çıkan kelimeler binlerce anlama geliyor olabilirdi. Sözleriyle gerçekten neyi kastettiğini anlamak oldukça zordu. Onu bir kavga içinde bulmamayı mı kastetmişti? Yoksa Caleb’le birlikte olmamasını? Ya da Caitlin’i, Kalkan’ı ararken mi bulmayı umuyordu? Biraz düşününce sonuncusu kastettiğine karar verdi.

Ne cevap vermesi gerektiğini düşünüyordu.

“Özür dilerim, arayışa devam edemedim.”

Aiden cevap vermedi ve sessizlik içinde yürümeye devam ettiler.

“Belki de en başından beri arayışın içindedir,” dedi biraz sonra.

Bu cümle de Caitlin’i düşündürmüştü. Tam olarak ne demek istemişti? İçindeki bir parçanın arayışı hiç bırakmadığını mı söylemeye çalışıyordu? Aklının bir yerlerinde hâlâ aramaya devam ettiğini mi kast ediyordu?

“Bazen sen bir şeyi ararsın, bazen de o şey seni arar.”

Yine ne dediğini anlayamıyordu. Ama bu söyledikleri bir açıdan doğru gibi gelmişti. Bu arayış içinde oldukça bunaldığını hissettiği olmuştur ama aramaktan vazgeçtiğinde bile tüm bunların aklının bir yerlerinde olduğunu biliyordu.

“Kalkan’ı bulmak istemiyor değilim ki. İstiyorum, hem de çok. Ama... Normal bir hayata sahip olmayı da istiyorum. Sürekli bir şeylerden kaçmaktan yorulmuştum. Ve sonra Caleb’i buldum.”

“Ve bunun sonsuza kadar süreceğini düşündün,” dedi Aiden.

Caitlin dönüp Aiden’in yüzüne bakıyor, bir ipucu bulmaya çalışıyordu. Aiden, onun Caleb’le olan geleceğini biliyor muydu?

Görebildiği tek şey, Aiden’in hayal kırıklığıyla başını sallıyor oluşuydu.

Caitlin utanmıştı. Aiden olabilecekleri en baştan beri biliyor ve Caitlin’in yürüyeceğini sanacak kadar aptal olduğunu düşünüyor gibiydi.

“Bazı şeyler hep daha önemlidir.”

Caitlin düşündü. Caleb'le olmayı seçerek, Kalkan'ı aramayı bırakarak bencillik mi etmişti? Şimdi tüm bunlar için cezalandırılıyor muydu? Bütün bunlar, Caleb'le karşılaşması, terk edilişi önceden planlanmış mıydı? Baştan beri kaderini değiştirebileceğini düşünerek aptallık mı etmişti?

“Bazı şeyler kaderindir,” diye araya girdi Aiden. Düşünceleri okumuştı ve cevabını veriyordu. “Kaderimizi asla değiştiremeyiz. Deneyebiliriz, kaçabiliriz. Ama hayat eninde sonunda bize kaderimizi yaşatır.”

Orman yolundan çıkıp geniş çayıra ulaştıklarında, “Ve senin kaderin Caitlin, oldukça özel,” diye ekledi.

Caitlin ormanın karanlığından çıktıkları için memnun bir şekilde gözlerini yukarıya çevirdi.

Yürümeye devam ediyorlardı. Caitlin, Caleb'in kalesini görebiliyordu. Kalbinde hissettiği bir anlık acıyla birlikte onun geri dönmüş olma ihtimalini düşündü.

Aiden kafasını salladı.

“Beni dinlemiyorsun, Caleb'i orada bulamayacaksın.”

Caitlin ona doğru döndü.

“Dönecek mi peki?” Gözlerini Aiden'in gözlerine dikmişti. Herhangi bir tepki bekliyordu.

Ama ifadesizdi. Büyük, mavi gözlerini ileriye dikmiş, yürüyordu.

“Asıl soru senin için dönüp dönmeyeceği değil Caitlin. Önemli olan *senin* ne yapacağın. Sen herhangi bir adamdan, herhangi bir ilişkiden daha güçlüsün. Senin bir göre-

vin, kaderin var. Ve özgür iraden. Birini beklemek zorunda değilsin. Geleceğini kendin *yaratabilirsin*.”

Olduğu yerde durdu ve dönüp Caitlin’e baktı. Caitlin de ona baktı ve gözlerindeki yoğunluğu fark edince şaşırdı. Aiden’in gözlerinden her şeyi bildiği ve Caitlin’e kızdığı belli oluyordu.

“Kaderinden kaçmayı ne zaman bırakacaksın Caitlin? Kendini ne zaman kabulleneceksin?”

Caitlin merak dolu gözlerle ona baktı.

“Kimim ben?” diye sordu. Bu sorunun cevabını artık bilmediğini düşünüyordu.

“Sen bir savaşçısın,” diye yanıtladı Aiden.

‘*Bir savaşçı*,’ diye düşündü Caitlin. Tam olarak böyle hissetmiyordu. Bazen evet ama diğer zamanlarda sıradan biri gibi hissediyordu. Özgüvenle dolduğu zamanların olduğunu biliyordu ama düşününce bunların birkaç dakikadan ibaret olduğunu düşündü.

“Bir savaşçı, dakikalardan ibarettir zaten. Tek bir saniye bile seni bir savaşçı yapabilir. Aynı zamanda, bir savaşçı aldığı kararlarla ve cesaretiyle de tanımlanır. Ama o savaşçı, kalan zamanda normaldir. Bir savaşçı günün her dakikasında savaşçı olamaz. Ama *ruhu* her zaman oralarda bir yerdedir.”

Caitlin, bu söylenenleri düşünüyordu. Düşündükçe de bu tanım hoşuna gidiyordu. Bu kimliği kendine yakıştırmaya başlıyordu. Ama aynı zamanda büyük bir sorumluluk gerektirdiğini de fark etti.

“Bir seçim yapmak zorundasın. Burada kalıp görevi bırakabilirsin. Caleb ile birlikte bir yaşam sürersin ama bu yaşam kalbinin istediği yaşam olur, ruhunun değil. Bu dünyaya iki şey arasında seçim yapmak için gönderiliriz. Kalbimizi istediği hayat ve ruhumuzun istediği hayat. Kalbin seni bir yere bağlı tutabilir ama ruhun mutlaka yükselmek, ilerlemek isteyecektir. Ruhun ona yapılan çağrıya cevap vermek isteyecektir.”

“Senin çağrın da bu Caitlin, Kalkan’ı bulman ve hepimizin kurtuluşuna yardım etmen. Babanı araman. Ve her şeyden önemlisi kim olduğunu keşfetmen.”

Caitlin tüm bu imalarla kafası karışmış bir şekilde ona baktı.

“Ya Kalkan’ı hiç bulamazsam?” diye sordu.

“Peki, ya Kalkan bulunacak bir şey değilse?”

Caitlin’in kafası daha da karışmıştı. “Ne demek istiyorsun?”

“Sen Kalkan’ın bir obje olduğunu düşünüyorsun.”

Caitlin iyice afallamıştı.

“Tabii ki öyle düşünüyorum. Başka ne olabilir ki?”

Bu soruyu sorduğu anda kafası binlerce ihtimalle doldu. Kalkan başka bir şey miydi? Maddesel bir şey değilse, ne olabilirdi?

Aiden ifadesiz bir şekilde orada duruyor, cevap vermiyordu.

“Sana sadece şunu söyleyeceğim. Bir savaşçının amacı asla bir objeyi bulmak ya da bir görevi tamamlamak değildir. Asıl önemli olan bu süreçte yaşadıklarıdır. Bu sürecin onu nasıl biri hâline getirdiğidir.”

Caitlin, Aiden'e baktı ve "Nasıl biri olduğum mu?" dedi.

Ama Aiden arkasını ona döndü ve sessizlik içinde Caleb'in kalesine doğru yürümeye devam ettiler. Kapı sonuna kadar açıktı ve Caleb'in henüz dönmediği de belliydi.

Açık kapının önünde, yan yana duruyorlardı.

"Bir savaşçı olmanın bedeli aileni geride bırakmaktır. Evini, seni sevenleri... Her savaşçının katlanmak olduğu serüven budur. Ve bu serüvene tek başına atılmak zorundasın.

"Seçim senin. İçeri girip, sonsuza kadar mutlu yaşayabilirsin. Ya da benimle gelir ve amacına ulaşırın."

Caitlin orada durmuş, düşünüyordu. Caleb'i bırakma düşüncesini içini acıtıyordu. Onun gelip de Caitlin'i orada bulamaması fikri, olası bir mükemmel hayatı bırakıp gitmek kadar canını yakıyordu.

Ama bir yandan da içinde bir yerlerde savaşçı içgüdülerinden gelen bir heyecan hissediyordu. Eğitilmek için sonsuz bir istek duyuyordu. Kaderinde yazan şeyi olmak için her şeyi yapmaya hazırdı.

Caitlin orada durmuş Aiden'a bakarken, hayatının en önemli yol ayrımında olabileceğini düşündü. Vermesi gereken kararın ne kadar büyük olduğunu ve hayatını sonsuza kadar değiştirebileceğini düşündü.

Ve birden, kararı hakkında oldukça emin hissetti.

Biliyordu. Düşüncelerinin derinliklerinde, aslında ne yapması gerektiğini biliyordu.

On Sekizinci Bölüm

Sam, Versay topraklarında tek başına yürüyor, kafasını toparlamaya çalışıyordu. Döne dolaşa kursuzca şekillendirilmiş çitlere doğru çıkan bir patikada ilerliyordu. Kendra'yla tanıştığı andan beri başka bir şey düşünemez olmuştu. Kendra çok gençti. Teni pürüzsüzdü. Masmavi gözleri Sam'i hipnotize ediyordu. Kendra, gözlerindeki o güçle Sam'e baktığında, Sam başka bir şey düşünemez hâle geliyordu.

Şimdi bile, Kendra'yı görmesinin üzerinden neredeyse koca bir gün geçmesine rağmen zar zor başka bir şeyi düşünebiliyordu. Zehirlenmiş gibiydi.

Odasının neresi olduğunu ona göstermişlerdi. Aiden'in onu görmek isteyeceği ana kadar beklemekten başka yapacağı bir şey yoktu. O yüzden dışarıya çıkmıştı. Başka vampirler çalışma yaparken durmuş ve ilgiyle onları izlemişti. Teknikleri hayranlık uyandırıcıydı. Onları izlerken bile sahip olduğu gücü hissediyor, hepsinden kuvvetli olduğunu biliyordu.

Neden Aiden hâlâ onunla görüşmemiştii? Neden böyle bir kenarda tutuluyordu?

Sam asıl amacının ne olduğunu hatırlamaya çalışarak yürümeye devam etti. Caitlin. Evet, onu bulmaya çalışıyordu. Ve sonra karşısına şu Polly denilen kız çıkmıştı. Aiden'la tanışması için onu buraya getirmişti. Belki de Aiden ve Polly bir şekilde Caitlin ile bağlantılı olabilirdi. İçindeki hislere güvenerek burada olmasının bir sebebi olduğuna inandı. Olması gereken yerde olduğunu biliyordu.

Yine de sabırsızlanıyordu. Caitlin'i bir an önce bulmak istiyordu. Özellikle görevi konusunda ona yardım edebilmek istiyordu. Babalarını bulmak istiyordu. Aiden denilen adamın Caitlin'in yerini bildiğini düşünüyordu ve onunla tanışmayı bekliyordu. Bu da olmasa, Caitlin'i aramaya nereden başlayacağını bile bilmiyordu.

Bu sırada Kendra'yla ilgili düşünceleri o kadar yoğunlaştı ki; Caitlin konusuna odaklanamaz hale geldi. Kendini Kendra'yı, onunla birlikte olmayı ve onu tekrar görmeyi hayal ederken buldu. Kendra'yla burada kalmayı bile düşünmüştü. Caitlin'i ve babasını aramayı bırakıp burada kalmayı...

Böyle bir şeyi aklından geçirdiği için bile kendine kızmıştı. Bir kızdan bu kadar kısa zamanda nasıl böylesine etkilenebilmişti? Nasıl ailesini değil de onu düşünüyordu? Bunu sebebi her ne ise, bir türlü anlayamıyordu. Onun etrafındayken kendinden daha güçlü bir şeyin etkisine giriyor ve ne olduğunu anlayamıyordu. Bu durumun oldukça tehlikeli olduğunu hissedebiliyordu.

O anda, Kendra'yı bir daha aramamaya, onunla zaman geçirmemeye karar verdi. Eğer Sam'in olduğu tarafa bakarsa, Sam başka bir yere bakacaktı. Eğer Sam'le konuşmaya

çalışırsa, Sam onu görmezden gelecekti. Böyle bir insana yapılacak tek şey buydu.

Tam o sırada, evren onunla dalga geçiyormuş gibi karşısına Kendra'yı çıkardı. Sam şok içinde olduğu yerde kaldı. Kendra orada, herkesten uzakta ormanın girişinde duruyordu. Bir atın üzerinde, dimdik oturmuş, gururla duruyor, tam yanında duran bir atın yularını da elinde tutuyordu. İfadesiz bir yüzle Sam'e bakıyordu. Gülümsemiyordu.

Ama yine de Sam'e bakıyordu sonuçta.

Sam aldığı tüm kararlara rağmen kendini ona doğru yürürken buldu.

"Ne yapıyorsun burada?" diye sordu Kendra'ya.

"Ata bineceğim. Kadınlar at binmeye izinli değil burada. En azından benim istediğim şekilde. O yüzden, atımı aldım ve kimsenin görmeyeceği bir yere geldim."

Sam yanında duran boş ata baktı. Kendra'nın gözü hâlâ onun üzerindeydi. Bakışlarından bir şey anlayabilmek imkânsızdı. Sam'e de onunla gelmesini mi teklif ediyordu? Ya da yalnız başına gidebilmek için Sam'in uzaklaşmasını mı bekliyordu? Eğer öyleyse ikinci at kimin içindi?

"Umarım rahatsız etmiyordumdur? Birden ortaya çıkıp ürkütmek istememiştim."

"Ürkmem ben." Kendra'nın gözleri Sam'in üzerinden ufka doğru döndü.

"Gidiyorum," dedi ve boş atın yularını bırakıp, atıyla uzaklaşmaya başladı. "Eğer korkmuyorsan sen de gelebilirsin," dedi.

Sam boş duran ata baktı. İnanamıyordu. Onunla birlikte gelmesini mi istemişti? Bu bir buluşma mıydı? Soruş şeklinin bir garip olduğu kesindi ama belki de direkt sor-mak için fazla utangaçtı.

Ne olursa olsun Sam'in bu fırsatı kaçırmaya niyeti yoktu. Aldığı kararlara rağmen, onu gördüğünde hepsi uçup gitmişti. Onunla birlikte olmak *zorundaydı*. Fiziksel bir gereklilikti bu, engel olamıyordu.

Ata atlayıp, Kendra'nın peşinden gitti ve birkaç dakika içinde onu yakalamıştı.

İkisi yan yana, orman yolu içinde son hızla gidiyorlardı.

* * *

Kendra durduğunda, saatlerdir ata biniyormuş gibi hissediyorlardı. Ona ayak uydurmak Sam için oldukça zor olmuştu. Tahmin edilemeyen tavırları vardı. Bir anda dört-nala gitmeye başlıyor, gözden kayboluyordu. Ardından yan yana ormanın içlerine, çayırlara doğru geziniyorlardı.

Nihayetinde, çiçeklerle kaplı bir araziye açılan az eğimli bir patikaya girdiler. Kendra yaşlı bir ağacın altında bir yer bulup, atından indi ve onu oraya bağladı. Sam de aynısını yaparken ağaçtaki ip izlerini görünce Kendra'nın hep bu-
raya geldiğini düşündü.

Kendra, Sam'i görmezden gelerek arkasını döndü ve yakındaki dereye doğru yürüdü. Eğilip soğuk suyu yüzüne çarptı. Elindeki suyu saçlarına doğru serperken topuzunu bozdu ve saçları omuzlarına döküldü.

Sam büyülenmiş bir şekilde güneşin saçlarını parlatışını izliyordu. Hayatında hiç bu kadar güzel bir şey görmemişti. Burada olma şansına sahip olduğu için çok mutluydu. Kendra neden onu seçmişti? Tam olarak Sam'i davet etmemişti ama gelmemesini de söylememişti. Bütün gün boyunca Sam'i görmezden gelse de, zoraki birkaç kelime etse de Sam, Kendra'nın içten içe onunla zaman geçirmekten hoşlandığını düşünüyordu. Merak ettiği tek şey ise, acaba Kendra sadece yanında birini mi istiyordu, yoksa Sam'in onunla olmasını mı istiyordu?

Kendra ona döndü.

"Çimenlerde oturmak istiyorum. Eyerde örtü var."

Sam önce ne dediğini anlayamadı ama dönüp ata bakınca eyerinde pembe ipekten bir örtü gördü. Kendra'nın ondan örtüyü almasını ve onun için sermesini istediğini anlamıştı.

Bu durum Sam'i biraz rahatsız etmişti. Kendra'nın uşağı değildi sonuçta. O anda, Kendra'nın böyle muamele görmeye alıştığını düşündü ve bunu bir anda yıkmak istemedi. Aslında istediğini yapmayı da dert etmiyordu. O yüzden gidip pembe, ipek örtüyü aldı ve çimenlerin üzerine serdi.

Kendra kibarca oraya yaklaştı ve eteklerini düzelterek uzandı. Başını ellerinin içine koymuş, gökyüzünü izlemeye başlamıştı.

Sam ona doğru baktığında, Kendra'nın hemen yanında kocaman bir yer bıraktığını gördü. Ona katılmasını istiyor muydu acaba?

"Şey, seninle oturabilir miyim?" diye sordu.

Kendra'nın omuz silktiğini gördü. Atla o kadar yol geldikleri için ayakları ağrıyordu o yüzden bunu bir evet olarak kabul etti.

Sam da yanına yatıp, aynı şekilde ellerini başının altına koydu.

Gökyüzü bu açıdan çok güzeldi. Tertemiz, mavi bir gökyüzü ve küçük, beyaz bulutlar...

Oldukça uzun bir süre öyle sessizce yattıktan sonra Sam bir şeyler söylemesi gerektiğini düşündü.

"Bugün eğlenceliydi. Beni de getirdiğin için teşekkür ederim."

"Seni ben getirmediğim. Kendin geldin."

Sam artık dayanamıyordu. Aşağılanmayı yeterince kabullenmişti.

Doğruldu.

"Tamam o zaman, gidiyorum ben."

Tam kalkmaya hazırlanırken bileğinde soğuk eli hissetti. Dönüp baktığında Kendra'nın gözleriyle karşılaştı.

"Hadi ama bu kadar dramatikleştirme. Sana gitmeni söylemedim."

Kafası karışmış bir halde Kendra'ya bakıyordu. Kalmasını istediği kesindi. Ama neden direkt söyleyemiyordu? Korkuyor muydu? Gergin miydi? Fazla gururlu muydu?

Sam'in aklından geçen bütün fikirler ona buradan ayrılmasını, çalışma alanına gidip Aiden'i bulmasını ve Caitlin'i aramaya odaklanmasını söylüyordu.

Ama içinden kontrol edemediği bir parça onu burada kalmaya zorluyordu.

Yavaşça geriye yaslandı. Bu kez yana dönmüş, dirseğinden destek alarak Kendra'ya bakıyordu.

Kendra az önceki gibi yatıp, gökyüzünü izlemeye devam etti.

Sam onun bir heykeltıraşın elinden çıkmış gibi görünen yüz hatlarını incelemekten kendini alamıyordu. Mükemmeldi.

“Buraya Versay’dan uzaklaşmak için geliyorum. İnsanlar da vampirler de yok burada. Hakkımda dedikodu yapacak, beni karalayacak kimse yok,” dedi. Sam’e dönüp, “Benim hakkımda konuştuklarını duydun mu?” diye ekledi.

Sam omuzlarını silkti. Dedikoduları çoktan duymuştu aslında ama onu üzmemek istemiyordu.

“Söyle haydi. Ne dediler?”

“Dönüşmek istediğini söylüyorlar. Bu amaca ulaşmak için herkesi kullanmaya hazırmışsın.”

Kendra gözlerini tekrar gökyüzüne çevirdi ve o gün için ilk defa gülümsedi.

“Onlara inanıyor musun?”

Sam tekrar omuzlarını silkti. “Bilmiyorum. Henüz seni tanımıyorum bile.”

“İnanma zaten. Hepsi dedikodu. Benimle uğraşabilecekleri tek yol bu. Onlardan üstte olduğum için beni çekmiyorlar. Asla benim gibi olamayacaklarını da biliyorlar. O yüzden, ben onlardan biri olmak istiyormuşum gibi davranıyorlar.”

Sam, Kendra'yı incelemeye devam ediyordu. Neye inanaçağını bilemiyordu. Tek bildiği Kendra'nın onun üzerinde büyüleyici bir etki bıraktığıydı. Kendra haklı olsa da olmasa da onun için üzülüyordu.

Kendra da dirseğinden destek alıp, ona doğru döndü ve gözlerinin içine baktı. Aralarında sadece birkaç santim vardı. Sam kalbinin oldukça hızlandığını hissedebiliyordu.

"Seninle birlikte olmak istememin tek sebebinin bu olduğunu mu düşünüyorsun?" dedi.

Sam omuzlarını silkti. Kendra o kadar yakınındaydı ki tenini, parfümünü koklayabiliyordu. Zar zor konsantre olabildiği bu anda konuşmaya cesareti yoktu.

Kendra ona yaklaştıkça kalbi daha da hızlı atmaya başladı. Aralarında artık mesafe yok gibiydi.

"Tek sebep bu değil," dedi Kendra.

Ve birden dudakları birleşti.

O andan itibaren Sam kendini tamamen kaybedeceğini biliyordu.

On Dokuzuncu Bölüm

Gece ile gündüzün birbirine karıştığı o özel saatlerde, Kyle, Bastille'ın önünde gölgelerin arasında gizleniyordu. Bu saatlerde kapıdaki nöbetçi vampirlerin görev değişimi yaptığı biliyordu. En savunmasız oldukları ve herhangi bir saldırı beklemedikleri saatlerdi.

Bir tek zayıf noktaya ihtiyacı vardı. Planın işlemesi için genç, tecrübesiz, hassas bir nöbetçi vampir gerekiyordu. Böylece onu alaşağı edebilir ve içeri girebilirdi. Önemli ilk adım buydu. Napoleon ve adamlarını asıl saldırıyı yapmak için içeriye göndermeden önce bir keşif yapmalıydı. Vahşi Yedili'nin hâlen aşağıda olduğundan emin olmalı ve onları serbest bırakacakları noktayı bulmalıydı.

Durup uzunca bir süre bekledi.

Bastille, gökyüzüne doğru dairesel bir şekilde yükselen taştan bir yapıydı. Şehrin orta yerindeki bir deniz feneri gibiydi. Hiçbir yerinde pencere yoktu. İki-üç tane demir parmaklık görülebiliyordu. Bu parmaklıkların aşağısında, derinlerde dünyanın gördüğü en vahşi yedi yaratık zapt ediliyordu. Kyle onları orada tutabilmek için demirin ya-

nında bir metalin daha kullanıldığını biliyordu ama ne olduğunu da öğrenmesi gerekiyordu. Böylece onu nasıl aşabileceğini de bilecekti.

Kyle o anda bir fırsat yakaladı ve bunu çabucak değerlendirdi. Nöbet değişimi yapılırken, vampirlerden biri diğer arkadaşlarının birkaç adım arkasında kalınca Kyle üzerine atlayıp adamı birkaç saniye içinde yakaladı, ne olduğunu bile anlayamadan yere serilmişti.

Vampir yerde cansız, hareketsiz yatarken Kyle uzanıp belinden anahtarlarını aldı. Uzun, gümüş bir anahtardı. Kyle arkasını dönüp gümüş kapıyı açtı. Tekmeleyerek de açabilirdi kapıyı ancak dikkatleri üzerine toplamak istemiyordu. Sayıca az olduklarının farkındaydı ve buradaki korumanın ne düzeyde olduğunu tam olarak bilmiyordu. O yüzden bir çatışma çıkmasını da istemiyordu.

Kyle yerde yatan vampiri de içeriye sürükleyerek kapıyı kapattı. Böylece hiçbir aksilik göze batmayacaktı.

Kyle etrafını incelemeye başladı. Birkaç dakika içinde gözleri karanlığa alışmıştı. İçeriye ışığın girdiği tek açıklık, oldukça yukarılarda kalan o demir parmaklıklardı. Bina'nın içerisi de dışı gibi dairesel biçimlendirilmişti. Merdivenler dimdik ve spiral şeklindeydi. Her yer taştı.

Kyle aşağıya doğru yöneldi. Aradığı adamların yerin dibinde tutulduğunu biliyordu.

Tahmin etmediği kadar iniyor, yerin dibine doğru ilerlemeye devam ediyordu. Merdivenler sonunda bittiğinde karşısına bir duvar çıktı. Bu duvarın arkasında bir şeyin olduğunu biliyordu.

Kyle birkaç adım gerileyip, bütün gücüyle duvara omuz attı. Çarpışmayla birlikte duvar bin parçaya ayrılarak yere döküldü. Böyle bir ses yaratmak istememişti ama başka bir seçeneği de yoktu.

Şüphelendiği üzere, merdivenlerin daha da aşağıya devam ettiğini gördü. Kaybedecek zaman kalmadığını biliyordu o yüzden hızla aşağıya doğru ilerlemeye başladı.

Sonunda istediği yere ulaşmıştı. Merdivenlerin sona erdiği yerde, hayatında gördüğü en ince metal çubuklar, sütunlar halinde sıralanmıştı. Bundan da önemlisi, Kyle olduğu yerden bu çubukların bir çeşit maddeyle kaplandığını fark edebiliyordu. Uzanıp dokunduğunda avucunda bir acı hissetti. Çubukları kaplayan metal Kyle için bile oldukça zehirliydi.

Ne olduğunu anlamaya çalışarak dikkatlice inceledi. Ve sonunda çözdü: Titanyum. Vampirler için en tehlikeli zehir olan titanyum.

Vahşi Yedili'nin burada tutulduğuna dair hiçbir şüphesi kalmamıştı.

Kyle o esnada belli belirsiz bir guruldama duydu. Bakmak için eğildiğinde, karanlıkta metal çubukların arasından uzanan sarı bir pençe gördü. Hemen ardından turuncuya dönmüş, kocaman azı dişleri olan korkunç bir yüzle karşılaştı. Aralarındaki mesafeye rağmen iğrenç nefesini koklayabiliyordu. Bu ilkel yaratıklar Kyle'ın bakabilmesi için bile o kadar korkunçlardı ki Kyle kafasını çevirmek zorunda kaldı. Bir anlığına burada kilit altında oldukları için hissettiği memnuniyeti düşünüp, onları salma fikrini gözden geçirdi.

Kontrol edemeyeceği bir tehlikeyi mi dışarıya bırakmak üzereydi?

Ama başka bir seçeneği yoktu. Bu yaratıklar, şehirde istediği karışıklığı yaratmasını ve Caitlin'i bulup öldürmesini sağlayacaklardı. Bu riski almalıydı.

'Meraklanmayın,' diye düşündü içinden. 'Geri gelip sizi özgür bırakacağım.'

Kyle'in aklını okumuş gibi, kalan altısı da kendilerini gösterip hırlamaya başladı.

Birdenbire, Kyle ardında duyduğu sese tepki bile vermeden korumalar onu yakaladı. Hemen gelmiş olmalarına şaşırmıştı, bu kadar çabuk gelmelerini beklemiyordu.

Korumalar Kyle'ı yakaladıkları gibi metal çubuklara yapıştırmışlardı. Kyle bütün vücudunda acıyı hissediyordu. Vampir korumaların gücü, onu oldukça şaşırtmıştı. Paris'in burayı korumak için hiçbir şeyden kaçınmadığı belliydi.

Ama Kyle'in öyle hemen boyun eğmeye niyeti yoktu. Bu vampirlerden en az yüzyıl daha tecrübeliydi. İçindeki bütün gücü biriktirip, bir anda ellerini kurtardı ve önünde duran iki vampirin kafasını tokuşturdu.

İkisi anında yere yığıldı ama diğer iki vampir anında Kyle'in üstüne atılıp onu yere devirdiler ve tekmelemeye başladılar. Kyle, ikisinin gücü ve hızına hayran kalmıştı. Bir süre nefesini tutup gücünü topladı ve birini ayak bileğinden yakalayıp diğerinin üzerine fırlattı.

Ama bu yaptığı bile onları yavaşlatamamıştı. Şimdi dördü de kalkmış Kyle'ı yakalamıştı. Kyle hızlarına şaşkınlıkla bakıyordu.

Onlarla daha fazla kavga etme riskini göze alamadı. Vakti kalmamıştı. Bulduğu bir fırsatta atılıp merdivenlere doğru koştu ve yukarıya çıkmaya başladı.

Korumalar da hemen arkasındaydı.

Koşarak onlardan kaçamayacağını anlayınca uçmaya başladı. Tavana doğru yükseliyor bu sırada da bütün gücünü topluyordu.

Taştan tavanı delip geçerek gökyüzüne ulaştığında daha da hızlandı.

Ufka doğru ilerlerken dönüp arkasına, çatıda duran koruma vampirlere baktı. Şansına onu takip etmemişlerdi. Onların tek görevi Bastille'i korumaktı.

Kyle uzaklara doğru giderken az önce atlattığı büyük tehlikeyi düşündü ve sandığından daha fazla güce ihtiyacı olacağını fark etti. Napoleon'un adamlarıyla birlikte dönüp burayı yerle bir edeceği günü dört gözle bekliyordu.

Yirminci Bölüm

Caitlin, Ruth'u kollarında tutarken Aiden'in yanında şehrin üzerinde uçuyordu.

Aşağı baktı ve manzaranın değişimini izledi. Önce sahil şeridinin üzerinde uçmuşlardı ve çarpışan dalgaları, hari-kulade uçurumları ve plajları seyretmiş; sonra karaya doğru yönelmiş ve manzara önce yükselen tepelere, sonra da ormanlığa dönüşmüştü. Burası Fransa'nın daha önce hiç görmediği tamamen farklı bir bölgesiydi ve bu ülkenin ne kadar sonsuz görüldüğüne inanamamıştı.

Caitlin uçarken karmaşık duygularla birlikte yorgun da hissediyordu. Bir taraftan Aiden ile birlikte, bildiği ve güvendiği, onu terk etmeyeceğinden emin olduğu biriy-le olmaktan mutluydu. Nereye olursa olsun, götüreceği yerleri görmekten ve görevine tekrar başlayacak olmak-tan heyecan duyuyordu. Orada Polly'yi görüp göremeye-ceğini merak ediyordu ve bu düşünce onu gideceği yere ısındırıyordu. Ayrıca Blake'in orada olup olamayacağını da merak ediyordu ve bu düşünce midesinde bir boşluk hissetmesine neden oluyordu. Buna nasıl tepki vereceği konusunda emin değildi.

Aynı zamanda, Caleb'i terk etmiş olduğu düşüncesi kalbinde bir kırıklık hissetmesine neden oluyordu. Onun eve varmış ve o boş kalesinde Caitlin'in yokluğunu fark etmiş hâlini hayal etti. Ona hep yanında kalacağı sözünü vermemişti. Ama Caleb, bu şekilde olacağını umut ediyor gibi görünüyordu. Şimdi onu nerede bulacağını bilmiyordu. Birbirlerini bir daha görmeyecek olabilirler miydi?

Mükemmel bir hayata sırtını mı dönmüştü? Birkaç gün daha beklemiş olsaydı kalan hayatlarının tamamı boyunca her şey Caleb'le huzurlu ve sakin olabilirdi. Olması gerekenden erken mi terk ediyordu onu?

Caitlin sonsuz olaylar zinciri içinde süpürülmüş gibi hissetmekten kendi alıkoyamadı. Bu, bir okyanusta onu daha ve daha uzağa, daha çok ipucuna, geçmişte başka bir zamana, başka bir yere, başka bir olguya, başka bir anah-tara götüren bir dip akıntısındaymış gibi bir hissettiren bir şeydi. Bu zaman ve yerin, babasını ve Kalkan'ı bulacağı son yer ve zaman olması için dua etti. Ve belki her şey bittikten sonra tek bir yerde yaşayabilirdi. Ve belki Caleb'le bile kalabilirdi. Babası Caleb'i sevecek miydi? Bu sıklıkla aklını karıştıran bir soruydu.

Caitlin aşağı baktı ve sık ormanların sonunda açık tarlalara ve bunların da sonunda muntazam, güzel açılmış yollara dönüşmesini seyretti. Hava açıldı ve Caitlin ufukta, hayatında gördüğü en muhteşem yapıyı fark etti.

Bu tek bir yapı değil, birçok yapıydı. Muntazam, süs bahçeleriyle ayrılmış, ortasında devasa bir fiskiyenin olduğu bir arazi içinde yayılmış kocaman mermer binalar. Üzerinde defalarca daireler çizerek uçtuktan sonra Caitlin

insan yapımı olan bir şeyin bu kadar mükemmel olabilmesine hayret etti. Burası bir krala layık bir yer gibiydi.

Daireler çizerek, alçalarak Aiden'i takip ederken onun birliğinin yaşadığı yerin burası olduğunu anlamaya başladı. Caitlin şok olmuştu. Pollepel büyüleyiciydi, Venedik'in dışında bulundukları ada da öyleydi. Ama burası o yerlerin hepsinden daha mükemmeldi. Belli belirsiz bir şekilde binaları ayırt etti ve bu görüntüleri daha önce bir yerde görüp görmediğini merak etti.

"Neredeyiz?" diye bağırdı Caitlin havada daireler çizerken.

Aşağı doğru alçaldılar ve ormanın kenarındaki bir yola indiler.

İndiklerinde Aiden ona döndü ve baktı:

"Versay," dedi. "Yeni evin. Burada alıştırma yapmayı seçtiğinde, yeni evin olacak olan yer."

Kraliyet şıklığıyla giyinmiş bir hizmetli, at arabasının arkasından çıktı. Aiden'a doğru yaklaştı ve eğildi.

"Şimdi saray için resmî girişini alacaksın," dedi Aiden. Bunu söylediğinde hizmetli hareketlendi ve at arabasının yaldızlı kapısını Caitlin için açtı.

Caitlin'in kafası karışmıştı. "Peki, ya sen? Gelmiyor musun?"

"Yapmam gereken önemli işlerim var. Odan gösterilecek ve sen hazır olduğunda eğitim sahasında benimle buluşursun."

Bununla birlikte birkaç adım attı ve havaya doğru sıçrayıp uçmaya başladı.

Caitlin, orada durup kapıyı tutan hizmetliye döndü.

Beklettiği için utanarak, “Teşekkür ederim,” dedi. “Kapıyı tutmanıza gerek yok. Ben kraliyet ailesinden değilim sonuçta.”

Hizmetli, Caitlin at arabasına çıkarken gülümsedi ve arkasından kapıyı kapattı.

İçerisi küçük ve sıcaktı. Caitlin kadife yastıklara sırtını vererek, kucığında Ruth’la olduğu yere yerleşti ve zarif camdan dışarı baktı. Hizmetli arabaya atladı, atları kırbaçladı ve atlar harekete geçti. Atlar koşmaya başladı ve Caitlin’i düzgün yollardan geçerek saraya doğru götürdüler.

Caitlin öne eğildi ve baktı. Ruth da aynısını yaptı. Mükemmel kesilmiş çimlere, çeşitli şekillerde tasarlanmış sonsuz ve muntazam bahçelere, ortada su fışkırtan fiskiyeye ve özenle budanmış çalılara hayretle bakıyordu. Yolların ne kadar düz olduğuna, ne kadar beyaz ve ne kadar güzel bakılmış olduğuna hayret ediyordu. Havada süzülüyor olmak gibi bir şeydi bu.

Caitlin ana girişe yaklaştıklarında bir sürü insanın onu karşılamak için geldiğini gördü. Utanmış hissetti. Parlak, mermer basamaklar şimdiden hizmetçilerle, kraliyettekilerle ve onu görmek isteyen her çeşitten insanla doluydu. At arabası oraya yaklaştıkça hepsi umutlu gözlerle ona doğru bakıyordu.

Saraya vardılar ve hizmetçi onun için kapıyı açtı. Caitlin dışarı çıktı.

Kalabalığa, onların şık kıyafetlerine, elit şapkalarına baktığında aniden giydiği kıyafetlerin bilincine vardı. Ra-

hibelerin ona verdiği basit kıyafetleri giydiğini fark ettiğinde rezil olmuş hissetti.

Caitlin yüzlercesi var gibi görünen basamakları adımlayarak yukarı çıktı. Kalabalık ona bakıyordu. Aiden, onu kendi başına bırakmıştı ve Caitlin şimdi onu kimin tanıtmaması gerektiğini, etrafı ona kimin göstereceğini merak ediyordu. Tanıdık birini bulma -özellikle Polly'yi- umuduyla yüzleri inceledi. Ama kimseyi bulamadı.

Caitlin bir kıkırdama duydu ve dönüp baktığında görkemli kıyafetler giymiş, fısıldayıp gülüşürken onu baştan ayağa süzen birkaç kız gördü. Caitlin yanaklarının kızardığını hissetti. Onunla açıkça alay ediyorlardı.

Caitlin aniden incelendiğini hissetti ve burayı terk etmek istedi. Buradaki herkes çok resmî ve yargılayıcıydı. Ve kimseyi tanımıyordu. Biri kalabalığın arasından çıkıp ileri doğru adım attığında geri dönüp burayı terk etmeyi düşünmekteydi.

Caitlin'in şimdiye kadar gördüğü en güzel kadınlardan biriydi. Mükemmel elmacikkemiklerini çerçeveleyen yüksek yakalı, uzun, yeşil bir saten elbise giyiyordu. Bütün soluk ve beyaz suratların arasında göze çarpan esmer bir teni vardı ve Caitlin'e Afrika kökenli bir kadın gibi gelmişti ve 18 yaşlarında görünüyordu. Büyük, zümrüt gibi gözleri, uzun kirpikleri, dik bir duruşu vardı. Caitlin onun bu kraliyet ailesine layık duruşuna bakınca, bir prenses olup olmadığını merak etti.

Kadın kıkırdayan kızlara döndü ve onlara sert bir bakış attı.

"Susun!" diye parladı. "Misafirlerimize böyle davranmıyoruz!"

Kızlar sessizleşti.

Kadın, Caitlin'e doğru iki adım attı ve eğilerek selam verdi.

Caitlin de aynısı tekrarladı, asil görünmek için elinden geleni yapıyordu. Her kim ise, bu kadına araya girdiği için müteşekkirdi.

"Sizinle tanışmak büyük zevk, Caitlin," dedi. "Aiden bize sizin hakkınızdaki her şeyi anlattı. Ben Lily."

Caitlin elini sıktı. "Teşekkür ederim," dedi.

"Aiden'dan size refakat etmek ve size topraklarımızı göstermek için istekte bulunmuştum. Bana eşlik etmek ister misiniz?"

"Zevk duyarım," dedi Caitlin kalabalıktan uzaklaşacağı için rahatlayarak.

Caitlin bir adım attı, Lily ile kol kola girdi ve ikisi basamaklardan uzaklaşarak yürümeye başladı. Ruth da ayaklarının dibinde onlara eşlik ediyordu.

Lily yürürlerken, "Onlara aldırış etme," diye fısıldadı Caitlin'e.

"Gençler ve sıkılmışlar."

Caitlin gülümsemesine engel olamadı. Şimdiden Lily'yi gerçekten sevmişi ve şimdiden yakın arkadaş olabileceklerini hissetmişti.

Aniden heyecanlı bir ses geldi: "Caitlin!"

Caitlin hemen sesi tanıdı.

Döndü ve orada, asil bir elbise içinde ona doğru yaklaşan Polly'yi gördü.

Daha Caitlin tepki bile veremeden, Polly ona doğru ani bir şekilde geldi ve onu sıkıca kucakladı.

Polly eğilip onu da kucaklayana kadar Ruth histerik bir şekilde havlamıştı.

Telaşla, "Aman Tanrım, buna inanamıyorum!" dedi. "Geçen gece seni rüyamda gördüm. Çok garipti. Yani seninle daha önce tanışmadığımı biliyorum. En azından resmî olarak. Ama rüyada... Her şeyi hatırladım. Pollepel, Venedik... Her şey. Gerçekten sen miydin? Buna inanamıyorum!"

Caitlin gülümsemesine engel olamadı. Polly'yi gördüğüne memnundu ve hatta bunları hatırladığı için daha da memnundu.

"Evet, o bendim. O *benim*. Aynı eski Caitlin. Burada olduğun için çok mutluyum."

Polly onu ikinci defa kucakladı. Çevrelerindeki bütün o resmî insanların yargılayıcı bakışlarına rağmen, Polly önyargıları kırıyordu.

"Aman Tanrım, inanılmaz!" dedi. Kolunu tutarak ve onu uzaklaştırarak, "Yetiştirmemiz gereken çok şeyimiz var. Sana etrafı göstermeliyim," diye ekledi.

Caitlin durdu ve hayal kırıklığına uğramış görünen Lily'ye döndü.

Caitlin, "Lily bana etrafı gezdirmek üzereydi," diyerek açıkladı. "Sen de katılsana bize."

"Aman Tanrım, tabii ki!" dedi Polly. "Lily mükemmel biri!"

Ve sonra Polly, Lily ve Caitlin'in arasına girdi ve ikisini kalabalıktan uzaklaştırarak sürükledi.

Sarayın görkemli mermer girişine doğru yürüdüler. Caitlin hayatında daha önce böyle muhteşem bir yerde bulunmamıştı. Her şey böylesine güzel bir şekilde inşa edilmekle kalmamış, aynı zamanda çok da iyi korunmuştu. Baktığı her yerde yeni kesilmiş çiçekler gördü.

Yerler muhteşem kilimlerle kaplanmıştı, etrafta duvar kilimleri, yağlı boya tablolar, nadir Çin vazoları vardı.

Bu yetmezmiş gibi her yerde devasa kristal avizeler asılıydı ve düzinelerce süs aynası ile ışıkları yansıtılıyordu. Güneş sıra sıra camların içinden parılıyordu. Üçü de koridorun sonuna ulaşmak için çok hızlı yürüyordu -ayakları şimdiden acıyordu- ama hâlâ koridorun sonuna ulaşamamışlardı.

Polly hiç durmadan sürekli konuşuyordu. Caitlin onu hiç bu kadar heyecanlı görmemişti. Polly durmadan, neredeyse hiç soluk almadan konuşmaya devam etti. Caitlin'e saray, topraklar, Aiden, eğitimleri, Kraliyet, dedikodular, Marie Antoniette ve yeni aşkı hakkındaki şeyleri anlattı. Tek söylediği bir şarkıcı olduğuydu. Bir sanatçı.

Polly, Caitlin'in bileğini şevkle tutarak, "Onunla tanışmalısın," dedi. "Tanrım, o hayranlık verici. Demek istedğim, en başta kaba olabiliyor ama aslında bunu yapmak istemiyor. Sanatı için ısınma hareketleri gibi. Ne söylemeye çalıştığımı anlıyor musun? Onu düşünmekten kendimi alamıyorum. Bu adama gerçekten âşık oluyorum sanırım!"

Caitlin, Polly'nin yüzünü inceledi ve buna inanamadı. Polly'yi hiç böyle âşık görmemişti. Onun için mutluluk duydu. Yine de bu adamı dinlerken biraz endişe duymuştu. 'Kimse Polly'ye karşı kaba davranmamalı,' diye düşün-

dü Caitlin. Caitlin, bu kişinin Polly için doğru insan olup olmadığını anlamak adına onu araştırma ihtiyacı duyuyordu. Özellikle Polly bu kadar âşık görüldüğü için.

“Senin adına çok mutluyum,” dedi Caitlin. “Sadece dikkatli ol. Sakin davran. Onun sana iyi davrandığından emin ol. Bunu hak ediyorsun.”

Polly savunmacı görünerek geri cevap verdi: “Tabii ki bana iyi davranıyor, neden davranmasın?”

Caitlin şaşırmıştı. Onu tanıdığı bunca zaman boyunca Polly onu daha önce hiç böyle terslememişti. Caitlin onun değiştiğini anladı. Bu şarkıcı adam onun üstünde bir çeşit garip etki yaratıyordu. Bu durum onu daha da fazla endişelendirdi.

Yumuşak bir şekilde, sözünü geri alırcasına, “Sadece söylüyorum,” dedi Caitlin, “Sen en iyisine layıksın.”

Polly buna karşılık yumuşamış göründü. Aşağı doğru baktı ve saati kontrol etti. “Tanrım!” diye haykırdı, aniden gözleri yuvalarından fırlamıştı. “Neredeyse geç kaldım. Sarayın uzak bir yerinde konser veriyor bugün. Gitmeliyim!”

Bununla birlikte Polly birden, başka bir koridordan aşağı doğru koşturmaya başladı.

Caitlin onun gidişini izleyerek durdu, tamamen şaşkındı. Polly’yi hiç böyle görmemişti. Daha yeni görüşmüşken bu şekilde gitmesine inanamıyordu. Bu Polly’nin tamamen o adamın etkisi altında olduğunu gösteriyordu. Caitlin bu konuda yavaş yavaş umutsuz hissetmeye başlıyordu.

Caitlin, Lily’ye, “Hep böyle miydi?” diye sordu.

Lily kafasını salladı. “Hayır, sadece onunla tanıştığın-
dan beri. Eğer bana sorarsan o gerçek bir pislik.”

Caitlin, Lily’nin haklı olduğunu anladı. Polly onun için
yanlış kişi olan birinin sözüyle hareket ediyordu. Daha
önce de kız arkadaşlarının aşağılık adamlarla çıkmalarını iz-
lemek zorunda kalmıştı. Arkadaşlarının, o adamların aşağı-
lık olduklarını anlayamadıkları tüm o zamanları hatırladı.
Yapabileceği hiçbir şey yokken, bu süreci izlemek zorunda
kalmak onun için acı vericiydi. Ne zaman onlara yardım
etmeye, tavsiye vermeye kalksa, dinlemek istememişlerdi ve
kaçınılmaz olarak arkadaşlıkları olumsuz etkilenmişti.

“O tanıdığım Polly değil,” dedi Caitlin.

“Benim de,” dedi Lily.

Lily, Caitlin’in koluna girerken, Caitlin de iç çekti ve
ikisi koridorun aşağısına doğru yürümeye devam ettiler.
Ruth da peşlerinden gidiyordu.

Caitlin, Polly’yi özlemişti ama aynı zamanda Lily ile sa-
kin ve sessiz bir şekilde yürüme fırsatı bulmak da iyi hisset-
tiriyordu. Polly bazen biraz bunaltıcı olabiliyordu.

Lily etrafındayken Caitlin tamamen huzurlu hissediyordu.

Lily, “Sen ve Polly birbirinizi uzun zamandır mı tanı-
yorsunuz?” diye sordu.

“Yüzyıllardır,” dedi Caitlin. Ama hemen bunun bir
insanoğluna garip gelmiş olabileceğini fark etti. Lily’nin
onun çıldırmış olduğunu düşünüp düşünmeyeceğini me-
rak ediyordu.

Ama Lilly kafasını salladı, bunu es geçmiş gibi görünüyordu.

“Endişelenme,” dedi Lily, “Sizin türünüzü biliyorum. Hayatım boyunca burada sizlerle yaşadım. Hiçbir şey beni şaşırtmıyor artık.”

Caitlin, “Yani bütün hayatın boyunca burada yaşadın?” diye sordu.

Lily kafasını salladı ve “Kraliyet ailesinin bir üyesiyim. Marie benim ikinci kuzenimdir. Evlat edinildim, eğer merak ediyorsan. Bu insanlar benim gibi Afrika kökenli bir çocuk doğurmadılar,” dedi ve kahkahaya boğuldu. Sıcak ve etkileyici bir gülüşü vardı. “Biyolojik ebeveynlerim Kenya’lı. Ama ben daha bebekken öldüler ve Afrika seyahatindeki bir kraliyet üyesi tarafından evlat edinildim. Ve işte buradayım. Bir kraliyet ailesi mensubu. Gülünç değil mi?”

“Hayır, gülünç olduğunu düşünmüyorum,” dedi Caitlin ciddi bir şekilde. “Aslında, burada gerçekten kraliyetten gibi görünen tek kişi sensin.”

Caitlin, Lily’nin ifadesinin değiştiğini görebiliyordu. Yüzü takdir eder bir ifadeye büründü ve o anda Caitlin hayatı boyunca sahip olacağı bir arkadaş edindiğini söyleyebilirdi.

“Şimdiye kadar bana söylenenler içinde en hoş şeydi bu,” dedi. “Diğerlerinin burada yaptığı tek şey, birbirlerinin arkasından konuşmak. Sen farklısın.”

Sarayın arka kapısından çıkıp, bir dizi mermer basamaklardan aşağı indiler ve bahçeler arasında yürüdüler.

“Adımlarını hızlandırırsan iyi edersin,” dedi Lily. “Burayı sana tamamen göstermek için gideceğimiz daha çok yol var var.”

Sonsuzlukmuş gibi görünen yollar boyunca yürüdüler, bahçeleri geçtiler. Lily, değişik binalar gösteriyordu. Geniş bir havuzun etrafında yürüdüler ve Lily, Caitlin’e Marie’nin gizli malikânesinin yerini gösterdi.

“En azından eğlenceli biri,” dedi Lily. “Bir sürü parti. Onun çevresi hiçbir zaman sıkıcı değil. Onu çevreleyen insanlar asıl problem olan. Marie senin gibi biri. Buradaki bütün insanlar vampir olmak istiyor. Ama vampirler asla onları dönüştüremez. Bu yüzden bir çeşit uyum içinde yaşıyoruz hep birlikte. Vampirler bizim arkamızı kolluyor, burayı saldırılara karşı koruyor ve biz de onlara yaşayacak bir yer veriyoruz. Gün boyunca sarayı biz koruyoruz, gece de onlar. Şimdiye kadar işe yaradı. Ama yıllar boyunca birkaç çarpışma yaşandı tabii.”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Caitlin.

“Yani bir vampire âşık olan bir insan ya da tam tersi. Birkaç insan az daha vampire dönüştürülüyordu. Bu Aiden için asla olmaması gereken bir durum. Eğer böyle bir şey olursa, bunu yapan dışarıda kalır. Bu konu daima burada gerilimin kaynağı oluyor. Arkadaş olabiliriz ama bu çizgiyi geçemeyiz. Bu benim için problem değil. Hoşlandığım bütün adamlar insandı ama bu bütün kız arkadaşlarım için doğru değil. Demek istediğim; bazıları bir vampire göz koyuyor ve asla vazgeçmiyor.”

Caitlin düşündü ve insan olduğu zamanları tekrar hatırladı. Onların nasıl hissettiğini biliyordu.

“Neyse, sizinkiler sürekli alıştırmaya yapıyor zaten. Bütün günü eğitim alanında geçiriyorlar. Her gün yeni bir silah deniyor ya da beceri öğreniyor gibi görünüyorlar. İzlemek eğlenceli. Bir araya geliyoruz ve sizi meydan okurken izliyoruz. Muhtemelen bu çevredeki en iyi eğlence.”

Çim merdivenlerden aşağı indiler, bir başka avludan geçtiler ve sarayın geri kalanından daha içeride bir yerde bulunan alçak, mermer bir binaya yaklaştılar.

“Sizlerin yaşadığı yer burası,” dedi Lily. “Daha kötü yaşama alanları gördüğünüze eminim?”

Caitlin şaşkınlık içinde kalmıştı. Minyatür bir saray gibiydi. Burada kalacağına inanamıyordu. Vampirlerin sahadaki eğitimlerini, bambu kılıçlarla yaptıkları dövüşleri, kılıç seslerini metreler ötesinden duyup görebiliyordu.

Blake’in onların arasında olup olmadığını düşününce, ani bir endişe atağı geçirdi. Lily’ye sormak üzereydi ama cevabı duymaktan korkuyordu. Bu şimdi uğraşmak istediği en son şeydi. Kalbi hâlâ Caleb için acı çekiyordu ve onu terk etmekle doğru kararı verip vermediğini merak ediyordu.

Lily kapının önünde durdu ve Caitlin’le yüz yüze geldi. “Gelebileceğim en son yer burası,” dedi Lily. Caitlin adım attı ve onu kucakladı. “Teşekkür ederim,” dedi Caitlin. “Her şey için.”

Lily onu tekrar kucakladı.

“Yakında görüşürüz,” dedi Lily. “Sonuç olarak, vampirler ve insanlar birlikte zaman geçiriyor, yemek yiyor. Oturacağım yerin yanında sana da bir yer ayırırım.”

“Memnun olurum,” dedi Caitlin.

* * *

Caitlin odasını gezdi ve ihtişamı karşısında afalladı. Pollepel’de kaldığı diğer odalar güzeldi ama basitti. Orta çağa ait ve taş, neredeyse manastıra benzer odalardı. Bu oda tam tersiydi. Büyük, süslü, mumluk ve aynalarla dekore edilmiş, bir makyaj masası ve kocaman bir yatağın da bulunduğu bir odaydı. Bu odadaki her şey çok abartılıydı ve ihtişam göze çarpıyordu. Caitlin buna aldırış etmedi. Uzun zaman kaçak yaşamın, farklı yerlerde uyumanın ardından böyle sakin ve rahat bir yerde uyuyacak olmanın kıymetini biliyordu. Kesinlikle bir sarayda yaşamaya alışabilirdi. Bu bir hayalmişçesine, burası onu yabancı gibi hissettiriyordu.

Odanın içinde müzedeymiş gibi yatağın meşe yatak başlığına veya yatağın üzerindeki pürüzsüz ipek çarşafa dokunmaya korkarak parmak uçları üzerinde geziniyordu. Diğer yandan Ruth hiç gergin değildi. Odada koştururken mutlu bir şekilde kuyruğunu sallıyor, her şeyi kokluyordu.

Caitlin köşedeki kocaman giysi dolabına doğru yürüdü. Tepesi parlak, beyaz mermerdi ve altın çekmeceleri vardı. Yukarıda onun seçmesi için birtakım elbise seçenekleri vardı. Buna inanamadı. Her bir kıyafet bir öncekinden daha güzel ve şıktı. Siyah ipekten, uzun ve resmî bir elbise vardı. Günlük kıyafetlerin Versay versiyonu

olan, biraz daha kısa, sarı-mavi düğmeli -Caitlin'e yine de resmî görünen- bir elbise vardı.

Her çeşitten şapka da vardı. Eğitim kıyafeti gibi görünen bir şey de vardı bütün bunların yanında. Daha önce hiç görmediği, ince deri gibi siyah bir materyalden yapılmıştı. Kapitone, uzun pantolon ve gömlektten oluşan daracık savaş üniformalarına benziyordu. Caitlin anlamıştı. Bu Aiden'ın birliğinin kıyafetiydi. Hafif ve dayanıklıydı ve ona dövüşürken yardımcı oluyordu; aynı zamanda yüksek yakaları ve parlak siyah peleriniyle şık görünmeyi sağlıyordu.

Caitlin hemen bütün kirli kıyafetlerini çıkardı ve odanın köşesindeki lüks küveti fark etti. Şimdiden suyla doldurulmuştu ve içinden çıkan buharı görebiliyordu. Onun için ısıtılmıştı bu su. İçinde köpükler vardı ve küvetin kenarları çeşit çeşit sabunlarla çevrelenmişti.

Caitlin güneşin işlediği odasının kalın perdelerini kapattı, küvetine yöneldi ve çıplak bir şekilde yavaşça küvetin içine girdi. Buharlaşan sıcak suyun zevk verici hissini ve vücudundaki her kasın gevşediğini hissetti. Bundan daha fazla rahatlayamazdı.

Caitlin arkasına yaslandı, gözlerini kapattı ve nefes aldı. Zihninde görüntüler canlandı ve onları durdurmaya çalıştı. Ama çok az işe yarıyordu. Caleb'in yüzünü gördü, sabah terasta birlikte oturlarken nasıl göründüğünü gördü. Plajda ata binerlerkenki gülüşünü gördü. Birlikte uçuşlarını, düşüşlerini ve dönüşlerini gördü. Onu tepenin üstünde gördü, o şahinin konmasından hemen önceki güzelliğini ve ifadesinin dinginliğini gördü.

Bu görüntüyü zihninden çıkarmaya çalıştı. Onun için her şeyin değiştiği o anı unutmak istiyordu.

Kendini başka şeyler düşünmeye zorladı. Aiden'ı düşündü. O sabah ormandaki yürüyüşlerini. Ne söylediğini. *Ya Kalkan bulman gereken şey değilse? Ya seni bulan bir şeyse? Ya bu senin dönüştüğün bir şeyse?*

Bunu düşünmeye devam ederken gözlerini açtı ve tavana baktı. Bunu söyleyerek ne demeye çalışmıştı? Tam olarak neye dönüşüyordu?

Caitlin babasının mektubunu koyduğu masaya uzaktan bakıyordu. Orada, parlayan kılıfının içinde duruyor ve onu açması için adeta yalvarıyordu. Babasının ona ne yazdığını merak ediyordu. Şimdi açıp açmamak konusunda emin değildi. Bir parçası açmak istiyordu. Ama diğer parçası da eğer açarsa orada bir ipucu veriliyorsa, o ipucunu takip etmekten başka seçeneğinin olmayacağını biliyordu. Ve bu yeni yeri hemen terk etmek istemiyordu. Burada mutluydu. Ve eğitilmesi gerekiyordu.

Yine de Caitlin'in merakı onu ele geçirmeye başlıyordu. Köpükler içinde yavaşça küvetten kalktı, büyük bir banyo havlusuna sarındı ve çıplak ayaklarıyla mermer zeminde yürüdü. Kılıfa ulaştı ve onu aldı. Kılıfı tuttu, inceledi ve içindeki enerjiyi hissetti.

Artan algı kabiliyetiyle o mektubun ne kadar güçlü olduğunu hissedebiliyordu. Vücudunu gezen bir şok etkisiyle kılıfı açma eşiğine geldi.

Birden kapıda bir ses duyuldu. Caitlin hızlıca elindeki ni geri koydu, havlusunu daha sıkı sardı ve odanın öbür ta-

rafına geçti. Kapı mandalını geri çekti, dışarı baktı ve ona bakan bir çift mavi gözle karşılaştı. Çillerle çevrili yüzü, parlak kızıl saçları, büyük kulakları ve geniş gülümsemeyle bu kişi onu şaşırmıştı. Bu Patrick'ti.

"Caitlin? Hazır mısınız?" Bu sesi tanıdı. Bu kesinlikle oydu.

Şaşkınlıkla, "Ne için hazır mıyım?" diye sordu.

"Beni Aiden gönderdi. İdman zamanı. Hadi gidelim. Geç kalacağız!"

"Bir dakika!" diye bağırdı.

Odanın diğer tarafına geçti, kurulandı ve eğitim kıyafetlerini hızlıca giydi. Saçlarını geri çekti, topuz yaptı ve yüksek yakalarının altında kalan diğer saçlarını da topuzun içine tıktı. Böylesi savaş için daha güvenliydi.

Kapıyı açtı. Ruth da peşindeydi.

Patrick ona arkası dönük kapıda bekliyordu. Hızlıca döndü ve o kocaman çocuksu gülümsemesini takındı.

Caitlin gülümsemesine engel olamadı. Onda hep gülmesinin neden olan şapşalca ve çocuksu bir şeyler vardı.

"Tanrım, siz kızların hazırlanması da çok zaman alıyor!" dedi gülümseyerek.

Caitlin dışarı çıktı, arkasından da Ruth. Ve Patrick alanın karşısına doğru yönelirken onu takip etti.

Yürürken eline bir bambu kılıcı tutuşturdu. Bu hissi seviyordu. Kılıcın kabzasında elini gezdirdi.

Hatırlayıp hatırlamadığından emin olamayarak, "Ben Caitlin," dedi.

Patrick bir kahkaha attı.

“Tanımadığımı mı sanıyorsun?” diye sordu. “Herkes senin hakkında konuşuyor. Neler yapabildiğini görmek istiyorlar!”

Köşeyi döndüler, muntazam bir bahçenin içinden geçip Aiden’in düzinelerce vampirinin olduğu açık alana geldiler. Vampirler, alıştırma sahasının çevresine devasa bir çember oluşturup düzgünce sıraya geçmişlerdi. Uzakta, mermer basamaklar üstünde bu sahneyi izleyen kraliyet ve izleyicilerden oluşan bir kalabalık vardı.

Kılıçların sesi havayı dolduruyordu.

“Oldukça iyi olduğunu duydum,” dedi Patrick. “Ama benim kadar iyi değilsin, eminim,” dedi göz kırparak.

Adımlarını hızlandırdı ve Caitlin de ona uydu. Biraz sonra diğerleriyle birlikte ayakta duruyorlardı. Kenardan biraz uzakta durdular ve Caitlin ortada dövüşen vampirleri izledi. Caitlin buna inanamadı. Bunlar Taylor ve Tyler’dı. İkizler. Tüm o yüzyıllar boyunca buradaydılar, birbirleriyle dövüş hâlinde. İzlemeye devam ederken, Tyler bir hamle için atıldı ama Taylor kanatlarını kullanarak onun kafasının üzerinden uçtu. Bunu yaparken de bambu kılıcıyla sırtına sert bir şekilde vurdu.

Kalabalık içinde bir uğultu vardı.

Tyler, “Adil değil!” diye sabırlı bir şekilde onları izleyen Aiden’e bağırdı. “Kanatlarını kullandı!”

Aiden öne doğru adımını attı.

“Taylor sen daha iyi biliyorsun,” dedi.

“Uçuştan daha çok bir zıplayıştı!” dedi.

Aiden yavaşça kafasını salladı. “Diskalifiye edildin.”

Taylor neşesi kaçmış bir şekilde alanın dışına çıktı.

Aiden, “Caitlin!” diye haykırdı.

Bütün gözler ona döndüğünde, Caitlin yüzünün utançtan kızardığını hissetti.

“Sıra sende!” diye bağırdı.

Taylor sahadan çıkınca bir kişilik boşluk kalmıştı alanda. Tyler orada, gelecek rakibini bekleyerek dikiliyordu.

Caitlin gözleri üzerinde hissederek yavaşça yürüdü ve onunla yüzleşti. Kılıcının ağırlığını hissederek kabzasını sıkıca tutuyordu.

Tyler’la karşı karşıya geldiğinde onu birkaç adım uzaktan inceledi. Tam olarak hatırladığı gibiydi. Eğer doğru hatırladıysa kılıcını sallamaktan çok hızla vurmaya seviyordu. Ayrıca rakiplerini ortadan kaldırma eğilimi vardı. Gözlerinin içine baktı ve yaramazlıkla ego karışımı bakışları gördü. Bu bakışından söyleyebilirdi ki Tyler bunun kolay bir zafer olacağını umut ediyordu.

Tyler harekete geçti. Kılıcıyla ona doğru sağdan bir hamle yaptı ve eğer başarılı olsaydı, bu hamle Caitlin’i sert bir şekilde vuracaktı ve tam da boynunu kesecekti.

Neyse ki Caitlin’in refleksleri onu kurtardı. Son saniyede yana kaçtı ve Tyler uçarak yanından geçti. Ama onu kıl payı kaçırmıştı. Caitlin onun bu hızına şaşırılmıştı. Oyuna devam etmek zorundaydı.

Savunma pozisyonunda kalarak tekrar taarruza geçmesi için ona izin verdi. Tam kürekkemiğine doğru hamle yaparak, bu defa yukarıdan vuracaktı. Caitlin kılıcının iki ucunu kavrayarak kılıcını başının üzerinde tuttu ve bu vuruşu engelledi. Kılıçların çarpışmasının ardından, onu yenmek ve direncini kırmak için yaptığı bu zor hamleden terlemesini, hırıltılarını, öne doğru hızla eğilişini görebiliyordu. Aralarında çok küçük bir mesafe vardı.

Onunla savaşmak yerine onun gücünü aleyhine kullanmaya karar verdi. Birden arkaya doğru eğildi, sonra öne doğru eğildi ve kılıcın aşağı inmesine, kılıcın tekrar kürekkemiğine konmasına izin verdi.

Boşluğunu gördü. Göğsünün ortasına sert bir tekme attı. Daha da aşağıdan vurabilirdi ama bunun adil olmayacağına düşündü.

Yine de vuruşu ciddi zarar vermişti. Tyler'ın soluğu kesildi, dizlerinin üstüne çöktü. Bunu hiç beklemiyordu. Caitlin başında dikildi ve kılıcının ucunu açıkta kalan boğazına değdirdi. Başka bir şey yapmasına gerek yoktu. Kazanan belli olmuştu.

Kalabalıkta bir uğultu vardı. Tyler utanmış şekilde kalktı ve dövüş alanını topallayarak geçti.

“Kim buraya gelecek ve onunla savaşacak?” diye çağrıda bulundu Aiden.

Grup içinde bir dakikalık sessizlik oluştu. Kimse istiyor gibi görünmedi.

Sonunda bir ses, “Ben!” dedi.

Caitlin sesin geldiği tarafa baktı ve kim olduğunu görünce şaşırdı. Cain. Caitlin onu traşlanmış kafasıyla hatırlıyordu ama şimdi öyle değildi ve kafası kocaman görünüyordu. Eğer Caitlin'i hatırladıysa, neşeyle hatırlamadığı belliydi. Bir soğukluk vardı gözlerinde. Onların üniformalarının yırtık bir versiyonunu giyyordu ve kasları teninden taşmıştı. Sertleştirilmiş bir savaşçıya benziyordu.

İki elinde de birer bambu kılıcı tutuyordu, biri uzun biri kısa. Ayrıca kemerinde birkaç düello silahı da vardı. Bu açıkça adaletsizlikti. Rakibi ondan daha üstündü. Aynı silahları kullanma fırsatı ona da verilmeliydi.

Caitlin, Aiden'e bir bakış attı, kızmıştı. Ama o alakasız bir şekilde başka yöne bakıyordu. Silahlanma açısından eşit olmadıklarını biliyordu. Görünüşe göre o da böyle düşünmesini istiyordu. Caitlin'in tepki verecek vakti yoktu; çünkü Cain harekete geçmişti. Belinden bir şey çıkardı ve bir anda onu Caitlin'e doğru salladı.

Caitlin bu hareketten korktu ama kendi hareketinden daha da korkmuştu. Her nasıl olduysa, varlığından bile haberi olmadığı bir duyguyla kılıcını çıkarıp, havadaki nesne kafasına gelmeden kılıcıyla yere indirmeyi başarmıştı. Yere baktı ve bu nesnenin sapanla, sertleştirilmiş kauçuktan yapılma bir şey olduğunu fark etti. Cain'in sadece hızı değil, hainliği de onu şok etmişti. Dövüşü başlatmanın ucuz bir yoluydu bu.

Cain ona karşı tekrar bilendi, kaslarını çattı, havaya zıpladı ve iki ayağını Caitlin'in göğsüne hedef aldı. Caitlin, son saniyede tekmesinden kurtulmayı başardı ama vuruştan tam olarak kurtulamadı. Ayağını çok geç fark etmişti

ve dikkatini dağılmıştı. Cain aynı zamanda uzun kılıcıyla Caitlin'e sert bir vuruş yapıp tam kalçasından yaraladı. Bambu kılıcın acısı Caitlin'in bütün bedenine yayıldı.

Caitlin dönüp Caine'e baktı. Şimdi de o kızmıştı.

Caitlin, Cain'in tüm hareketlerinin bayağı olduğunu düşünüyordu. Durup doğrudan savaştıracak cesareti yoktu. İçinden geçen o saygısızlığı hissetti. Ve bir anda damarlarında heyecanı hissetti. Cain'in tekrar taarruza geçmesini bekleyemezdi.

Caitlin taarruza geçti ve vuruşu için havaya doğru zıpladı. Tahmin ettiği gibi Cain bu hamleden sıyrıldı ve havada döndü. Caitlin onun suratına ters bir vuruş yaptı.

Vuruşu gördüklerinde kalabalık bir uğultu çıkardı.

Cain, öldürecekmiş gibi Caitlin'e bakıyordu.

Her iki kılıcını da sallayarak direkt taarruza geçti. Bu Caitlin'in istediği şeydi. Şimdi kontrolden çıkmıştı.

Caitlin tek bir kılıçla onun bütün hamlelerini karşılamayı başardı. Cain hızlıydı ama kendisinin daha hızlı olduğunu fark edince Caitlin mutlu olmuştu. Aslında kendisinin başka bir boyutta olduğunu ve onun ağır çekimde hareket ettiğini düşünüyordu.

Eğlenmeye başlamıştı. Her defasında hamlelerini engelliyor, kendi etrafında dönüyor ve kılıcını omzunda şaklatıyordu. Darbe üstüne darbe yapıyor, omzuna, kalçasına ve karnına hedef alıyordu. Onunla oyun oynuyordu.

Biraz sonra Cain'in kafasının ne kadar karıştığını görebiliyordu. Neler olduğunu bir türlü anlayamıyordu. Cain

dönüşünü yaparken, Caitlin onun tek bileğini sonra da diğer bileğini kavrayarak göğsüne vuruş yaptı. Her iki silahını da almıştı. Cain uçarak yere düştü.

Etraftakilerin keyifli uğuldamaları duyuluyordu. Caitlin'in kazanan olduğu açıktı.

Cain öfkeliydi. Görünüşe göre kaybetmeye alışkın değildi. Asil bir şekilde yenilgiyi kabul etmek yerine kalktı ve taarruza geçti.

Caitlin bunu beklememişti. Anlayamadan, çok hızlı olmuştu. Cain beline dolanmıştı ve onu sertçe yere yıkmaya çalışıyordu. Bu onu soluksuz bırakmış ve bir dakikalığına afallatmıştı. Cain tamamen kitlenmiş Caitlin'i hareketsiz bırakmaya çalışıyordu.

Aiden öne bir adım attı ve, "CAIN!" diye haykırdı.

Ama Cain aldırış etmedi. Caitlin'i hareketsiz bırakmış, dizleriyle kollarını yere sabitlemiş ve hareket etmemesi için çabalıyordu. Sonra onu boğacakmış gibi boğazına yaklaştı.

Caitlin olağanüstü bir öfke hissetti. Cain'in boğazına doğru yaklaşan ellerini izlerken bu defa gerçekten onu mağlup etmeyi düşündü. Cain'in elinden son anda kurtularak bileğini yakaladı ve döndürdü. Kafasının üstüne getirdiği kolunu geri büktü.

Sonra sertçe vurdu, tam kasığından.

Yere, Caitlin'in yanına çöktü. Cain bu kez kesin yenilmişti.

Ama Caitlin daha işini bitirmemişti. Cain onun öfkесinin geri gelmesine neden olmuştu ve bu Caitlin'in bastıra-

bileceği bir Şey değildi. Ayakları üzerinde zıpladı ve karnına sertçe tekrar vurdu.

Aiden, "Caitlin!" diye haykırdı.

Ama Caitlin, Aiden'ı neredeyse duymuyordu. Yavaşca üzerine yürüdü ve ayağını Cain'in boğazına sertçe bastırđı ve orada basılı tuttu. Cain nefes alamıyordu. Ama aldı-rıŐ etmedi. Öfkenin onu dalgalar halinde ele geçirdiğini hissediyor, durmak istiyor ama duramayacağını biliyordu. Caitlin sertçe itildiğini hissetti ve tökezledi.

Arkaya baktı ve tek başına Aiden'in ona doğru geldiğini gördü. Kafası karışmıştı: en azından ondan on adımlık mesafedeydi. Sonra kendine doğru uzanan elini gördü ve onu itmeyi elini kullanmadan başardığını anladı.

Aiden kaşlarını çatmıŐtı. Caitlin azarlanmak üzere olduğunu fark etti.

Yirmi Birinci Bölüm

Caitlin kendini ormandaki bir patikada Aiden'le birlikte yürürken buldu. Aiden, onu takip etmesini söylediğinden beri tek kelime etmemiş, burnundan soluyordu.

Düellodan sonra onu çemberin dışına, diğerlerinden uzağa çekmişti ve birlikte havalanmışlardı. Cezalandırılmış bir okul çocuğu gibi onu takip etmişti. Bu hissi sevmemişti. Düellodan kendi dersini çıkarabilecek kadar büyüdüğünü düşünüyordu.

Sonunda ormanda geniş bir açıklığa gelene kadar yürüdüler. Güneş ışığı ağaçların arasından etrafı aydınlatıyordu.

Sonunda Aiden durdu ve ona döndü.

"Beni hayal kırıklığına uğrattın," dedi.

Caitlin kendini savunarak, "Benim hatam değildi!" dedi. "Düelloyu gördün. Baştan beri çirkin bir şekilde dövüştü."

"Bu sorun değil. Bunu düşünmemeliydin."

"Bana zarar vermeye çalışıyordu. Gerçekten zarar vermeye. Düello bittiğinde bile."

“Gardını çabuk indiriyorsun,” diye cevap verdi. “Bir duello asla sona ermez.”

“Düelloları yöneten sensin. Eğer birine öfkeleneneeksen ona öfkelenmelisin,” dedi Caitlin, burnundan soluyarak cevap veriyordu. Azarlanmaktan bıkmıştı. “Neden gidip onu cezalandırmıyorsun? Neden beni cezalandırıyorsun?”

Caitlin sesini yükselttiğini fark etti. Üsttekilere karşı sabrını kaybetmişti ve aklında ne varsa söylemek iyi hissettiriyordu.

Aiden tamamen sakindi. İfadesizce, sadece biraz kafasını salladı.

“Onunla değil, seninle konuşmayı seçtim,” diyerek yavaşça söze başladı Aiden, “Ödül olarak, ceza olarak değil. Söylemem gerekenleri duyabilecek potansiyele sahipsin. O değil. Şimdiye kadar eğittiğim en iyi savaşçı olabilecek güce sahipsin. O değil.”

Caitlin, “Benim babam DEĞİLSİN!” diye tersledi. “Burada olmak zorunda değilim. Seni dinlemek zorunda değilim!”

Bu laflar Caitlin’in ağzından çıkıyor olmasına rağmen söylerken kendini yaramaz bir çocuk gibi hissediyordu. Ama kendini durduramadı. Tüm yaşamı boyunca onu yönetmeye çalışan insanlara çok kızgındı ve insanlara cevap vermekten yorulmuştu. Ayrıca başkalarının hatalarının suçunun da ona yüklenmesinden yorulmuştu.

Aiden, “Haklısın,” dedi sakince. “Senin baban değilim. Ve burada bulunmak zorunda değilsin. Veya bana cevap vermek zorunda. Hayatta kendi yolunu, her bir basamağı

kendin seçersin. Ancak sen istersen burada kalabilirsin,” diye sakince ona hatırlattı.

Caitlin bunu düşündü ve yavaşça sakinleşti. Haklıydı. Burada olmayı o seçmişti. Ve eğitimi istemişti. Sadece... Yani, ne olduğunu bilmiyordu. O kadar öfkeliydi ki doğru düzgün düşünemiyordu.

“En güçlü özelliğin, aslında en zayıf özelliğindir,” dedi. “Hırsın. Öfken. Cain’i yenmemen gerekirdi demiyorum. Söylemek istediğim; senin *kendine* yenilmemen gerekiyor.”

Caitlin onun ne söylediğini anlamaya çalıştı. Her zamanki gibi ilk bakışta ne söylediğini anlamak zordu. Bunun da üzerinde kafa yorması gerektiği bir diğer cümlesi olduğunu anladı.

“Hâlâ göremediğin şey, şu an sahip olduğun güçlerinin limitli olması. İçinde çok güç var, hayal edebileceğinden çok. O güçleri sana nasıl kullanacağını göstermek istiyorum. Kazanmak ve kaybetmek, öfke ve intikam gibi yüzeysel şeylerle ilgileniyorsun. Daha güçlü olmak istiyorsan daha derinlere inmelisin.”

Caitlin derin bir nefes aldı ve sakinleşmeye başladı. Aiden ne zaman konuşsa rahatlardı. Daha çok dinledikçe Aiden’in hayatında gördüğü otorite figürleri gibi *olmadığını* daha iyi anlıyordu. Aiden’in aslında onu kontrol etmeye çalışmadığını anlıyordu.

Sadece ona yardım etmek istiyordu. Caitlin, bunun için ona minnettardı.

“Ne yapmalıyım?” diye sordu.

Aiden açıklığa doğru birkaç adım attı, ona döndü ve yüz yüze geldi. Gözlerini kapattı ve derin bir soluk aldı. Aiden elindekini kaldırdı ve Caitlin'in omzuna dokundurdu. Caitlin teninde tahtanın ucunu hissediyordu.

"Ayakkabılarını çıkar," dedi.

Caitlin söyleneni yaptı. Ayakları altındaki yumuşak çimler güzel hissettiriyordu.

"Gözlerini kapat."

Gözlerini kapadı. Dakikalar sessizlik içinde geçiyordu. Aiden'in sesini tekrar duyduğunda Caitlin ne yaptığını merak etmeye başlamak üzereydi.

"Ne hissediyorsun?" diye sordu.

Caitlin düşündü.

"Tahtayı hissediyorum, omzuma değen tahtayı. Ve ayağımın altındaki çimleri."

"Başka?" diyerek bastırdı.

Caitlin konsantre oldu.

"Saçlarımdaki rüzgârı. Günün ılıkliğini. Nem. Tenimdeki yapışıklık."

"Evet," dedi. "Çok güzel. Gözlerini kapalı tutarak aramızdaki şeye ulaşmanı ve onu tutmanı istiyorum."

Caitlin eliyle yavaşça uzandı ve aralarındaki sopayı tuttu. Eski, pürüzsüz tahtayı ve tuttuğunda ondan gelen enerjiyi hissedebiliyordu.

"Onu kavrama," dedi. "Elini altına yerleştir ve tut. Yumruk yapma."

Caitlin tutuşunu gevşetti.

“Güzel,” dedi Aiden. “Şimdi onu tutarken bana ne hissettığını söylemeni istiyorum.”

“Bir tahta parçası hissediyorum,” dedi. Aptal hissetti ama Aiden’in ne istediğinden emin değildi.

“Tahta hakkında ne söylersin?” diye bastırdı. “Bütün dokusunu hissedebiliyor musun? Ağırlığını hissedebiliyor musun? Kalınlığını, uzunluğunu hissedebiliyor musun?”

Caitlin daha iyi konsantre oldu. Yavaşça tahtanın tüm farklı elementlerini ve dokusunu hissetmeye başladı.

“Güzel,” dedi Aiden. “Şimdi tahtayı başının üstüne kaldır, çok yavaş ol. Sadece avuç içini kullan, elini değil. Sadece avuç içlerinden geçen, vücudunda dolaşan enerjiyi kullan. Onu bul, onu hisset.”

Caitlin odaklandı ve avuç içinin ısınmasını hissetti. Tahtayı yavaşça kaldırırken enerji yayılımını hissetti.

“Güzel,” dedi Aiden. “Mükemmel.”

Durakladı. “Şimdi gözlerini aç.”

Caitlin yavaşça gözlerini açtı.

Gördüğü karşısında şok oldu.

Orada, tam önünde Aiden’in sopası duruyordu. Ama gerçekte elinde değildi. Ondan on metre yukarıda, açık avuç içinin üzerinde, havada sallanıyordu.

Şaşkın bir şekilde Aiden’a baktı.

Bunu yaptığında sopa yukarıdan düştü ve sertçe yere indi.

Aiden kaşlarını çatı.

“Konsantreni bozdun,” dedi.

“Bunu nasıl yaptım?” diye sordu Caitlin. Hâlâ şaşkındı.

Aiden eğildi ve sopasını aldı.

“Bu senin birçok gücünden bir tanesi. Şimdilik sana öğretmek istediğim tek şey. Bu senin içinde olan bir şey. Ben buna odaklanma diyorum. Bu gücü nesneleri kendinden uzaklaştırmak ya da kendine yaklaştırmak için kullanabilirsin.

“Gördün mü? Seninle fizikî evren arasında bir ayrılma yok. Bunun farkına varır varmaz savaş sanatında uzmanlaşacaksın.”

Aiden bu sözlerden sonra döndü ve ormana doğru gitti. Ve iki adım sonra ortadan tamamen kayboldu. Caitlin her yere baktı ama o gitmişti.

Caitlin şaşkınlık içinde kaldı.

Ama daha çok da kendine ve daha biraz evvel yaptığına şaşıırıyordu. Güçleri derinlerden nasıl gelmişti öyle? Ve kendisi hakkında öğrenmesi gereken daha ne kadar şey vardı?

Yirmi İkinci Bölüm

Sam Roma'daki Kolezyum'da bekliyordu. Tamamen savaş giysisi giymişti, baştan ayağa donanımlıydı, bir de kask takmıştı. Kaskın ardından kendisi gibi giymiş ve onunla yüzleşecek olan savaşçıyı görmek için baktı.

O da hazırlandı ve kızgın bir şekilde dövüşmeye başladılar.

Rakibi ondan daha büyük ve güçlüydü ama Sam onun her darbesini iyi geçiştirdi. Sam her bir darbeye daha da yorgun düşüyordu ve sonunda kolları kaldıramayacak kadar ağır gelmeye başladı. Rakibi tam kılıcını Sam'in göğsüne saplamak için kaldırdığında Sam dizlerinin üstüne düştü.

Sam gözlerini kırptırdı ve gözlerini açınca kendini çölde buldu. Kızgın kum ayaklarının altında göz alabilidiğine uzanıyordu. Uzakta dev bir dağ vardı. Sam birden kendini kılıcından destek alarak dağa tırmanırken buldu. Üzerinde şimdi de beyaz bir kıyafet vardı.

Sam sıcaktan ölecek bir haldeydi, başlığını geriye attı ve dağın zirvesine baktı. Zirvede güneş yüzünden sadece gölgesi görünen bir adam vardı. Adam da beyaz bir kıyafet ve şap-

ka giymişti ve elinde de bir değnek vardı. Sam her nasılsa bu adamın kendi babası olduğunu biliyordu.

Sam daha da yükseğe tırmandı, hızını arttırmaya çalışarak tırmanıyordu, adama yetişmeye kararlıydı, gittikçe heyecanlanıyordu. Ama her adımda tırmanmak daha da zor geliyordu. Aşağı baktığında etrafında dolaşan yılan ve akrepler gördü, dağ gittikçe dikleşiyordu. Gittikçe daha sıcak hissetmeye başladı, yolun tuzaklarla dolu olduğunu ve zirveye ulaşamayacağını biliyordu.

Devam edemeyecek kadar yorgun olan Sam yukarı baktı.

“BABA!” diye bağırdı.

Babası ona bakarak sevgi dolu bir şekilde gülümsedi ve şapkasını yavaşça geriye doğru kaldırdı. Güneş babasının yüzünü aydınlatıyordu ve Sam babasıyla tıpatıp aynı olduğunu gördü.

Sam aniden kendini Paris’te kaldırımlı sokaklarda buldu. Gece vaktiydi. Her yerde kalın bir sis vardı ve sokak lambasının arasından kocaman bir kilisenin ön cephesini gördü. Her nasılsa bunun Notre Dame olduğunu biliyordu.

Sam kocaman, orta çağlardan kalma kilise kapısını açtı ve içeri adım attı. Kasvetli ve boştu. Koridordan aşağı doğru yürümeye başladığı anda önünde ilerleyen kocaman gümüş bir anahtar gördü. Anahtar havada asılı bir şekilde ilerlerken ışığı parlıyordu.

Sam anahtara ulaşmaya çalıştı ve neredeyse yakalıyordu. O anahtara sahip olması gerektiğini biliyordu. Anahtar babasının hayatını kurtaracaktı.

Sam derin nefes alarak uyandı. Etrafına baktı, aklı karıştı, babasını görmek istedi.

Ama babası ortalıkta yoktu. Sam etrafına bakındı, nerede olduğunu anlayabilmek için birçok kez hareket etti.

Bir tepenin başında, otların üzerindeki ipek bir battaniyede uzanıyordu. Kendra kollarındaydı. İkisi de çıplaktı.

Sam geçmişî düşündü ve ne olduğunu hatırladı. Onunla uyumak çılgıncaydı ve Sam kızın kendisine ilgi göstermeden çabucak birlikte olmak istemesine çok şaşırmıştı. Acaba baştan beri oyun mu oynuyordu? Ya da sadece kişiliği mi böyleydi?

Her ne olursa olsun, kızın kollarında olması Sam'i çok iyi hissettirmişti. Kendra'nın soluk ve narin tenine, kıvrık sarı saçlarına baktı. Çenesi Sam'in göğsüne yaslanmıştı, yüzünde tebessüm vardı.

Acaba Sam'i yalnızca kullanıyor muydu? Ya da acaba gerçekten o da Sam kadar güçlü duygular hissediyor muydu? Ve nasıl olurdu da Sam bu kadar kısa sürede tanıdığı birine böyle güçlü duygular hissedebilirdi? Bu gerçek miydi? Her nasılsa Sam'in tek bildiği ondan ayrılmak istemediğiydi.

Sam rüyasını hatırladı. Gördüğü en ilginç ve canlı rüyalardan biriydi. Babasını daha önce hiç görmemişti ve rüyasında gerçek bir buluşma gibi hissetmişti. Bunun ne anlama geldiğini anlamaya çalıştı. Hiçbir fikri yoktu.

Sam aniden bir şey hatırladı ve ayağa kalktı. Öğleden sonraya geliyordu. Aiden'in o gün orada olacağını duymuştu. Sam da orada olmaya kararlıydı ve Aiden'in dikka-

tini çekmek istiyordu. Kendra'nın saatine baktı, saat çoktan 4.30 olmuştu. Yarım saat gecikmişti.

Aceleyle kalktı ve giyindi, bu işi zamanında yapmaya kararlıydı.

Kendra çabucak uykusundan uyandı ve sordu: "Neler oluyor?"

"Aiden," dedi Sam. "Onu görmem gerek, geç kaldım."

Kendra kaşlarını çattı ve hırçın bir biçimde, "Benimle harcadığın zamanın onunla harcadığın zamandan daha önemli olduğunu düşünmüştüm," dedi.

Sam ona baktı ve ne kadar üzgün olduğunu gördü. Durdu.

"Lütfen beni anla. Seni incitmek istemiyorum. Sadece onu görmem gerek. Onu bugün de kaçıramam. Ve zaten geciktim bile."

Kendra gözlerini kaçırdı, alındığı belliydi.

Sam yine de buna ayıracak vakit bulamazdı. Çabucak giyindi ve atına atladı.

Aşağı doğru baktı, Kendra yavaş yavaş kıyafetlerini giyiniyordu. Kızın kimse için acele etmeyeceği belliydi.

Sam sabırsızlandı. "Lütfen Kendra! Hemen gitmeliyim!"

"Git öyleyse, seni durdurmuyorum!" dedi Kendra sinirli bir şekilde.

Sam atına oturdu ve ne yapacağına karar veremeden ilerideki yola ve arkasına bakındı. Açıkça görünüyordu ki Kendra acele etmeyecekti.

“GİT!” diye emretti bağıarak.

Sam, kızın sesindeki kızgınlığı anlayabiliyordu ve onun vahşiliğine şaşırılmıştı.

“Seni tekrar görebilir miyim?” diye sordu Sam.

Kendra gömleğinin düğmelerini iliklemeyi bitirirken, uzağa baktı ve, “Git, o küçük vampir arkadaşlarını gör, belli ki onlar daha önemli,” dedi.

Sam onu teselli edemeyeceğini anladı, daha fazla zaman kaybetmek istemedi. Bununla daha sonra ilgilenmek zorundaydı.

Atına yavaşça vurdu ve tepeden hızlanarak koşturdu. Sadece Aiden’in orada olmasını ve sonunda onu görebilmeyi umuyordu.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Caitlin, devasa çemberin içinde duruyor, Aiden de yanında onu dikkatli bakışlarla izliyordu. Ormandaki antrenmandan sonra onu ringe geri getirmişti. Saatlerdir savaşıyor ve kazanıyordu. Etrafındaki kalabalık oldukça artmıştı. Grubundaki hemen herkesle kapışmış ve hepsini yenmişti. Şu an ellerindeki en iyi dövüşçülerle mücadele ediyordu.

Haberler yayılmıştı ve bütün soylular da orada toplanmıştı. Mermer merdivenler onlarla ve diğer meraklılarla dolup taşmıştı.

Caitlin kendine gelmiş gibi hissediyordu. Daha önce hiç deneyimlemediği bir yetenekle dövüşüyordu. Daha değişken ve kontrollü hissediyordu. Sanki rakibinin ne yapacağını daha yapmadan biliyordu. Aiden ona her ne öğrettiyse —bunun ne olduğundan hâlâ emin değildi— aklının derinlerine işlemişti, dövüşürlerken rakibinin düşüncelerini kafasında duyuyordu. *En kötü düşmanın kendinsin. Seni yenebilecek tek kişi sensin. Bu olmak üzere olduğun şeyin tanımı.*

Caitlin dövüşteki olayları başka bir açıdan algılamaya çalıştı. Hatta zaman zaman gözlerini kapayıp, etrafındaki titreşimleri ve rakibinin enerjisini hissetmemeye çalıştı. Dünyayla nasıl bağlı olduğunu ve etrafındaki objelerle ilişkisini hissetti. Bu objeler ona kılıçlarla, mızraklarla, her türlü silahla geliyordu ve o bunların her biriyle bağını hissetmeye çalışıyordu. *Sen ve objeler arasında hiçbir ayrım yok. Tek ayrım kafanın içinde.*

Tahmin edebileceğinden çok daha iyi bir dövüşçü olmuştu. Birinin elinde mızrak, birinin elinde uzun bir zincir ve top; Aiden'in en güçlü, en acımasız iki savaşçısı vahşice ona doğru atılırken, Caitlin tamamen korkusuz hissediyordu. İlk kez hiddetinin, öfkesinin, duygularının esaretinden kurtulmuş hissediyordu. Bunun yerine sabırlı bir şekilde bekledi.

Mızrak ona doğru tüm hızıyla yaklaşıırken, o son ana kadar bekledi ve çevik bir hareketle hamleyi savuşturdu. Onu bir milimetreyle sıyrıp yanından uçarak giderken Caitlin bir eliyle uzandı ve mızrağı havada yakaladı. Sonra aynı çeviklikle mızrağı ortadan ikiye ayırıp, geldiği yöne fırlattı. Kör ucu sahibinin göğsüne sertçe çarpıp onu sırtının üstüne fırlattı.

Aynı şekilde, bir dakika bile beklemeden diğer parça ile elinde zinciri sallayarak kendisine yaklaşan rakibinin silahını yakaladı. Elinden hızla çekip havaya fırlattı. Sonra mızrağın ucunu alıp göğsüne fırlattı. Rakibi dizlerinin üzerine düşmüştü.

Kalabalık alkışa ve hayranlığa gömülürken, Caitlin orada durup daha fazlasını bekleyen Aiden'a baktı.

“Uzun kılıçlar,” diye bağırdı Aiden.

Bir görevli elindeki kılıcı Caitlin’e fırlattı. Caitlin kılıcı havada yakalarken onunla yüzleşebilecek kimin kaldığını merakla bekledi.

Aiden ona manalı bir bakış attığında, Caitlin onun kendisini tamamen hazırlıksız yakalayacak birisini sona sakladığını anlamıştı.

“Blake,” diye haykırdı Aiden.

Caitlin’in kalbi duracaktı. Bu olamazdı.

Vampir ve soylulardan oluşan kalabalığın arasından, elinde kılıcıyla kaşları çatık bir adam öne çıktı.

Caitlin’in kalbi durmuştu. Gerçekten oydu. Blake.

Caitlin’e doğru soğuk, adressiz bir nefret ile bakıyordu ve bu onun kalbini kırmıştı. Canını en çok acıtansa yüzünde onu tanıdığına dair hiçbir belirti olmamasıydı.

Aiden son savaşçısını iyi seçmişti. Bu savaş kesinlikle onun dengesini bozmak, duygularını harekete geçirmek için düzenlemişti. Ve işe de yaramıştı.

Artık ayaklarının yere bastığını hissetmiyordu, kendisini hissetmiyordu. O kendinden emin ruh haline geri dönmek istiyordu fakat olmuyordu. Sinirleri bozulmuştu. İçinde kopan fırtınayı kontrol edemiyordu.

Kendini toparlamaya fırsat bulamadan Blake saldırıya geçmişti. Elindeki kılıcı tam bir savaşçı edasıyla başının üzerine kaldırdı. Hızlıca Caitlin’in kafasına indirmek üzereydi. Caitlin, onun bu hızına inanamıyordu. Kullandıkları

kılıçlar tahtadan yapılmaydı ama yine de Caitlin'in canını çok acıtabilirdi. Blake'in onu hatırlamadığı kesindi. Karşısında sadece çok güçlü bir rakip varmış gibi saldırıyordu.

Caitlin, tahta kılıç tam kafasına inmek üzereyken bir adımla kendini kurtardı.

Bu hareket ve Blake onu oldukça şaşırtmıştı ama henüz bir darbe almamıştı.

Blake dönüp tekrar Caitlin ile yüz yüze geldi. Caitlin kendini bir türlü toparlayıp normal bir rakiple savaşır gibi odaklanamıyordu. Bir türlü yapamıyordu. Gözünün önüne Kolezyum'daki o an geliyordu. Blake'in hayatını feda ettiği o an... Bu düşünceyle içinde bir acı hissediyor, ona ne kadar borçlu olduğunu fark ediyordu.

Blake ısrarla Caitlin'in üzerine geliyordu. Caitlin sadece darbeleri savuşturuyor, saldırıya geçemiyordu.

Sonunda kılıçları havada kilitlendiğinde birbirlerin yaklaştılar. Blake yüzünden terler boşalırken bütün gücüyle Caitlin'i yere indirmeye çalışıyordu. Bu kadar yakınlarken, Caitlin onun yüzündeki öfkeyi görebiliyordu. Blake'in onu hatırlamadığından kesinlikle emindi.

Caitlin sessizce, "Blake, benim Caitlin. Hatırlamadın mı?" dedi.

Birkaç saniye sonra Blake dönüp ona baktı ve "Burada yenisin. Tabii ki seni tanımıyorum," dedi.

Bunu söyledikten sonra bütün gücüyle Caitlin'i yere serdi.

Caitlin yerde, kirin içinde yuvarlandı.

Ve işte o zaman gerçekten Blake'in onu hatırlamadığına ikna oldu. Caitlin, Blake için sadece bir yabancıydı. Caitlin en sonunda bu yeni durumu kabullenebilmişti.

Caitlin kendini toparlayıp ayağa kalktı ve son bir darbe için ona yaklaşan Blake'i herhangi bir savaşçıymış gibi karşıladı. İlk defa duygularının kontrolünü eline almıştı. Duygularına yenilmek zorunda olmadığını, onları kontrol edebileceğini fark ediyordu.

Ve bunun farkına varmasıyla durum değişti.

Kendine doğru gelen Blake'i ters bir hareketle kaldırıp ileriye doğru, kafa üstü fırlattı.

Kalabalıktan sesler geliyordu.

Blake birkaç adım ötede sırtüstü düştüğünde, Caitlin de ayaklanıp toparlanmıştı.

Blake olduğu yerden kalkıp, Caitlin ile göz göze geldi ve çabuk bir hareketle kılıcını ona doğru fırlattı.

Bu, çok iyi savaşçıların yapabileceği bir hareketti. Bir kılıcı mızrak gibi kullanıp çabucak fırlatmıştı.

Caitlin bunu gördü ama gelişmiş hisleriyle bile bundan kaçabilmek imkânsız gibiydi. Gelip Caitlin'e çarpacaktı.

Fiziken bir şey yapamayacağını anlayan Caitlin, yeni zihinsel gücünü kullanmaya karar verdi. Bütün gücünü topladı ve Aiden'in ona öğrettiği hareketi düşündü.

Zihninde, ona doğru yaklaşan kılıcın dokusunu, enerjisini hissetti ve onunla bir bütün haline geldi. Tam o anda kılıcın yönünün değişmesini istedi.

Ve son saniyede kılıcın yönü değişti. Kılıç Caitlin'i pas geçip, ileride çamura saplanmıştı.

Blake de etraflarındaki kalabalıkla beraber şaşırıp kalmıştı. Mükemmel bir hareketti bu. Caitlin dokunmasına bile gerek kalmadan bir nesnenin yönünü değiştirmişti. Buradaki herkesi aşan güçlerinin olduğu belliydi. Herkes şaşkınlıkla ona bakıyordu.

Bu kez Caitlin elindeki bambu kılıcıyla, işini bitirmek için Blake'e saldırdı. Blake kendini kalkaniyla korurken, Caitlin darbe üzerine darbeye onu yorgun düşürmüştü. Blake sonunda tek dizi üzerinde yere çöktü. Caitlin zafere tek bir vuruş uzaklıktaydı.

Ama tam o anda birden dikkati dağıldı. Kalabalığın içinde, uzaklarda biri vardı. Aldığı bütün eğitime, yaptığı alıştırmalara rağmen Caitlin, ağzı şok içinde açılırken elindeki kılıcı yere düşürdü.

Bütün kalabalık dönmüş, Caitlin'in neye şaşırdığına bakıyorlardı.

Şok içindeki bir adam kalabalığın içinden Caitlin'e yaklaşıyordu.

İyice yanına gelip kollarını açtı ve ona sarıldı.

Caitlin de gözlerinde yaşlarla ona sarılıyordu.

Kardeşi gelmişti. Sam.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Caleb evini, Caitlin'i orada bırakıp uzaklara uçarken içinde kırılan bir şeyler olduğunu hissediyordu. Caitlin'in yüzündeki acıyı görmüştü ve hayatında yapmak isteyeceği son şey onu incitmekti. Onu bırakmayı hiç aklından geçirmemişti. Caitlin ile orada kalmayı gerçekten çok istemişti. Zaten ona evlenme teklif etmeye hazırlanıyordu.

Ama oğlundan gelen haber, reddedemeyeceği bir fırsat yaratmıştı Caleb'e. Bunun Sera'yla hiçbir ilgisi yoktu. Bu haber kimden gelirse gelsin, Caleb yaptığı her şeyi bırakıp dünyanın bir ucuna, oğluna koşardı. Sera, hayatındaki sıralamada son sıradaydı.

Ama Jade zihninin her köşesinde vardı. Caleb, onun Venedik'te ölmesine izin verdiği için hâlâ suçluluk duyuyordu. Ona tekrar sahip olabilmek için her şeyi ama her şeyi yapmaya hazırdı. Eğer bunun için şimdilik Caitlin'i bırakması gerekiyorsa, başka bir seçeneği yoktu. Bu kararı canını ne kadar yaksa da oğlunu bir daha görememe fikrine katlanamıyordu.

Caleb sahil boyunca uçuyor. Yeryüzünün değişimini izliyordu. Tepeler birden çayırlara sonra da ormanlara dönmüştü. Sera'nın yaşadığı yeri biliyordu tabii ki, Fransa'nın güneyinde eski bir kasabaydı. Bu yer Sera'nın kendini emin hissettiği bir gizlenme mekânı gibiydi ve Caleb orada olacaklarını biliyordu.

Caleb hem oğlunu bir an önce görebilmek hem de çabucak Caitlin'e dönebilmek için daha hızlı uçmaya başladı. Oğlunun şu an nasıl canlı olabildiğini merak ediyordu? Ölen birini geri getirmenin imkânsız olduğunu biliyordu. Jade zaten tam donanımlı bir vampir de olamamıştı henüz. Canlandırılması mümkün değildi.

Hangi zamanda olduğunu düşündü. 1789. Oğlunu son görmesinden iki yıl önceydi. Bu yüzden miydi acaba? Çok kısa bir zamanda geri geldikleri için mi Jade hayattaydı? Belki de yaşıyordu ve sadece 2 yaş daha küçüktü. Bu ihtimal daha mantıklı geliyordu.

Ama bu da çok insanlara özgü bir fikir yürütme şekliydi. Gelecek değişebiliyorsa, geçmiş de değişir diye düşünürse 1791'de ölen birinin 1789'daki varlığı da yok olmalıydı. Yani Jade hayatta olmayabilirdi.

Caleb'in kafası karışmıştı. Mantıken bir türlü durumu açıklayamıyordu ama umursamıyordu da. Tek umrunda olan Jade'i yaşıyorken görebilmektir.

Caleb yavaşça alçaldı, sahile yaklaştı ve tam da Sera'nın kalesinin önünde durdu. Kesin hatlarıyla, göğe doğru uzanan kulesiyle etrafındaki bahçesiyle sahilde yerini almış bir yapıydı.

Caleb, tahmin ettiği gibi Sera'yı onu beklerken buldu. Üst kattaki balkonda oturmuş, gökyüzünü seyrediyor, Caleb'i bekliyordu. Ve onu gördüğünde yüzünde kocaman bir gülümseme belirmişti.

Caleb daha yanına gitmeden sinirlenmişti. Sera'nın yanında Jade yoktu. Ve istediği son şey ona gülümsemek zorunda kalmaktı. Sera'nın bakışlarından anladığı kadarıyla o, Caleb'in gelişini sadece bir ziyaret olarak görmüyordu. Tekrar beraber olacaklarmış gibi bakıyordu Caleb'e. Sera hiç değişmeyecek miydi?

Caleb alçalarak balkona, Sera'nın birkaç adım uzağına indi. Sera anında ayağa kalkıp Caleb'e doğru yürüdü.

"Aşkım!" diyerek kollarını açmış, Caleb'in ona sarılmasını bekliyordu.

Caleb suratını asarak elini kaldırdı ve daha fazla yaklaşmamasını işaret etti.

"Sera. Bu seninle ve benimle ilgili bir durum değil. Jade için geldim. Hayatta olduğunu söylemiştin. Nerede?"

Caleb ciddi bir yaklaşım sergilemesi gerektiğini biliyordu. Sera'nın hayal dünyasına katkıda bulunmaya hiç niyeti yoktu.

Sera ona sorulan soruyu görmezden gelerek iç geçirdi.

"Beni umursamıyormuş gibi davranıyorsun. Ama bunun tek sebebi beni aslında çok fazla umursuyor olman. İçindeki aşkı görebiliyorum. Beni kendine çağırıyorsun!" dedi.

Caleb kafasını salladı.

“Hayal dünyasında yaşıyorsun. Biz diye bir şey yok artık. Oğlum nerede?”

Sera duymazlıktan geliyor, kafasını sallıyordu.

“Biz diye bir şey her zaman var. Sen duygularını açmaktan korkuyorsun sadece.”

Caleb, Sera’nın yakınına gelip onu omuzlarından tuttu ve “Sera! Artık oyun oynayacak hâlim kalmadı. Oğlum nerede, söyle hemen?” diye bağırdı.

Sera gözlerine bakıp gülümsedi ve arkasını dönüp merdivenlere doğru ilerledi.

“Beni takip et.”

Caleb hemen Sera’nın arkasından merdivenleri indi. Kalbi oğlunu görme heyecanıyla hızla atıyordu. Nasıl göründüğünü, kaç yaşında olduğunu merak ediyordu.

Okyanus manzaralı, kocaman yatak odasına girdiğinde etrafta Jade’e dair hiçbir izle karşılaşmadı.

Caleb içeri girdiği an Sera dönüp kapıyı kapatmıştı.

Ardından ilerleyip büyük yatağın köşesine oturdu ve üstündeki gömleğin düğmelerini açmaya başladı. Bir yandan da Caleb’e baştan çıkarıcı bakışlar atıyordu.

“Caleb, ikimiz de neden burada olduğunu biliyoruz.”

Caleb’in aklı karışmıştı.

“Ne diyorsun sen?”

“Sen de en az benim kadar iyi biliyorsun neyden bahsettiğimi. Oyun oynamayı bırak artık. Biliyorsun ki Jade burada değil.”

Caleb başından aşağıya bir kova soğuk su dökülmüş gibiydi. Zar zor konuşabiliyordu.

“Nerede olduğunu söyle o zaman?”

Sera ayağa kalktı, yüzünde daha geniş bir gülümseme vardı. Caleb’in yanına kadar gelip bir elini omzuna koydu.

“Aptalı oynamayı bırak artık. Oğlumuzun artık hayatta olmadığını biliyorsun.”

Bu sözleri duyduğunda Caleb sırtından bıçaklanmış gibi hissetmişti. Birden Sera’yı kendinden uzağa itti.

Sera bu tavra şaşırmıştı, Caleb’e bakıyordu.

Caleb kandırıldığını anlayınca öfkenin vücuduna dolduğunu hissetti. Aptal gibi hissediyordu. Jade’in hayatta olmadığını farkına varmak onu oldukça yıkmıştı.

“Bunu nasıl yapabildin? Yalan söyledin! Kandırdın beni!” Sesi çatallaşıyordu.

“Ah! Hadi ama! Jade’i hayata döndürmenin bir yolu olmadığını sen de biliyordun. Hayatta olan şey bizim aşkımız. Ve sen şimdi burada olduğuna göre, önemli olan tek şey de bu. Yine bir çocuk sahibi olabiliriz.”

Caleb birden arkasını dönüp kapıya doğru ilerledi. Onun yüzüne bile bakamıyordu. Çok öfkeliydi. Büyük bir hayal kırıklığı yaşıyordu.

Ama kapıya ulaşmadan teninde Sera’nın soğuk ellerini hissetti.

Şimdi de *Sera* bağıırıyordu.

“Bizden vazgeçemezsin! Yaşadığımız bu kadar şeyden sonra çekip gidemezsin!”

Caleb dönüp Sera'ya baktı.

"Bu laflarımı sakın unutma. Hayatım boyunca seni bir daha asla görmeyeceğim. Ne yaparsan yap, ne söylersen söyle artık beni sana döndürebilecek hiçbir şey kalmadı," dedi yavaşça.

Bunları söyledikten sonra kolunu ondan kurtarıp, odadan çıktı.

"Caleb! Caleb geri dön. Lütfen. Özür dilerim," diye bağıyordu Sera.

Caleb merdivenlere yönelip balkona ulaştı. Eski, boş evden Sera'nın sesinin yankılanışını duyabiliyordu. Caleb oradan havalanıp uzaklaştığında, Sera'nın ağlayan sesi okyanusun dalgalarına ve etraftaki kuşların sesine karıştı.

Yirmi Beşinci Bölüm

Sam Versay'ın yollarında Caitlin'le kol kola yürüyordu. Onu burada, dövüş alıştırması yaparken bulduğu için çok şaşkındı. Ablasını izlerken gururla dolmuştu. İlk başta o olduğunu fark etmemişti. Sadece orada durup diğerleriyle beraber, sessizlik içinde turnuvanın devamını izledi.

Bütün hepsinin içinden en iyi savaşçının ablası olduğunu anladığında gerçekten çok şaşırdı. Onun bu becerilerine saygı duyuyordu. Daha önce bu şekilde dövüşebilen birini hiç görmemişti. Caitlin, bir savaşçıyla usta bir vampirin karışımıydı. Dikkat çekici ve kurnaz bir şekilde Sam'in hayal bile edemeyeceği şeyler yaparak ılık hızıyla hareket ediyordu. Hareket halindeki bir tabloyu izlemek gibi bir şeydi.

Dövüş bittikten ve kucaklaştıktan sonra, insanlar Caitlin'i iyi dilekleriyle kuşattılar. Aiden bile geldi ve onaylayıcı bir şekilde kafasını salladı. Sam, Aiden'la konuşmak istedi fakat Aiden ondan tarafa hiç bakmadı ve birden kayboldu. Sam, Caitlin'i bulduktan sonra artık Aiden'la konuşmak için bir nedeni olmadığını fark etti.

Caitlin artık kendini bulmuştı. Sam ona karşı büyük bir hayranlık ve tamamen Caitlin'den kaynaklanan bir gurur hissetti. Ve onun daha çok özel hissetmesini sağlayan şey, onunla konuşmak isteyen tüm insanlara rağmen, Caitlin'in kalabalıktan ayrılıp Sam'le yalnız başına yürümek istemesiydi. Caitlin'in de onu kendisinin özlediği kadar özlemiş olduğunu görmek Sam'i memnun etmişti.

Onu burada bulmak ne muhteşem bir sürprizdi. Bir an, Caitlin'i bulmak için çok daha uzaklara ve daha geniş çaplı yerlere gitmek zorunda kaldığını düşündü. Burnunun dibinde, kendisiyle aynı yerde olabileceği hiç aklına gelmemişti. Burada kalıp rahat bir nefes alabileceğini düşündü. Her şeye sahip olarak, bu güzel sarayda güvenli bir şekilde kız kardeşiyle yaşamak, Kendra ile ilişkisine devam etmek... Şimdi, tıpkı eski günlerdeki gibi abla kardeş mutlu ve birbirlerine yakın bir şekilde yaşayabilirlerdi.

Yürümeye devam ediyorlardı. Bu sırada Sam yaşamak zorunda kaldıkları, annesinin zoruyla taşındıkları o iğrenç yerleri hatırladı. Amerika'nın orta kısmında, New Jersey'de, Hudson Vadisi'ndeki korkunç yerlerdi. Ve en kötüsü, Harlem. Bu en berbat olanıydı.

Şimdi çocukluğuna yeni bir ışığın altında baktı. Hep birbirlerinden farklı olduklarını düşünmüştü. Hiçbir zaman tam bir uyumu yakalayamamışlardı, hiçbir zaman diğer insanlar gibi olmamışlardı. Sürekli taşındıkları için ortama uyum sağlayamadıklarını düşünüyordu. Aslında ikisinin de özel olduklarını hiç düşünmemişti. Özel güçlerinin olduğunu da tabii. Özel bir ırktan, özel türden... Bir kaderlerinin, bir görevlerinin olduğunu da bilmiyordu...

Ve en kötüsü, ailelerinin gerçek aileleri olmadığını da.

Sam sürekli babasını bulmak için büyük bir istek hisse-derdi ve nedenini hiç bilemezdi. Ama şimdi görevlerinin ne kadar özel olduğunu anladıktan sonra, her şey anlam kazanmaya başlamıştı.

Geriye baktığında, Caitlin'in ve kendisinin anneleriyle olan kavgalarını da anlamlandırabilirdi. Annelerinin onları kendi çocukları gibi görmediğini ve onları gerçekten sevmediğini düşünüyordu. Onunla gerçekten bir bağlantıların olup olmadığını bile bilmiyordu.

“Çok üzgünüm,” dedi sonunda, bahçeden geçip çeşmeye ulaştıklarında. “New York'ta olan her şey için. Sürekli başını belaya soktuğum için. Ve Caleb'le olanlar için. Onu hançerlemenin tek nedeninin benim şekil değiştirmem olduğunu biliyorum. Ve seni incitmeye çalıştığım için de çok özür dilerim. Kendimde değildim.”

Caitlin bir abla şefkatiyle kardeşine doğru baktı.

“Sam özür dilemene gerek yok,” dedi. Onun sesi daha olgun ve daha güvenilir çıkıyordu. Bir savaşçının sesi gibiydi. “Bu yıllar önceydi. Ve biliyorum ki amacın bu değildi.”

“O zaman... Samantha'nın etkisindeydim,” diye devam etti. “Bana geri dönmüştü. Her şey çok farklıydı. Ben gerçekten ben değildim. Normal düşünemiyordum.”

“Her şeyin mutlaka bir nedeni vardır,” dedi Caitlin. “Şimdi anlıyorum, Caleb ölmeye kararlıydı. Ben de onun için geri gelmeye kararlıydım. Burada olmaya kararlıydım başka yerlerde ve başka zamanlarda, tıpkı senin gibi. Biz

bir arayıştayız, bir yolculukta. Bu artık bizimle ilgili değil. Söz konusu olan kaderimiz.”

“Benim bunlardan öğrendiğim, evet, bir yandan özgür irademiz var ve biz seçim yapabiliyoruz. Ancak diğer yandan, ne düşündüğümüz, ne yaptığımız da aslında belirlenmiş. Şimdi anlayabiliyorum. Bu yolculuğa kendimi ne kadar adarsam, kaderin özgür iradedden daha güçlü olduğunu daha çok anlayabileceğim. Aslında çoğu seçimi biz yapmıyoruz. Biz sadece yaptığımızı *sanıyoruz*.”

Sam bu konu hakkında düşündü. Doğru olduğuna karar verdi. Tam olarak Caitlin kadar incelikle düşünmese de aynı şeyi kendi için de hissettiğine karar verdi. Onun bu kadar akıllıca düşünebilmesine şaşırıyor, saygı duyuyordu. 100 yıllık bir savaşçıyla karşı karşıya gibi hissediyordu.

“Boşver. Bence sen yaptığın hataları çoktan telafi ettin,” diye ekledi Caitlin gülümseyerek, diğer yola dönerken. “Beni Roma’da kurtardın, arenada da.”

“Doğru yapamadığımızdan korkuyorum. Kyle’ın senin için geri gelebilme ihtimalinden,” dedi Sam ani bir telaşla. “Burada olmamın, bu yerde ve bu zamanda olmamın nedeni bu. Sana yardım etmek için ve hatalarımı düzeltmek için.”

Sam, Caitlin’in hiç endişelenmiyor olduğunu görünce çok şaşırıldı.

“Eminim Kyle oralarda bir yerlerdedir,” dedi sakince. “Ve eminim benim için gelmeyi deneyecek. Ama onun için endişelenmiyorum artık. Daha önce olduğumdan daha güçlü hissediyorum. Aslına bakarsan, onunla karşılaşmayı bekliyorum.”

Sam, Caitlin'e baktı ve ondan gelen gücü hissetti. Onun kendine ne kadar güvendiğini gördü. Onun Kyle'ın karşısında durabilecek çok sağlam bir düşman olabileceğini gördü. Caitlin ile daha da gururlanıyordu.

"Vatikan'da, bütün vampirlerin beyazlar içinde olduğu yerde, biri sana bir anahtar verdi," dedi. "Kendimi bunu düşünmekten alamıyorum. Söylediklerini, babamızı bulmak için üç anahtar kaldığını. Babamızın gerçekten var olduğuna hiç inanmamıştım ama şimdi gerçekten inanıyorum."

"O yaşıyor," dedi Caitlin kendine güvenerek. "Ben onu gördüm."

Sam'ın gözleri fal taşı gibi açıldı ve "Onunla tanıştın mı?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Hayır, hayır. Onunla ilgili birkaç rüya gördüm."

Sam birden hatırladı. "Aman Tanrım, ne demek istediğini anladım. Ben de dün gece rüyamda babamı gördüm."

Caitlin döndü ve gözünü dikerek Sam'e baktı. Sam, Caitlin'in etkisi altına girmişti. Caitlin yürümeyi kesti.

"Tam olarak ne gördün?"

"Ben..." diye başladı Sam ama aniden odak noktası olduğu için gerildi. Ablasının hevesle, bir cevap beklediğini hissedebiliyordu ve onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu. "Şey... Dağa tırmanıyordum ve onu gördüğümü sandım ama ona yetişemedim ve sonra büyük bir kilisedeydim, yüzüp giden büyük bir anahtar vardı. Onu yakalamaya çalışıyordum, bir mesaj gibiydi. Sanki anahtarı orada bulmamız bekleniyordu."

“Sam, düşün, kiliseyi tanımlayabilir misin?”

Sam kaşlarını çattı, hatırlamaya çalıştı. Kiliseyi hatırlıyordu ama neresi olduğunu çıkarması biraz zaman aldı.

“Şeydi. Biliyordum... Ama şimdi... Büyüktü... Tavanı çok yüksekti. Girişinde kavisler vardı. Ve kocaman 3 kapı...”

“Kavislerin üzerinde oyulmuş resimler var mıydı? Onlarca resim?” diye sordu Caitlin heyecanla.

Sam’in gözleri aydınlandı ve şimdi hatırlamıştı. “Evet!”

Caitlin bir şeyler kaydediyor gibiydi.

“Sen de biliyor musun orayı?” diye sordu.

“Notre Dame,” dedi.

“Evet!” dedi Sam, Caitlin’in haklı olduğunu fark ederek.

Caitlin çok etkilenmiş bir şekilde boşluğa doğru bakarken, Sam neden bu kadar önemli olduğunu merak ediyordu.

“Bunun bir rüyadan daha fazlası olduğunu mu düşünüyorsun?” diye sordu.

Caitlin başını salladı. “Evet, çok daha fazlası. Vampir dünyasında, rüyalar hep çok daha fazlasıdır. Onlar bir mesajdır. Özellikle bizim babamız gibi kişiler söz konusu olduğunda. Babamız sana, onu nerede bulacağımızı söylüyor. Bence rüya bunun hakkında. İhtiyacımız olan 4 anahtar var. Bence babam ikinci anahtarın Notre Dame’da olduğunu söylüyor.”

Sam, Caitlin’in söylediklerini düşünüyordu. Babaları ona görünmeyi tercih ettiği ve böyle önemli mesajı ona verdiği için gururlanmıştı.

“Ama rüya neden sana geldi?” diye sordu Caitlin, neredeyse kendi kendine, “Neden ben değil?”

“Bilmiyorum, belki her birimize bir parça ipucu veriyordur, olamaz mı? İkimiz de onun soyundanız. Belki bu durumu çözmek için birlikte hareket etmeliyiz.”

Caitlin ona baktı ve “Haklısın,” dedi.

Sam hiç olmadığı kadar önemli hissediyordu. Caitlin’e katılıp babasını aramak için ilk defa bu kadar kararlı hissediyordu.

“Sam, onu bulmam gerekiyor,” dedi ciddi bir ses tonuyla Caitlin. “Onu bulmamız gerekiyor. Her şey risk altında. Sadece kendimiz için değil, diğer birçok şey de bize bağlı. Senin yardımına ihtiyacım var, bana yardım edecek misin?”

İlk başta, Sam heyecanlandı ama buradan ayrılması gerekeceği gerçeğini düşündü. Sonra karnında bir acı hissetti. Bu, Kendra’yı bırakacağı anlamına geliyordu ve bunun düşüncesi bile Sam’i etkiliyordu.

“Ne oldu?” diye sordu Caitline. “Sorun ne?”

Sam tereddüt etti. Caitlin’in sorgulayıcı bakışlarından kaçarak yere baktı. Ona gerçeği söylemekten utanıyordu.

“Şey...” diye başladı, sonra durdu. Nasıl açıklayacağını bilmiyordu. Nasıl olur da bir kızıdan bu kadar etkilenebilirdi? Ablası onun hakkında ne düşünürdü?

“Şey... Ben... Bu kızla tanıştım...” diye başladı.

Caitlin’in ifadesinin değiştiğini fark etti.

“Sam,” dedi bir ebeveyn gibi. “Hayatta daha önemli şeyler var. Bu arayış... Söz konusu olan *babamız*.”

Caitlin bunu söylerken bile ikiyüzlülük yaptığının farkındaydı. Oysa kendisi, Caleb için arayışı bırakmaya karar vermişti.

“Biliyorum,” dedi Sam, Caitlin’in bakışlarından kaçınarak. “O sadece... Bu kız... O çok farklı, biz... Bu buluşmalar... Eğer şimdi gidersem...”

Caitlin’in onaylamayan bakışlarla onu izlediğini fark etti. Başka ne diyeceğini bilmiyordu. Onunla gitmek istiyordu. Ama aynı zamanda, Kendra’yla ilgili onu bağlayan bir şeyler vardı.

“Anlamak zorundasın,” diye yalvardı. “Bir zamanlar senin de hayatında biri vardı, değil mi? Adı neydi? Caleb mi? Ona ne oldu?”

Sam, Caitlin’in yüzünün birden üzüntü ve hayal kırıklığıyla dolduğunu gördü. Bunu sorduğu için pişman olmuştu. Caitlin uzaklara dalmıştı ve kötü görünüyordu.

“Evet,” dedi sakince, “Bir zamanlar vardı.”

Ağır bir sessizlik çöktü ortama.

“Üzgünüm,” dedi Sam. “Sana gerçekten yardım etmek isterim ama bu kız sadece... Şey... Onun adı...”

“Kendra,” diye bir ses geldi aniden.

Sam ve Caitlin sese doğru dönünce, mavi kraliyet elbisesi içinde ayakta duran ve kibirli bir şekilde onlara bakan Kendra’yı gördüler.

Yirmi Altıncı Bölüm

Caitlin orada dururken, Kendra ileriye bir adım attı ve kardeşiyle onun arasına kibirli bir şekilde girdi. Caitlin'e meydan okuyan ve bölgesini savunan, ona açıkça geri çekilmesini söyleyen ve artık Sam'in Kendra'ya ait olduğunu gösteren bir bakış attı.

Caitlin, neler olduğunu anlatması ya da onu yolundan çekmesi umuduyla Sam'e baktı.

Ama ne yazık ki Sam öylece duruyordu. Caitlin, Kendra'nın varlığının Sam'in üstündeki etkisini görünce çok şaşırdı. Hatta Sam biraz çökmüş ve Kendra daha uzun duruyor gibiydi. Sam onun yanındayken, çaresiz görünüyordu.

Caitlin, Sam için üzülüyordu. Bu durumun geçmişte başka arkadaşlarına oluşunu görmüştü. Sam'in onun etkisinde olduğu belliydi.

"Kendra," diye tekrar etti Caitlin yavaşça, ilgisiz bir sesle, gözlerinin içine bakarak. "Tanıştırıldığımızı sanmıyorum."

"Tanıştırılmadık," dedi Kendra, soğuk bir tonla.

“Peki,” dedi Caitlin yavaşça, öfkesinin arttığını hissederek, “Kardeşimle aramda duruyorsun ama biz bir konuşmanın ortasındaydık.”

Kendra gözlerini Caitlin'e dikmişti. Gözlerinde bir öfke parıldaması görebiliyordu. Ama kımıldamadı.

Sam, Kendra'nın arkasından çekildi ve birazdan olacak yüzleşmeyi sezer gibi ikisinin arasına girdi.

Uysal bir tonla, “Yok öyle değil aslında,” dedi Sam, Caitlin’e. “Sadece kendisini tanıtmak istemişti. Caitlin, bu Kendra. Kendra, bu benim kız kardeşim, Caitlin.”

Caitlin, Sam'in terlediğini fark etti. Birbirlerinden hoşlanmayacaklarını hissediyordu demek ki. Ama Caitlin, Kendra'ya ters ters bakmaya devam etti ve Kendra da aynısını yapıyordu. Sam gitgide endişelenerek bir ona bir diğerine baktı.

“Kardeşimle çıkacağımız bir gezi hakkında tartışıyor-
duk tam da,” dedi Caitlin soğukça. “Aslında, yarın yola
çıktır, yani şimdiden güle güle diyebilirsin.”

Caitlin, kontrolü ele alması, harekete geçmesi ve yanında çaresiz gözüktüğü bu yıkıcı kadının etkisinden Sam'i kurtarması gerektiğini hissediyordu. Cesur ve saldırgan davranıyordu ama başka bir seçeneği kalmadığını hissediyordu.

Kendra döndü ve Sam'e baktı. Sam onun bakışlarından kaçtı, Caitlin'in kilerden de. Caitlin onu daha önce hiç bu kadar huzursuz görmemişti.

“Sanmıyorum,” diye cevap verdi Kendra. “Sam hiçbir yere gitmiyor. Zaten yarın için planlarımız var.”

“Planlarımız mı var?” diye sordu Sam. Caitlin onun sesindeki umudu duyabiliyordu. Ses tonu onun bilmesi gereken her şeyi söylüyordu. Sam’in bu hâli canını yakıyordu. Bu kız tarafından yönetilmeyi kabul etmeyecekti, değil mi?

“Evet, doğru,” dedi Kendra. “Planlarımız var.”

Caitlin nefret dolu gözlerle Kendra’ya bir bakış attı. Sam’in ona karşı gelmesi için dua ediyordu. Caitlin, Sam’i bildiği kadarıyla, onun bu sorunu hep vardı. Her zaman sert, kontrolcü, onun için kötü ve yanlış kadınlardan etkileniyordu. Samantha en son örneğiydi. Şimdi de Kendra. Sam’in bu alanda hiç şansı yoktu. Caitlin şaşırmamıştı. Ama hâlâ kızgındı. Sam’in değişmiş olmasını, ona hayır diyecek kadar güçlü olmasını, görevlerinde Caitlin’e katılacağını söylemesini dilerdi.

Ama Sam döndü ve Caitlin’e üzgün, suçlu gözlerle baktı. O gözlerin derinliklerinde onunla gitmek istediğini ama Kendra’ya hayır diyemediğini görüyordu.

“Çok özür dilerim,” dedi Sam, kırık bir sesle. “Ben... Ben yarın gidebileceğimi sanmıyorum.”

Caitlin sakinliğini koruyarak başıyla onayladı. Ama aslında, kalbi kırılmıştı. Kendra’nın yüzündeki muzaffer gülümsemeyi görebiliyordu ve sinirlerinin gerildiğini hissetti. Ama yapabileceği çok az şey olduğunu biliyordu. Geçmiş tecrübelerinden öğrendiği bir şey vardı: mesele gönül işleri olunca, birinin, arkadaşının ilişkisi üzerinde gerçekten bir etkisi ya da kontrolü olmuyordu. Bu her zaman kendi

aralarında halletmeleri gereken bir şeydi. Sam herhangi bir değişiklik yapacaksa, bunu kendisi yapacaktı.

Caitlin öfkesini bastırdı ve düşüncesiz bir şey yapmadan hemen döndü ve uzaklaştı.

“Caitlin, bekle!” diye bağırdı Sam arkasından.

Ama durmayacaktı. Kararını vermişti.

Ve doğruyu söylemek gerekirse, bu durumu yargılayabilecek biri olmadığını da biliyordu. Âşık olmanın, görevden vazgeçmek istemenin nasıl bir his olduğunu biliyordu. Sam kendini kaderin eline bırakmalıydı.

Yürüdükçe, bu görevi tek başına yapması gerektiğini daha iyi anlıyordu.

* * *

Caitlin kapıyı arkasından sıkıca kapatarak odasına çekildi. Yalnız kalmak istiyordu. Çok uzun ve bunaltıcı bir gün geçirmişti. Aiden'den çok şey öğrenmiş, yapabileceğini düşündüğünden çok daha iyi bir şekilde savaş alanında parıldamıştı. Blake'in onu hatırlamadığını anlayınca üzölmüşü. Ve sonra da Sam'i görmüşü. Hepsi yetmiyor-muş gibi Kendra'yla tanışmak zorunda kalmış ve kardeşini onun çekiminde görmüşü. Caitlin'in kafasında duyguları ve düşünceleri çelişiyordu.

Bunlarla başa çıkmayı zar zor başarıyordu. Bir günde on gün yaşlanmış gibiydi.

Gün batmaya yakınken Caitlin üzerindeki çıkardı ve küvete girdi. Vücudundaki bütün kasların rahatladığını hissediyordu. Ruth da gelip hemen yanına ilişti.

Caitlin'in aklında bir sürü düşünce vardı. Sam'i düşündü, ne kadar değiştiğini. Aiden'i düşündü. Yeni yeteneklerini. Babasını düşündü, görevini. Sam'in rüyasını düşündü, rüyadaki anahtarı. Notre Dame'daki anahtarı. Tüm bu düşünceler bir araya geldiğinde, kendini görevi yerine getirmek için her zamankinden daha kararlı hissetti.

Versay'da her türlü lüks vardı ama o, görevinin onu başka bir yere çağırıyor olduğunu hissediyordu. Caleb hariç, tanıdığı ve sevdiği tüm insanlar buradaydı ama hepsinin akli başka bir yerdeydi. Polly, şarkıcı erkek arkadaşının kontrolünde gibi görünüyordu. Sam'in Kendra'sı vardı. Blake onu hatırlamadı bile. Ve Caitlin daha şimdiden, eğitimini oldukça ilerlettiğini hissediyordu. Onun için burada yapacak başka ne olduğunu bilmiyordu ve ayrılma vaktinin geldiğini düşünüyordu.

Caitlin küvetten çıktı, büyük bir havluyla kurulandı, sonra da yatağının yanına bırakılmış günlük kıyafetleri giydi. Beyaz ve altın rengi, karışık olarak tasarlanmış ipek bir bornozdu ve Caitlin daha önce teninde bu kadar lüks bir şeyi hissetmemişti. Kocaman yatağında sonsuz yastıklara gömülerek arkasına yaslandı ve içini çekti. Ruth yatağın üstüne zıpladı ve başını Caitlin'in kucağına koydu.

Birkaç dakika sonra komodinine uzandı ve bir nesne alıp tuttu.

Babasının mektubu.

Ondan gözlerini ayırmayıp iki eliyle tutarak yatağında yavaşça doğruldu. Elini, mücevherleri hissederek yavaşça mektubun kılıfında gezdirdi. Ellerini, babasının enerjisini

hissetmeye çalışarak, onun etrafında birleştirdi. Heyecanlandırıcıydı. Sanki ondan bir parça tutmuş gibi hissetti.

Ruth, Caitlin'e baktı ve açmasını ister gibi havladı. Caitlin sonunda karar verdi. Artık zamanıydı. Uzandı, iki tarafın da kilitlerini kavradı ve bastırdı. Hafif bir tık sesi geldi. Kapağı geriye çekti ve yüz yıllardır içeride kalan havanın serbest kalmasıyla hafif bir tıslama oldu.

Caitlin yavaşça açtı ve açınca gördüklerine inanamadı.

Yirmi Yedinci Bölüm

Kyle, destekçilerden oluşan dev bir ordu arkalarından dayken Napoleon'un yanında duruyordu. Napoleon tüm birliğini çağırmıştı, yüzlerce vampir gücü... Ve yol boyunca hepsi, sokaklarda propaganda yaptılar, vatandaşları onlara katılmaya ve Bastille'de fırtına estirmeye cesaretlendirdiler. Kolay oldu. Tüm Fransa vatandaşları arasında çok can sıkıcı idamlar olmuştu, kral otoritesine karşı büyük bir öfke vardı ve Bastille'deki hapisane kraliyete ait her şeyin mükemmel bir temsilcisi ve sembolüydü. Uzaklara gidildikçe kalabalık artıyordu.

Ve tabii ki Napoleon yönlendirme için Kyle'a baktı.

Kyle, ordunun başında olmanın verdiği zevkle, akacak olan kanı düşünerek güçle dolup taşıdığını hissediyordu. Adamlarıyla Bastille'in karşısındaki taş meydana beklerken, Kyle gözlerini büyük yapıya dikmişti. Asma kapısı ve küçük kuleleriyle, hatırladığı gibi korkunç gözüküyor, askerler tarafından iyi korunuyordu. Ama Kyle önceden içine girebildiği için güçlü ve zayıf yönlerini biliyordu. Ve

onu nasıl yıkabileceğini de biliyordu. Cebinde titanyumun etkisini yok edecek ve Vahşi Yedili'yi serbest bırakacak bir kimyasal taşıyordu.

Kyle bu düşünceyle gülümsedi. O yaratıkları serbest bıraktığında Paris'te daha önce hiç görülmemiş, şehri silip süpürecek bir kargaşa başlayacaktı. Aslında bunun tümünden bir devrimi ateşleyeceğini biliyordu.

Bu dev kalabalık orayı yakıp yıkarak istediği dikkat dağınıklığını yaratacaktı. Ve yapılması planlanan devrim, Caitlin'i bulup yakalamak için düşünülmüş bir diğer dikkat dağıtıcı öğeydi. Şehri böylesine alt üst edecek bir kargaşada Caitlin'in saraydaki korumalardan uzaklaşacağını düşünüyordu. Ve bu keşmekeş içinde onu çok daha kolay bir şekilde bulup öldürebilirdi. Düşüncesi bile ağzını sulandırdı. Kaybedecek bir saniyesi bile yoktu.

“ŞİMDİ!” diye bağırdı Kyle.

Hepsi birlikte büyük, kalabalık meydanda koşuşturup, Bastille'e doğru harekete geçtiler. Kısa bir süre içinde atışlar başlamış, asma köprü kalkmıştı. Güruh ateşe karşılık veriyordu. Etraf çoktan kanlı bir kargaşa içindeydi ve daha duvarın yakınında bile değillerdi.

Kyle kargaşadan faydalandı. Kalabalıktan koptu ve kenardan, hendeğin üzerinden uçarak havaya yükseldi. Kaya bir setin arkasında saklandı ve tüm muhafızların yapının önüne doğru akışını izledi. Onlar aktıkça Kyle kendine bir boşluk arıyordu. Süzüldü ve hızlı bir hamleyle orada tek kalan muhafızı yere serdi, anahtarlarını kaptı ve içeriye girdi.

Kyle daha önce geldiği için binayı tanıyordu ve karanlıkta nereye koşacağını tam olarak biliyordu. Sarmal beton merdivenleri indi ve daha önce bir duvarda bulduğu girintiyeye daldı. Orada durdu ve aşağıda kaç muhafız olduğunu düşünerek bekledi. Eğer yeteri kadar beklerse, aşağıdakilerin kapıyı korumak için onu görmeden yukarıya çıkacaklarını biliyordu.

Haklıydı. Bir süre sonra varlığından habersiz düzinelerce vampir muhafız geçti. Kyle, etrafı sakinleşene kadar birkaç saniye daha bekledi ve sonra birden aşağıya doğru koşmaya başladı.

İlk önce büyük demir bir kapıya ulaştı ve durmaksızın tek eliyle menteşelerini söktü.

Daha aşağıya indi ve gümüş büyük bir kapıya ulaştı ve bu sefer muhafızın anahtarını kullanıp kilidi açtı. Kapı hemen açıldı.

Şimdi Kyle tam anlamıyla karanlıktaydı. Daha da derinlere koşarak inmeye devam etti. Şimdiden Vahşi Yedili'nin kokusunu hissedebiliyordu ve inebileceği en alt kata yaklaştığını biliyordu.

Kyle en sonunda istediği yere ulaştı. Aşağısı mağara gibiydi ve titanyum çubukları gördü. Metalden uzakta durması gerektiğini biliyordu, olduğu yerden bile enerjisi çok güçlüydü.

Ama Kyle hazırlıklıydı. Çantasına ulaştı, bir toz çıkardı ve onu çubukların üstüne attı. Sidnus Moroksit. Titanyumu çözebilen tek bileşik. Kyle bir süre bekledi ve o izlerken titanyum parlak gümüşten pembeye döndü. Bütün

titanyum çubuklar pembeleştiğinde, artık hazır olduğunu biliyordu. Yaklaştı, çubukları tuttu ve tüm gücüyle çekti.

Kullandığı tozun etkisine rağmen bu çubukları sökmek oldukça zordu. Ama o çektikçe bin yıllık çubukların menteşeleri sonunda koptu. Vahşi Yedili hırıldayarak öne doğru geldi, sadece birkaç metre uzaktalardı. Gerçekten şeytani bir görüntüleri vardı. Buruşuk yüzleri binlerce yıllık ve devasa pençelerini kaldırıp saldırmaya hazır bir şekilde Kyle'a, özgürlüklerini verene, hırladılar.

Bu yaratıkların minnettar olmayacaklarını biliyordu. Hatta yapabilseler, Kyle'ı öldürebilirlerdi.

Buna hayranlık duydu. Birilerini öldürmelerini istiyordu zaten. Ama onlarla kendisi dövüşmeyecekti. Bu amacına uygun olmazdı.

Kyle arkasını döndü ve koşmaya başladı, sonra onu takip edeceklerini bilerek uçmaya başladı. Böylelikle dairesel yapının yukarı taraflarına yöneldi.

Vahşi Yedili'nin hızlı olduğu söylenirdi. Kyle, saniyeler içinde onları hemen arkasında görünce bunu doğru olduğunu fark etti.

İyi, diye düşündü Kyle. *Hazırlar.*

Uçtukça uçtu ve sonunda ana kattan dışarıya çıkıp, asma köprünün yanına geldi. Beklediği gibi hepsi onu takip etmişti ama şimdi dışarı çıktıkları için dikkatleri dağılmıştı. Kyle'ın peşinden ayrılmış, oradaki tüm muhafızların kafalarını koparmışlardı.

Kyle onları kuyruğundan atmanın verdiği rahatlamayla açıklığa uçtu. Yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Aşağıda bir sürü insan, binada fırtınalar estirerek ölümüne dövüşüyorlardı. Diğer tarafta Vahşi Yedili muhafızların kafalarını koparıyordu. Dakikalar içinde sokaklarda dolaşp özgür olacaklardı ve Paris'in daha önce hiç görmediği derecede bir yıkıma sebep olacaklardı.

Kyle'in çocukluğundan beri böyle eğlenmemiştii. Bu tam olarak da ihtiyacı olan şeydi. Artık Caitlin'i bulup kolayca öldürebilirdi.

Artık, devrim başlayabilirdi.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Caitlin, açtığı kılıfa şaşkınlıkla bakarak yatağında oturuyordu. İçinde kıvrılmış ve mühürlenmiş mektup duruyordu. Mühürde, Caitlin'in boynuna taktığı gümüş haçın işaretleri vardı. Sembale bakarken boynuna dokundu ve kolyesinin hâlâ boynunda olduğunu anlayınca rahatladı.

Mektubu eline aldı, eskimiş, sarıya çalan renkte bir parşömen kâğıt üzerine yazılmıştı.

Dikkatlice mührü kırdı ve kâğıdı açtı.

İlk fark ettiği şey, daha mektubun yarısını açtığında yazıların bitmiş olmasıydı. Sonuna doğru baktı ve yırtılmış olduğunu gördü. İkiye bölünmüş olduğunu düşündü. Mektubun başlangıç kısmı ondaydı, elinde tutuyordu.

Kâğıda baktı ve çok şık bir el yazısı gördü. Bağımsızlık Bildirgesi'nde gördüğü metni hatırladı: çok güzeldi, insan elinin yapamayacağı kadar muhteşemdi.

Mektuba bakıp, babasının yazısı olduğunu anlayınca ellerinin titrediğini gördü. Gerçekten yaşıyordu. Gerçekten ona bir şeyler bırakmıştı. Caitlin'in önemseydiği kadar baba-

sı da onu önemsiyordu. Birden kalbinde bir şey hissetti ve artık bu görevi tamamlamak için daha karalıydı, babasını bulmak için uğraşacaktı. Dikkatlice her kelimesini okudu.

‘Sevgili Caitlin,

Eğer bunu okuyorsan, birçok engeli atlatmışsın demektir. Zor yollara girmeyi, daha az ziyaret edilen yerleri görmeyi seçmişsin demektir. Seni bunun için çok takdir ediyorum. Kesinlikle babanın kızısın.

Bütün bulmacaları, kodları, mektupları ve anahtarları bulmalısın. Ama en güçlü olanı, kimse bulmasın diye bölüştürdüğüm sır. Sadece sen, bu sırrı çözmek için seçildin.

Bunu okuyorsan, zaten anahtarlardan biri sendedir. Bana ulaşmak için kalan üçünü de bulmalısın.

Senin şu anki amacın ikinci anahtar. Onu bulmak için Âlimler Alanı’na gitmek zorundasın...’

Mektup burada, cümlelerin ortasında yırtılıyordu. Caitlin ikinci kez okudu, hatta üçüncü kez ve sonunda bıraktı.

Geriye yaslandı, başı dönüyordu. Bunu elinde tutmak çok etkileyiciydi. Görevi her zamankinden daha gerçek ve önemliydi.

Aynı zamanda kafası karışmıştı. Âlimler Alanı? Nerede olabilirdi?

Görevi için, orayı bulabilmek için, ikinci anahtarın olduğu yere ulaşabilmek için her zamankinden daha kararlıydı.

Babasının bahsettiği yerin nerede olduğunu düşünürken kapısı çaldı.

Yatağından kalktı ama daha yakınına gelemeden kapı birden açıldı.

Gözleri parlayarak, yüzünde kocaman bir gülümsemeye gelen Polly'di. Zengin duran, resmî bir kıyafetin içinde, uzun, pembe, saten bir elbiseyle, saçları arkadan tutturulmuş, yüzündeki sade ve güzel makyajla kapıda duruyordu.

Ruth onu görmekten çok memnun bir şekilde ona koştu, bacağına dolandı.

"Aman Tanrım, sen niye giyinmedin?" diye başladı Polly. "Konser bu gece."

Aceleyle odaya girdi, Caitlin'i giydirecekmiş gibi dolabını karıştırmaya başladı.

Caitlin kafası karışmış halde yatağının kenarına oturdu.

"Ne konseri?" diye sordu.

"Sana söylemedim mi? O, bu gece şarkı söyleyecek. Erkek arkadaşım. Sen de gelmek zorundasın. Herkes orada olacak!"

Polly heyecanlı bir şekilde koşuşturuyordu, Caitlin'i koldan tutup kaldırdı ve ayaklarının üstünde durdurdu.

"Yemeğin şu an başlamak üzere olduğunu söylemiyorum bile. Konserden önce hep bir ziyafet olur. Herkes seni bekleyecek."

Caitlin, Polly'nin tuttuğu elini çekti ve başını salladı.

"Üzgünüm Polly," dedi, "Ama ben gelemem. Versay'dan ayrılmak üzereyim."

Polly inanmıyormuş gibi görünüyordu.

“Ne diyorsun sen? Konuşmak için neredeyse hiç zamanımız olmadı. Ayrılıyorum da ne demek? Nereye? Daha yeni geldin!”

“Üzgünüm,” diye yanıtladı Caitlin. “Ama babamı bulmam gerek. Paris’e geri döneceğim. Notre Dame’a. Onun orada olduğunu düşünüyorum. Ya da beni ona götürebilecek bir ipucu bulabilirim.”

Polly’nin yüzündeki hayal kırıklığını gördü.

“Sen bu şarkıcıyla çok meşgul olduğun için biz konuşmaya vakit bulamadık,” diye ekledi Caitlin. Nasıl hissettiğini bilmesini istedi.

Polly yıkılmıştı, Caitlin onu tanıdığından beri Polly’yi ilk defa üzgün görüyordu.

“Üzgünüm,” dedi. “Seni incitmek istemezdim. Ben sadece...” Caitlin’e baktı ve gözleri tekrar parladı. “O çok ilginç biri. Onunla tanışmalısın. Lütfen. Sana söz veriyorum, bu gecedен sonra her şey çok farklı olacak. Daha çok takılırız. Bu sadece bir başlangıç. Daha hiçbir arkadaşım ile tanışmadı. Senin ilk olmanı istiyorum.”

Caitlin ne yapacağını bilemeden iç çekti. Bir yandan, şimdi gitmek istiyordu, diğer yandan da Polly’yi, hiç kimseyi kırmak istemiyordu. Özellikle burada, herkes ona çok misafirperver davrandığı için böyle hissediyordu. Ayrıca, hava zaten kararmıştı ve sabaha kadar beklemekten hiçbir zarar gelmeyeceğini düşündü. Polly’e baktı ve onunla tanışmasının Polly için ne kadar önemli olduğunu gördü. Anlayabiliyordu. Durum tersine dönseydi ve aynı şeyler Caleb için olsaydı, o da böyle hissedirdi.

“Tamam,” dedi. “Ama sadece bu gece kalıyorum, yarın gideceğim.”

“Yaşasın!” diye bağırdı Polly, odanın içinde oraya buraya zıplayarak. Caitlin, onun nasıl böyle çocuk gibi olabildiğine hayret ediyordu. Caitlin’in kıyafetlerini aceleyle karıştırdı. Uzun, sarı bir etekle, kırmızı bir bluz seçti.

“Bu, evet bu çok güzel oldu, bunu giymelisin,” dedi.

Caitlin ona baktı ve başını salladı. Daha önce hiç böyle bir şey giymemişti. Oldukça ağır, resmî ve üzerinde birçok şey vardı. Eve perde yapacak kadar fazla kumaş varmış gibi görünüyordu.

“Bilmiyorum, Polly,” dedi, “Benim giyebileceğim bir şey değil bu.”

“Saçmalama,” dedi Polly, elinde kıyafetleri tutup odada dolaşarak. “Aman Tanrım, muhteşem,” diye ekliyordu.

Caitlin direnmenin boşuna olduğunu anladı. Kıyafetler tam da Polly’e göreydi. Caitlin okuduğu mektuptan dolayı çok mutlu olduğu için kıyafetleri fazla önemsemiyordu.

“Tamam, giyerim,” dedi.

Polly delice bağırdı ve ellerini çarptı. Ruth da havlayarak ona katıldı.

Caitlin şimdi uzun bir geceye hazırlanıyordu.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Saatlerce süren hazırlıktan sonra Polly, ikisinin görünüşünden de memnundu. Kendilerini aynada göremedikleri için, birbirlerine güvenmek zorundaydılar. Polly'ye göre, Caitlin oldukça büyüleyici görünüyordu. Ancak, Caitlin emin değildi. O, herhangi bir kıyafette büyüleyici olduğunu düşünmüyordu.

Ama bu sefer, giyinirken, makyaj yaparken, normalde olduğundan çok daha fazla vakit harcadı. Her katı daha da rahatsız olan kat kat bir elbise giyinmişti ve aylardan temmuzdu. Her katta vücut ısısının daha çok arttığını hissediyordu.

Yetmemiş gibi Polly, Caitlin'in yüzünü kalın, beyaz pudrayla kaplamıştı. Caitlin, bu dönemde insanların böyle bir makyajı neden bu kadar etkileyici bulduğunu anlayamıyordu. Sevseler bile, neden bir kat yeterli olmuyordu? İlk başta solgundu ama şimdi komik görüldüğünden emindi.

Bir de yeterince sıcak yokmuş gibi, bu elbisedeki bütün kumaşları parçalamaya hazır değilmiş gibi bir de kocaman, ağır bir şapka giymişti. Caitlin sıcaktan neredeyse

bağıracaktı. Kendini insanlara gösterilmek için giydirilmiş bir oyuncak gibi hissetti. Bu düşünceden nefret etti. Daha basit, içinde kolay hareket edebileceği kıyafetler tercih ederdi. Makyaj yapmayı pek tercih etmezdi. Hazırlanırken harcanılan zamandan da nefret ederdi.

Yüzüne kocaman bir gülümseme yerleştirmeyi denedi. Polly'nin hevesini kırmak istemiyordu.

"Aman Tanrım, harika görünüyorsun," diye tekrarladı Polly, "Gecenin konuşulunu sen olacaksın." Kol kola girdiler ve yemek salonuna doğru ilerlemeye başladılar.

Muhteşem bir şekilde dekore edilmiş bir bahçeyi de aştıktan sonra, Versay'ın en etkileyici binasına doğru yol aldılar. Ruth da onlarla birlikte yürüyordu.

Onlar mermer basamaklara ulaştığında, hemen hemen bütün hizmetçiler kapıları açmak için koştular. Caitlin kendini hiç bu kadar önemli hissetmemişti.

Açılan kapılardan süzöldüler, mermer merdivenlerden aşağı indiler. İleride daha çok hizmetçi karşıladı onları. Yemek odasına girdiler. Caitlin böylesine zengin bir odayı daha önce hiç görmemişti. Odada kocaman, en az elli kişinin oturabileceği bir yemek masası vardı. Kenarları beyaz kadife olan, açık mavi, büyük sandalyelerle donatılmıştı. Masa, çiçekler ve mumlarla süslenmişti. Her yer gerçek gümüş ve çini eşyalar vardı.

Masanın üstü çeşit çeşit yemeklerle kaplıydı. Her misafir, tabağını hazırlıyordu. Onlarca hizmetçi, misafirlerin isteklerini yerine getirmek için etrafta koşturuyordu. Caitlin'in hayatında gördüğü en güzel bardaklara şaraplar

dolduran onlarca hizmetçi vardı etrafta. Masanın üstünde ise her tarafa ışığı yansıtan kocaman, kristal bir avize vardı.

Ve bu daha başlangıçtı. Herkes, Caitlin'in ömrü boyunca görmediği kadar ihtişamlı görünüyordu. Hayal edebildiğiniz her şekilde, her renkte ve her bedende takım elbiseler ve tuvaletler vardı. Masa renk cümbüşü içindeydi. Ve bunlar abartılı şapkalarla, abartılı mücevherlerle, kadın ve erkeklerin taktığı golf topu büyüklüğündeki yüzüklerle, sarkan küpelerle, bilekliklerle tamamlanmıştı. Masa mü-kemmeliyetle parlıyordu.

Odanın köşesinde arp ve çello çalınıyordu. Fon müziği olarak oldukça memnun ediciydi.

Caitlin gruba şöyle bir baktı ve tanımadığı birçok yüzle karşılaştı. Tanıdığı birtakım simalar da vardı. Kendra'nın, başını Sam'in omzuna yasladığını gördü. Sam'e çikolatayla kaplı çilekler yediriyordu.

Daha ayrıntılı incelerken, yanında güzel, uzun boylu, sarışın bir kızla oturan Blake'i gördü. Caitlin onun bir insan olduğunu sezebiliyordu. Blake'in onunla olduğunu ve beraber mutlu olduklarını gördüğü an kalbine küçük bir hançer yemiş gibi hissetmişti.

Hemen bakışlarını kaçırdı ve başkasına odaklanmaya çalıştı. İkizleri gördü, Taylor ve Tyler. En sonunda Lily'yi gördü. Onu rahatlatan tek yüzdü. Yanında boş yer olduğunu görünce daha çok sevindi. Caitlin, Polly'yi de çekiştirip aceleyle Lily'nin yanına gitti.

"Biz de katılabilir miyiz sana?" diye sordu.

Lily onlara doğru baktı ve memnuniyetle gözlerini açtı.

“Yanımlı kim için ayırdım sence?” diye karşılık verdi gülümseyerek.

Caitlin, Lily’nin yanına oturdu ve Polly de Caitlin’in diğer tarafına.

Caitlin, Blake’e doğru bakmamaya çalışıyordu. Başını diğer tarafa çevirdi ve bu sefer de Sam ile Kendra’yı gördü. Ama onları görmek de üzdü onu. Bu yüzden masanın sonuna doğru baktı. Nereye bakacağını bilemediği için huzursuz oldu. Buradan ayrılmak için sabırsızlanıyordu.

“Nerede?” diye sordu Caitlin, Polly’e; Polly’nin yeni erkek arkadaşını görmek için masadakileri gözden geçirirken. Onunla tanışma ve sonra hemen ayrılmak için çok istekliydi. Diğer erkekler gibi kapıda Polly’yi karşılamak için beklememesine ve Polly’ye oturacağı yere kadar eşlik etmemesine şaşırmıştı.

“Bu akşam sahne alacak,” dedi Polly büyük bir gururla, “Bu yüzden yemekte bize katılamayacak. Gösterilerinden önce hazırlanması gerekiyor. Yalnız başına kalması gerekiyor. Sahne arkasında. Çok iyi bir sanatçı olmasının nedeni bu.”

Caitlin, Polly’ye baktı ve ciddi olup olmadığını merak etti. Ciddiydi. Onu hiçbir erkek tarafından böyle etkilenmiş olduğunu görmemişti. Bir kez daha Polly için endişelendi. Bu adamla ilgili söylediği her şey, Caitlin’de bir şüphe yaratıyordu, hepsi aleyhine gibiydi. Kulağa çok boş, çok megalomanca geliyordu. Caitlin onun performansını çok da umursamıyordu. Caitlin, onun Polly’yi karşılaması, masaya getirmesi ve onunla birlikte akşam yemeği yemesi gerektiğini düşünüyordu, hele de Polly onun için bu kadar istekliken.

Caitlin bir kez daha düşüncelerini söylemek için harekete geçti; ancak isteksizce dilini ısırды. Söylemenin çok da işe yarayacağını düşünmediği için karışmak ve Polly'nin bu güzel anlarını mahvetmek istemedi. En azından tanışana kadar bekleyecekti. Caitlin'in tabağına yemek üstüne yemek koyan ve bardağına kırmızı sıvıdan dolduran birçok hizmetkâr geldi.

Caitlin bardaktakinin kan olduğunu görünce kendini acıkmış gibi hissetti. Kadehi aldı ve bardaktaki sıvının daha önce hiç görmediği bir berraklıkta olduğunu fark etti.

"Arıtılmış," diye açıkladı Lily.

Caitlin ona baktı.

"Tüm katkı maddeleri çıkarıyorlar," diye devam etti. "Senin türün için daha sağlıklı olduğunu düşünüyor. Unutma, burası Versay, burada her şey abartılı."

Caitlin tadına baktı ve bu kadar hafif olmasına ve bu kadar yumuşak bir şekilde boğazdan geçmesine şaşırdı. Ayrıca hemen şevk vermesine ve onu bu kadar çabuk canlandırmasına da şaşırdı. Nasıl arıtıldığını bilmiyordu ama kesinlikle en yüksek kalitede bir kandı bu.

Tabağından bir parça çiğ et aldı, elini aşağı uzattı ve bacaklarının arkasında saklanan Ruth'a verdi. Ruth atladı, yakaladı ve mutlulukla mideye indirdi. Bir tanesine daha hazır bir şekilde Caitlin'e baktı ve Caitlin bir tane daha verdi.

Caitlin etrafına baktı ve insanlarla vampirlerin büyük karışımını gördü. İki ırk arasında bir etkileşim vardı ve bu ilişki çok uyumluydu.

“Ne manzara değil mi?” diye sordu Lily.

Caitlin kafasını salladı. Herkes gayet mutlu bir şekilde sohbet etmekle meşguldü. Kahkahalar masa boyunca yayılıyordu.

“Senin hayatını kıskanıyorum,” dedi Lily. “Bizim kraliyet hayatımız zorlanmış bir boşluk. Bu. Her zaman. Dışarıda olmak isterdim, tartışmak, seyahat etmek, ne olursa. Herhangi bir yer ama burası değil.”

Caitlin, Lily’nin bunları söylediğini duyunca çok şaşır-
dı; çünkü tam da buradaki yaşamın ne kadar ilginç oldu-
ğunu düşünüyordu.

“Ama burası çok güzel,” dedi Caitlin.

“Hapsolmuş gibi hissedersen, hiçbir yer güzel gelmez,” dedi Lily.

“Ama sen hapsolmuş değilsin. Sen soylusun. Nereye istersen oraya gidebilirsin.”

“Ben, sınıfım tarafından kapana sıkıştırıldım. Normal halkla gezemem, sıradan yollarda yürüyemem ya da kendi başıma olamam. Her şey resmî olmak zorunda. Etiket katmanları var. Evet, gitmekte özgürüm ama nereye gidebilirim? Bu hayat tarafından kapana kısıldım.”

“O zaman neden uzaklaşmıyorsun?” diye sordu Caitlin.

Lily derin bir iç çekti.

“Bunu düşündüm. Birçok kez. Belki bir gün giderim. Ama şimdi... Altın kelepçeler var, sanırım.”

Lily güldü ve bardağını kaldırdı. Caitlin de aynı şeyi yaptı. Gülüştüler ve bardaklarını içtiler.

“Caitlin!” dedi heyecanlı bir ses.

Bu Sam'di. Gülümsüyordu ve Caitlin'i orada gördüğü için şaşırmıştı. Ona doğru bardağını kaldırıyordu.

“Seni burada görmek çok güzel,” dedi.

Caitlin gülümsedi ve bardağını ona doğru kaldırdı.

Onun yanında duran Kendra ise nefretini gizlemeyerek kaşlarını çatı.

“Aman Tanrım, onu nereden tanıyorsun?” diye sordu Polly.

Caitlin kafası karışmış bir şekilde Polly'ye baktı. “Kimi, Sam'i mi?”

Polly başını salladı.

“O benim kardeşim!”

Polly'nin gözleri şaşkınlıktan yerinden fırlayacak gibi oldu.

“Kardeşin mi? Hiç bilmiyordum. Aman Tanrım! Onu buraya ilk getirdiğimde kardeşini aradığını söylüyordu. Senin olduğunu hiç düşünmemiştim. Senin kardeşin ha! Ne duygusal.”

Polly parmağıyla saçını karıştırarak bu konu hakkında düşünüyordu.

“Şey, o zaman onu uyarmalısın,” dedi.

Caitlin endişeyle ona baktı. “Ne hakkında?”

“Bu cadı hakkında,” dedi Polly. “O sadece dönmek istiyor. Bütün erkeklerimizi dönmek için elde etmeyi de-

niyor. Buradakiler bunun yasak olduğunu biliyor, o yüzden Kendra'yı dönüştürmezler. Sam tehlikeli bir oyun oynuyor. Onu asla dönüştüremez. Bu yüzden ona öncülük etmeyi bırakmalı. Ayrıca onun gerçek amacını da öğrenmeli."

Caitlin masanın bir ucundan Kendra'yı inceledikçe sinirleniyordu. Kendra'ya karşı olan genel güvensizlik ve kızgınlık şimdi daha fazlasına dönüşmüştü. Kardeşini ondan korumalıydı.

Masadan kalkıp, Sam'le bu konu hakkında iyi bir konuşma yapmak üzereydi ama tam o sırada ani bir kristal tıngırtısı geldi, herkes ayaktaydı. Ve diğer odaya doğru harekete geçmişlerdi.

"Herkes nereye gidiyor?" diye sordu Caitlin.

Polly çok heyecanlıydı, gözleri oldukça açılmıştı ve neredeyse olduğu yerde zıplıyordu.

"Şimdi onunla tanışacaksın. Erkek arkadaşım. Orada. Şarkı söylemek üzere. Çabuk ol," dedi kolundan çekistirerek. "Güzel bir yer bulalım."

Kalabalık diğer odaya doğru yürüdü; Polly, Caitlin'i heyecanlı bir şekilde çekistirerek yönlendiriyordu. Yemek odasının bitişiğindeki büyük, resmî oturma odası bir konser alanı kadar büyüktü. Salonda onlarca küçük kanepeler, koltuk ve gösterişli sandalyelerle doluydu.

Polly, Caitlin'i ön sıradaki küçük kanepeye yönlendirdi ve ikisi beraber oturdular, Lily de yanlarına oturdu. Hemen önlerinde, sahne yükseltilmiş, siyah beyaz, güzel mermerlerle kaplanmış ve tam tepesine büyük bir avize asıl-

mıştı. Köşelere müzisyenler oturmuştu. Arp, çello, keman ve piyano hazırды. Orada olmayan tek şey sanatçıydı.

Caitlin çevresine bakındı ve herkesin heyecanlı bir bekleyle yerlerini aldığını gördü. Sam'ın Kendra'yla el ele sevgili koltuğunda oturduğunu gördü. Diğer tarafa baktı ve orada da Blake ve sevgilisi yan yana oturuyordu. Her yana baktı ve neredeyse herkes çift gibi görünüyordu. Kendi dışında herkes.

Caitlin ilk defa bilinçaltında bir şeyler hissetti, zaten rahatsız olmuştu. Caleb'i düşünmekten kendini alamıyordu ve kalbi daha çok acıyordu. Burayı hemen terk etmeyi istiyordu. Konser vermek için Polly'nin erkek arkadaşının bir an önce görünmesini umuyordu. Böylece bir an önce buradan ayrılabilirdi.

Odadaki tek avuntusu yanında oturan Lily'ydi. Çabucak ve güzel bir arkadaşlık kurmuşlardı. Keşke onunla konuşmak için daha çok vakti olsaydı. Hayatın ne kadar çabuk değiştiğini düşündü. Polly onun en yakın arkadaşındı ama bir şeyler değişmişti artık.

Hizmetçiler mumları üflerken ve büyük kadife perde sahne arkasına çekilirken oda birden sessizleşti. Uzun, siyah bir ceket ve yüksek yakalı, beyaz bir gömlek giyen adam sahnede kasıla kasıla yürüdü. Işıklar loştu. Bu yüzden adamın yüzünü görmek Caitlin için zorlaşmıştı. Ama zaten o siyah, dalgalı saçlarıyla kendine güvendiğini belli eden tavırlarına tanıklık etmişti.

Yakınlaştıkça, sahnenin ön tarafında, bir ayak kadar uzağındayken, Caitlin iyi bir bakış yakalamıştı.

Kalbi durdu, bütün vücudu dondu.

Hayır, bu olamazdı.

“Bu gece size Vivaldi’nin eserlerinden söyleyeceğim,” dedi Sergei.

Döndü ve müzisyenlere kafasını salladı. Ağzını açtı ve ağzını açmasıyla müzisyenler çalmaya başladı.

Caitlin yüzü inceliyordu ve yanıldığını umuyordu. Ama yanılmamıştı, kesinlikle oydu. Şaşkınlığın da ötesindeydi, korkmuştu.

Onun en önemli düşmanlarından biri önünde duruyordu. Sergei, Kyle’ın ortağı. Boston’da kılıcı çalan adamdı bu. Onu arkasından hançerleyen adam. Hayatını cehenneme çevirmek için Kyle ile yakından çalışan adam. Yanağındaki yara izinden tanımıştı. Kesinlikle oydu. Hiç şüphe yoktu.

Caitlin bütün vücudunun titremeye başladığını hissetti. Bir hamle yapıp intikamını almak, onu elleriyle öldürmek istedi.

Ama tabii yapamadı. Şarkı söylüyordu, sahnede idi ve salon onu hayranlıkla izleyen birçok insanla doluydu. Ne olursa olsun bu insanlar onu aralarına almışlardı. Gerçekte kim olduğuna dair fikirleri var mıydı acaba?

En kötüsü de, ona karşı büyük bir istekle dolu olan en yakın arkadaşı yanında oturuyordu.

Caitlin bunu düşünemedi. Polly, Sergei tarafından ele geçirilmişti. Ne yapacağını bilemiyordu. Öncelikle, Polly’yi uyarmak için büyük bir istek hissetti. Sonra da diğerlerini uyarmak için. Bunun sadece bir tesadüf olmasına imkân

yoktu. Belli ki, Sergei zamanda geri gelmişti. Belki, onu aramak için. Belki de Kalkan'ı bulmak için. Muhtemelen Kyle tarafından yollanmıştı. Büyük ihtimalle bu insanların içine sızmıştı ve amaçlarını gerçekleştiriyordu. Hafızasını kaybetmiş gibi görünecekti. Caitlin'in düşündüğü kişi olmadığı konusunda ısrar edecekti.

Ama Caitlin biliyordu. Vücudunun her parçası biliyordu. Arkasında, böbreğinde taşıdığı yara izi hâlâ sızıyordu. Bu yara hiç iyileşmiyordu. Bunu ödeyecek adam oydu.

O şarkısına devam ederken, Caitlin'in orada oturma adına hiçbir isteği kalmamıştı.

Daha da kötüsü, her şeye rağmen, sesinin güzel olduğunu kabul etmek zorunda olmasıydı. Aslında duyduğu en güzel ses bile olabilirdi. Cennetten gelen bir meleğin sesi gibiydi. Seslendirdiği oldukça eski ve huzur dolu bir parçaydı. Manastır gibi bir yerde söylenen bir şeye benziyordu.

Bu nasıl mümkün olabilirdi? Caitlin merak etti. Böyle sinsi bir yaratık nasıl bu kadar güzel bir müzik üretebilir? Hayat bu kadar çelişkili mi?

Bu adamla ilgili bildiği ve hissettiği her şeye rağmen, Caitlin kendini müzik tarafından ele geçirilmiş hâlde buldu. Tuhaftı, doğaüstü güçleri varmış gibiydi. Kendini toparlamaya çalıştı.

Sonunda, saatler sürmüş gibi olan şarkı bittikten sonra, salonda kocaman bir alkış kopuverdi, herkes ayaktaydı ve alkışlıyordu. Onların her şeyden bu kadar habersiz olmalarına inanamıyordu.

Polly gözleri parlayarak, Caitlin'e döndü.

“Evet, ne düşünüyorsun? İlginç değil mi, etkileyici? Aman Tanrım, inanılmaz değil mi? *Bayıldın* değil mi?”

Cevabı bile beklemeden, onları tanıştırmak için Caitlin’i sahneye doğru çekti.

Ama bu kez Caitlin kıpırdamıyordu.

Polly durdu ve ona baktı.

“Ne oldu?” diye sordu.

Caitlin sakın kalmaya çalışarak kendini topladı.

“Polly konuşmamız lazım.”

“Önce onunla tanış,” dedi Polly, “Biz sonra konuşuruz...”

“Hayır!” diye bağırды Caitlin. “Şimdi, hemen şimdi konuşmak zorundayız.”

Caitlin’in onu tutup, kalabalığın dışına doğru sürüklemesi Polly’i şaşırttı. İkisi şimdi bitişikteki boş odadaydı.

“Caitlin, ne yapıyorsun, gidip onu görmem gerekiyor...”

“Polly!” dedi yüksek sesle, “Bu sanatçı, yani erkek arkadaşın, Sergei... O senin düşündüğün adam değil.”

Polly, anlamamış, kafası karışmış bir şekilde Caitlin’e baktı.

“O çok, çok kötü bir adam Polly,” dedi Caitlin. “O karanlık ve kötü bir vampir. O Kyle’ın Blacktide meclisinin sadık bir üyesi. Büyük ihtimalle beni bulabilmek için başka bir yüzyıldan geldi. Bunu söylediğim için üzgünüm ama seni kullanıyor. Ondan uzak durmalısın.”

Caitlin ilk defa Polly'nin yüzünün kızgınlıkla buruştuğunu gördü.

“Ne dediğini bilmiyorsun,” diye bağırdı Polly. “Sergei öyle biri değil. Başkasıyla karıştırmış olmalısın. O muhteşem. Evet, o vampir ama iyi bir kabileden. Başka bir zamandan gelmedi. O hep buradaydı. Bana anlattı. Rusya'dan gelmiş. Şarkıcı. Biri için de gelmedi hem, en azından senin için değil. Sen sadece kendini düşünürsün zaten, dünyanın senin etrafında dönüğünü sanıyorsun.”

Caitlin bunun üzerine afalladı, Polly'nin böyle davrandığını hiç görmemişti.

“Polly, anla lütfen...”

“Anladım zaten, sadece kıskanıyorsun. Senin olmasını istiyorsun. Benim için mutlu olmaya katlanamıyorsun. Derdin ne senin? Gerçekten arkadaşım olduğunu düşünmüştüm.”

Polly birden kalktı ve onu geçerek diğer odaya yöneldi. Son dakikada, Caitlin onu bileğinden yakaladı.

“Polly bak söylüyorum, lütfen. Bunu duymanın acı verici olduğunu biliyorum ama dinlemek zorundasın. Bana inanmak zorundasın. Ondan uzak dur.”

Polly öfkeyle Caitlin'e baktı.

“Ellerini üzerimden çek,” dedi. Sesindeki öfke Caitlin'i şaşırtmıştı.

Caitlin yavaşça ellerini bıraktı.

“Arkadaşlığımız *bitmiştir*,” dedi ve bununla birlikte koca kapıyı çarparak diğer odaya geçti.

Caitlin orada durdu. En yakınlarından biriyle olan arkadaşlığının yıkıldığını görmek onu üzmüştü. Bu adamın aralarına girmesinden nefret etmişti. En yakın arkadaşını değiştirmesinden de. Polly eskiden olduğu gibi değildi. Ve onun için hiçbir şey yapamayacağı düşüncesinden de nefret ediyordu. Ne derse desin, ne yaparsa yapsın, Polly'nin asla dinlemeyeceğini biliyordu. Doğruyu göremeyecek kadar aşkla kuşatılmıştı.

Polly'nin başının belada olmasından dolayı endişeleniyordu. Kalbinin kırılmasından. Dahası, Caitlin'in Versay'daki zamanı dolmak üzereydi. Polly'nin yararı için uğraşıyordu ki bu bir hataydı. Kaybedecek daha fazla zamanı yoktu. Babasını bulma zamanıydı.

Salona doğru yürürken birden kapı açıldı. Caitlin döndü ve ona doğru yaklaşan Lily'yi gördü.

"Ne oldu?" diye sordu Caitlin ile yan yana yürüyüp odadan uzaklaşırlarken.

Caitlin utanmıştı. Bir olay yaratmak istememişti. Acaba başkaları da görmüş müydü? Bir dakika daha Sergei'nin önünde olmaya katlanamazdı. İntikam almadan orada durabileceğine inanamıyordu.

Caitlin elini salladı, ne kadarını anlatacağını bilmiyordu.

"Polly ve ben... Biz bir anlaşmazlık yaşadık."

Lily'nin ona baktığını hissetti.

"Sergei hakkında, değil mi?"

Caitlin döndü ve ona baktı. Lily oldukça düşünceliydi.

"Nasıl bildin?"

Lily'nin anlayışlı hâli ve insanlarla çabucak yakınlaşabilmesi onu çok şaşırtmıştı.

Caitlin başını salladı.

“Mecburum. Babamı bulmak zorundayım. Ve Kalkan'ı. Görevdeyim. Yolum çok uzun olduğu için başka bir şeyi önemsemeyeceğim.”

“Şimdi nereye gideceksin?” diye sordu Lily.

Caitlin düşündü biraz. Babasının ipucu olarak bıraktığı mektupları düşündü. Bahsi geçen yeri düşünüyordu. ‘Âlimler Alanı.’ Ama bir türlü anlayamıyordu.

“Babam bana nereye gitmem gerektiğine dair bir mektup bıraktı. Bir yerden bahsediyor, ama ... Tam olarak nerede olduğundan emin değilim.”

“Neresiymiş?”

“Mektup, Âlimler Alanı diye bir yerden bahsediyor.”

Lily gözlerini açtı birden ve Caitlin onun bu hareketine şaşırdı.

“Biliyor musun?”

“Evet,” dedi nefessizce. “Eski zamanlarda Paris’te anılan bir yer. Ama o bir kod, gerçek bir yer değil. Gerçekte bir kiliseye, yüzlerce yıl önce kiralanmış bir alana karşılık geliyor. Saint Germain Des Pres Kilisesi’ne karşılık geliyordu yanlış hatırlamıyorsam. Paris’teki en eski kilise o.”

Caitlin’in aklı bu bilgilerle canlanmıştı. Yeri ve ne kadar eski olduğu düşünülünce, oranın babasının bahsettiği yer

olma ihtimali artıyordu. Lily kilisenin adını söylediği an, doğru yer olduğunu anlamıştı.

“Sana ne kadar teşekkür etsem az kalır,” dedi Caitlin.

“Dahası var,” dedi Liliy.

Caitlin ona baktı, şaşkındı.

“Senin kullandığın kod: Âlimler Alanı. Ben gençken, birinin buraya geleceği ve bunu soracağı söyleniyordu.” Lily döndü ve her iki yöne de gizemli bir şekilde baktı. “Bu sırrı korumam söylendi. Biri sana özel olarak sorana kadar, kimsenin bilmesine izin verme, kimseye gösterme. Kim gelip sorarsa, O kişi özel olacaktı. O zamandan beri bir şeyi korumakla görevlendirildim. Gitmek istediğin yere seni yönlendirecek şey bende.”

Caitlin şaşkınlık içinde ona döndü, Lily’nin kraliyetten olduğunu biliyordu, ancak böylesine değerli bir şeyi koruduğu hiç aklına gelmezdi. Herhangi bir insanın, el üstünde tutulan bir vampir sırrını saklayacak kadar önemli olabileceğini tahmin edemezdi. Lily’nin ne kadar özel bir insan olduğunun tekrar farkına vardı.

Caitlin bu sırrın ne olduğunu çok merak etti.

“Neydi?” diye sordu nefes almadan, kalbi hızla çarpıyordu.

Lily tekrar iki yöne de baktı, kimsenin onları izlemediğinden emin oldu, Caitlin’i kolundan tuttu ve çekti.

“Beni takip et,” dedi.

Caitlin sonsuz mermerlerden aşağı inerek, bir bir hizmetçileri geçerek, tüm dikkatiyle Lily'nin yanında yürüyordu. Devasa büyüklükte bir kapıya yaklaştılar. Özellikle Lily'nin varlığından dolayı başlarını eğip selamlayan birçok hizmetçi kapıları açmak için koştu.

Caitlin tekrar Lily'ye baktı ve ona böyle soylu davranılmasını hayranlıkla izliyordu.

Hızlı adımlar attılar, diğer bir yola saptılar, yine çok hızlı bir şekilde indiler. Sonunda Lily durdu ve omzunun üstünden şöyle bir baktı. Görünürde kimse yoktu. Elbisesinin içinden küçük bir anahtar çıkardı, kapıya doğru yöneldi ve kapıyı açtı.

Diğer bir odaya girdiler. Caitlin bu odanın kocaman mermer bir duvarla bittiğini görünce allak bullak oldu. Ölü bir son gibiydi.

Lily bir şey arıyormuş gibi elini uzattı.

Sonunda, saklı kapı mandalını buldu. Bastırdı ve bastırdığı an kapı dönerek birden açıldı ve gizem ortaya çıktı.

Caitlin şaşkınlıkla izliyordu.

"Bu kapıyı çocukluğumdan beri açmamıştım," dedi Lily. "Benim dışımda hiç kimse burayı bilmiyor."

Karanlık bir merdiven boşluğuna girdiler. Lily, girmeden önce meşaleyi eline aldı ve karanlığa daldı.

Sadece Lily'nin tuttuğu meşaleyle aydınlanan karanlık ve rutubetli bir odaydı. Aralardan geçtiler ve taşla kaplı yeraltına girdiler.

“Bir zamanlar burası şarap mahzeniydi,” dedi Lily, “Ama yıllardır kullanılmıyor.”

Tekrar başka bir koridora geçtiler ve burada da taştan başka bir şey yoktu.

Caitlin meşaleyi tutarken, Lily taşı araştırmaya başladı. Orada küfle kaplanan bir çıkıntı gördü ve onu itti.

Duvarda, küçük bir çekmece vardı.

Lily çekmeceyi açtı ve bir şeyler çıkarmaya başladı.

Caitlin elinde meşaleyle ona doğru bakarken şok içindeydi.

Çekmecenin içinden, Caitlin’in elinden daha büyük boyutta gümüş bir haç çıktı. Lily onu aldı ve Caitlin’in avucuna koydu. Caitlin ne kadar ağır olduğunu anlamıştı.

“Alutik haçı,” dedi Lily, “Yıllardır kraliyet ailesinin içindeydi, senin için yapılmış.”

“Nereden biliyorsun?” diye sordu Caitlin.

“Sen Âlimler Alanı’nı sordun. Bu sadece senin için yapılmış olabilir. Bu araştırmada sana nasıl yardımcı olabilir bilmiyorum ama bir şekilde işine yarayacaktır.”

Konuştukça, Caitlin onun haklı olduğunu anlıyordu.

“Ama anlayamadığım bir şey var,” dedi Caitlin. “Kardeşim Sam, Notre Dame’ı görmüştü rüyasında. Ben bir sonraki hedefimin orası olduğunu düşünmüştüm. Ama mektubu okuduktan ve bu haçı gördükten sonra, her şey beni Saint Germain Des Pres Kilisesi’ne götürüyor. Bunun Notre Dame’la ne ilgisi olabilir?”

“Belki ilk olarak buraya gelmen istenmiş olabilir ve orada bulacağın şey seni Notre Dame’a götürebilir. Bilmiyorum. Tek bildiğim şey, ilk durağının burası olduğu. “

Caitlin, Lily’ye hak veriyordu. Döndü ve ona baktı, gözleri minnetle doluydu.

“Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum.”

Caitlin uzandı ve gerçek iki arkadaş gibi sarıldılar.

“Bulacağım şey zamanda geri gitmemi gerektirebilir,” dedi Caitlin endişeyle. “Eğer öyle olursa, seni tekrar göremeyeceğim.”

Lily gülümsedi. “Görürsün, insanların da uzun ömürleri var. Hem sana bir sır vereyim: bazılarımız zamanda yolculuk etmeyi de biliyoruz.”

Otuzuncu Bölüm

Polly, Sergei'nin yanına gitme isteğiyle kalabalığı yararak, öfkeyle odaya girdi. Caitlin'in ne kadar kaba ve kıskanç olduğuna inanamıyordu. Şimdi anlıyordu ki herkes gibi Caitlin de kıskançtı. Muhtemelen Sergei'den hoşlanıyordu ve onu çalmak istemişti.

Ya da Caitlin, Polly'nin bu kadar harika bir adama sahip olmasına dayanamıyordu. Nedeni ne olursa olsun, Polly'nin kesinlikle ondan gelen hiçbir tavsiyeye ihtiyacı yoktu. Kalbinin derinliklerinde biliyordu ki Sergei her zaman aradığı adamdı.

Polly kalabalığın içinden geçerek Sergei'ye yaklaştı. Sergei bir düzine hayran kız tarafından çevrelenmişti ve Polly kıskançlığının arttığını hissediyordu. Kızları iteleyerek Sergei'nin tam karşına geçti, onu kendisine bakmaya zorluyordu.

Sonunda baktı. Sanki Polly onun sözünü kesmiş gibi, Sergei biraz içerlemiş görünüyordu. Ama Polly, gerçek Sergei'yi yüreğinin derinliklerinde biliyordu ve ona göre

Sergei, diğ er insanların önünde kendisine olan gerçek duygularını göstermeye çekiniyordu.

Polly bir anda ağızından kaçırdı: “Konserine bayıldım.”

Sergei sadece kaşlarını kaldırdı, uzaklara baktı ve baş a biriyle konuşmaya başladı. Ama Polly biliyordu ki bu sadece onun oyununun bir parçasıydı. Polly, Sergei’nin umutsuzca kendisine aşık olduğından ve bunu göstermemek için elinden geleni yaptığından emindi.

Polly için sorun yoktu. Metanetini koruyabiliyordu. Bütün bu dalkavuklar gidene kadar bekleyecek ve Sergei yalnız kalınca onunla baş başa konuşup, Sergei’nin ne hissettığını anlayacaktı.

* * *

Sergei sonunda kulisten  ıktı. Polly de giriş koridorunda onu bekliyordu ki Sergei çıkarken onu görebilsin. Sergei durdu, şaşırmıştı.

“Bu kadar zamandır beni mi bekliyordun?” diye sordu.

Polly başı ile onayladı. “Bunlar senin için.”

Çiçekleri uzattı.

Sergei hiçbir şey söylemeden çiçekleri aldı ve hızlı bir şekilde yürümeye başladı.

Polly de ona katıldı ve onun yanında yürümeye başladı.

Sonunda Sergei sessizliğı bozdu. Yürürlerken, “Sesimle ilgili yorum yapabilirsin,” dedi.

Sergei'nin fikrini sorması onu çok heyecanlandırdı.

"İnanılmazdı."

"Bütün söyleyeceğin bu mu? Sadece 'inanılmaz'? 'İnanılmaz'dan daha iyi değil mi?"

Polly daha iyi sıfatlar düşünmek için kendini zorladı.

"Muhteşemdi. Şu hayatta duyduğum en güzel sestti."

Sergei onaylarmış gibi başını salladı.

"Biliyorum," dedi. "En iyi performanslarımdan biriydi."

Polly, birlikte biraz daha zaman geçirebilmeleri için bir bahane bulabilmek umuduyla aceleyle düşünmeye başladı. Sergei'ye yetişebilmek için hızlanmıştı.

"Umuyordum ki..." diye başladı. "Umuyordum ki, performansını kutlayabiliriz."

Sergei birdenbire durdu, döndü ve Polly'le yüz yüze geldi. Yakıcı bakışları Polly'nin üzerindeydi. Uzun bir sessizlik oldu.

"Kafanda ne var?"

Polly düşündü. Gerçekten hiçbir şey planlamamıştı. Sadece onunla daha fazla zaman geçirebilmek için bir umutsuzca bir bahane aramıştı.

Omuzlarını silkti. Tereddütle, "Bilmiyorum," dedi.

Sergei uzun süre ona baktı ve sonunda iç çekti, karar verilmişti.

"İyi o zaman," dedi. "İstersen odamda bana eşlik edebilirsin."

Polly kalakaldı, kalbi heyecanla dolup taşıyordu. Doğru mu duymuştu?

Sergei döndü ve yürümeye başladı; Polly yetişebilmek için acele ediyordu.

“İsterim tabii ki,” dedi yürürken. “Hem de çok.”

Otuz Birinci Bölüm

Sam hâlâ konserin etkisi altındaydı. Daha önce hiç klasik müzik dinlememişti ve o çocuğun sesine hayran kalmıştı. Çocuk bir ahmağa benziyordu ama hakkını vermek lazımdı: Gerçekten çok güzel şarkı söylüyordu.

Daha önemlisi, Kendra'yla geçirdiği gece muhteşemdi. Bütün gece boyunca Kendra ona sokulup sarılmıştı. Kendra'dan ne bekleyeceğini anlayamamıştı: hem sıcaktı hem soğuk. Ama Caitlin'i gördüğünden beri çok sahiplenici davranıyordu. O andan sonra Sam'in yanından neredeyse hiç ayrılmamıştı.

Sam önemsemedi. Kendra'nın tamamen kendisiyle ilgilendiğini hissetti, hiçbir şey onu daha mutlu edemezdi. Kendisini Kendra'nın yanına zamklanmış gibi hissediyordu.

Konser biter bitmez Kendra Sam'in elini tuttu, onu odanın dışına çıkardı ve insanlardan uzağa götürdü. Sam karşı koymadı. Orada çakılı kalmak ya da şarkıcıyla konuşmak istemiyordu. Onu kendine istiyordu. O gece ikisi için planları olduğu açıktı. Yüzünde haylaz bir gülümsemeyle, Sam'in heyecanlanmasına izin verdi.

Büyük bir odadan geçerek merdivenleri çıktılar.

“Henüz odamı görmedin,” dedi Kendra gülümseyerek. “Marie’ninki dışında saraydaki en büyük odadır. Olması gerektiği gibi.”

Sam bekleyemiyordu. Birlikte at binmelerinden sonra onunla geçirdiği zamanların ne kadar muhteşem olduğunu düşündü.

Başka bir mermer merdivenden indiklerinde bir hizmetçi ikili kapıları onlar için açmıştı ve onlar içeri girdiğinde arkalarından kapıları kapattı.

Daha birkaç adım atmışlardı ki Kendra döndü ve soyunmaya başladı.

Kendra, Sam’in yüzünü ve boynunu öpücüklere boğarken, Sam de ona tutkuyla karşılık veriyordu.

“Sam,” diye fısıldadı Sam’in gömleğini çıkarırken. “Benim için bir şey yapar mısın?” Sam doğru düzgün düşünemiyordu.

“Evet,” dedi, Kendra’nın boynunu öperken.

“Ne olursa mı?” diye sordu.

Onu öperken başıyla onay verdi.

Kendra, Sam’in boynunu öptü ve “Sonsuza dek seninle olmak istiyorum,” dedi.

“Ben de,” dedi Sam, ciddiydi. Daha önce hiçbir kızı bu kadar saplantı hâline getirmemişti. Samantha’yla geçirdiği zamanı düşünmeden edemiyordu. Ona da çok yoğun şeyler hissetmişti. Ama o bile bu seferki gibi değildi. Eğer o

dakikada Kendra'yla evlenme şansı verilseydi, tüm hayatını onunla geçirmek için kabul ederdi.

“Sonsuza kadar nasıl birlikte olabileceğimizi biliyorum,” dedi Kendra.

Öpücükler arasında, “Nasıl?” diye sordu Sam.

Başını geriye attı, Sam'in başını ellerinin arasına alarak gözlerinin içine baktı. Deniz mavisî gözleri Sam'in gözlerini kıpırdayamaz hâle getirdi.

“Dönüştür beni,” dedi Kendra.

Sam onun bu talebine çok şaşırdı. Hemen bunun yasak olabileceğini düşündü. Çünkü eğer bunu yaparsa dışlanabilirdi. Tek başlarına kalabilirlerdi. Bu ortamla tanıştığında verilen bir kuralı hatırladı ve kesinlikle bu kuralı ihlâl etmek istemiyordu.

Öbür yandan, bu istek çok doğal, sonsuza dek birlikte olabilmek için mükemmel bir yol olarak görünüyordu. Ayrıca bunu talep eden, isteyen de Kendra'ydı.

“Ben...” diye başladı Sam, ne söyleyeceğini bilmiyordu. “Buna müsaade edildiğinden emin değilim.”

Kendra kendini geriye çekti, kaşlarını çatı, yüzünden adeta bir duygu fırtınası geçti.

“Tabii ki müsaade ediliyor!” diye tersledi. “Müsaade edilmediğini söyleyen insanlar aslında kıskanıyorlar; çünkü döndürecek kadar çok sevdikleri bir insan yok.”

Sam hiç bu açıdan düşünmemişti. Haklı olabilirdi. Belki de kendi kandırılmıştı.

“Ben...” diye başlayacak oldu, sonra durdu, ne söyleyeceğini hâlâ bilmiyordu.

Kendra gözlerini aşağıya çevirdi, gözleri yaşlarla dolmuştu. Çok üzgün görünüyordu ve Sam buna katlanamıyordu.

Kendra yavaşça başını salladı.

“Şimdi anlıyorum,” dedi, “Benim seni sevdiğim gibi sevmiyorsun sen beni.”

Sam kalbinin parçalandığını hissetti. Onu kırmak, yapmak isteyeceği en son şeydi.

Onu omuzlarından tutup kaldırdı, yaklaşp gözlerinin içine baktı.

“Kendra, böyle söyleme,” dedi, “Seni seviyorum, gerçekten seviyorum.”

Bu sözleri söylediği anda gerçek olduğunu biliyordu. Bu kadar hızlı bir şekilde bu kadar güçlü duygular hissetmesi ona çok gerçeküstü geliyordu ama gerçekten de hissediyordu.

Birdenbire Kendra’nın gözleri umutla parladı.

“Ama sonsuza dek benimle olmayı istemiyorsun?” diye sordu Kendra.

“İstiyorum,” dedi Sam. Söylediği anda da fark etti doğru olduğunu.

“O zaman sorun ne?” diye sordu Kendra. “Korktuğun şey bu mu? Başkalarının ne söyleyeceği mi? Yoksa seni cezalandırmalarından mı korkuyorsun?”

Sam kaşlarını çatı. “Ben kimseden korkmuyorum. Ben kimseye hesap vermem.”

Kendra muzaffer bir edayla gülümsedi.

“Ben de senin hakkında böyle düşünmüştüm. İşte düşündüğüm adam!”

Kendra konuştuğuça, Sam ona daha çok hak verdi. Hakikaten de neden herkese hesap vermek zorunda olsundu?

“O zaman *göster* onlara,” dedi Kendra. “Kanıtla. Kanıtla bunu bana. Dönüştür beni. Beni sonsuza dek senin yap.”

Yaklaştı ve Sam’i dudaklarından öptü. Artık onu kaplayan temel içgüdüsüne karşı koyamıyordu.

Birdenbire arkasına yaslandı, ilkel bir hırlamayla ön dişleri hayal edebileceğinden çok daha fazla büyüdü.

Dişlerini Kendra’nın boynuna derin bir şekilde batırdı.

Acıyla bağırarak Kendra için artık çok geçti. Sam’in dişleri Kendra’nın boynunun derinliklerindeydi ve Kendra arkasına yaslandığında Sam bir eliyle onun başını tutuyor, diğeriyle ise daha derine saplanıyor, yaşam gücünü damarlarına doldurduğunu hissederken kendini durduramıyordu.

Bugünün yarını yokmuşçasına içti, içti ve içti...

Otuz İkinci Bölüm

Polly, Sergei'nin yanında yatıyordu, ikisi de çıplak ve çarşafın altındaydılar. Polly yanağını Sergei'nin omzuna yaslamış, yüzünü inceliyordu. Sergei ise uzanmış, gözleri açık olmasına rağmen ifadesizce tavana bakıyordu.

Sergei'nin hatları mükemmeldi, çok biçimliydi.

Polly ne kadar şanslı olduğuna inanamıyordu. Onunla sevişmek ne muhteşem bir deneyimdi. Artık her zamankinden de çok emindi ki sonsuza kadar birlikte olmaları gerekiyordu. Şu saatten sonra onun için her şeyi yapmaya hazırды.

Ellerini onun göğsünde gezdirdi. Sonunda Sergei ona döndü.

"Bana arkadaşından bahset," dedi.

Polly'nin kafası karışmıştı.

"Konserimden sonra hiddetle ayrılan."

Caitlin. Polly sinirlenmişti. Neden şimdi ondan bahsetmişti? Neden Caitlin böyle bir anı mahvetmek zorundaydı?

"Hiç kimseydi," dedi Polly. "Dışarı çıktığı için üzgünüm."

“Adı ne?” Sergei üsteliyordu.

“Caitlin,” diye cevap verdi Polly.

Polly, Sergei’nin gözünde onaylamayı gördü. Ve bu Caitlin’in Sergei hakkında söylediklerini düşünmesini sağladı. Söylediklerinden herhangi biri doğru olabilir miydi? Hayır tabii ki bu gülünç bir düşünceydi. Öyleyse neden onu soruyordu şimdi?

“O kadar aceleyle nereye gidiyordu peki?” diye sordu Sergei.

Polly omuz silkti. “Bilmiyorum. Kimin umurunda?”

Sergei birdenbire ona döndü ve şiddetle:

“Benim umrumda,” dedi. “Yoksa sormazdım.”

Polly geri adım attı. Onu gücendirecek ne yapmıştı, bilmiyordu. “Üzgünüm,” dedi.

“Öyleyse sorularıma cevap ver,” diye bastırdı Sergei.

“Neyi bilmek istiyorsun?” diye sordu Polly.

“Arkadaşın tam olarak nereye gidiyordu?”

Polly yeniden omuz silkti, düşünüyordu.

“Hiçbir fikrim yok. Muhtemelen babasını aramaya gitmiştir. Hep öyle yapar.”

“Belirli bir yerden bahsetti mi?”

Polly hafızasını zorladı. Aniden bir şey hatırlamıştı.

“Aslında bir rüyasından bahsetmişti. Kardeşi hakkında. Bir kilisedeki bir tür anahtarla ilgili.”

Sergei'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. Polly onun bu kadar ilgilenmesine şaşırmişti. Sergei birdenbire doğrulup, şiddetle Polly'nin omuzlarını tuttu.

"Hangi kilise?"

Polly onun şiddetinden korkmuştu. Ne olduğunu anlayamadı.

"Anlamıyorum. Ne fark eder? Neden bu kadar önemli?"

Onu sertçe sarstı. "Söyle!"

"Notre Dame," dedi Polly, aniden korktu. "Notre Dame ile ilgili bir şey söyledi."

Sergei bunun üzerine Polly'i yataktan itti ve Polly sert bir şekilde yere düştü.

Sergei çarşafı attı, giyindi, odada koşuşturdu.

Polly gözyaşlarına boğulmuştu.

"Senin derdin ne?" diye bağırdı. "Neden böyle kaba davranıyorsun? Nereye gidiyorsun?" Polly olanlara anlam veremiyordu. Sadece bir dakika önce dünya muhteşem bir yerdi.

Sergei kapıda durdu, döndü ve ilk defa Polly'e gülümsedi. Ama bu gülümseme aşktan kaynaklanmıyordu. Bu kötü ve sahtekâr bir gülüştü.

"Aptal kız," dedi. "Tüm ihtiyacım olanı aldım senden. Şu anda, seninle tanıştığım andaki kadar işe yaramazsın benim için. Ve şimdi bedelini arkadaşşın ödeyecek."

Kapıyı arkasından vurarak hiddetle ayrıldı.

Polly doğruldu, başını ellerinin arasına aldı, ağladı, ağladı ve ağladı.

Gözlerinden yaşlar akarken düşünebildiği tek şey ne kadar aptal olduğuydu. Sergei'ye inandığı için kendine çok kızdı. En iyi arkadaşı Caitlin'in bu konuda haklı çıktığına inanamıyordu.

En kötüsü ise nasıl olmuştu da en iyi arkadaşının iyiliğine, onu tehlikeye atarak karşılık vermişti?

Otuz Üçüncü Bölüm

Sam gördüğü en lüks çarşaf lar üzerinde, Kendra'nın kocaman yatağında cırılçıplak yatıyordu. Kendra onun kollarındaydı, ikisi de büyük bir ipek yastık yığ ına yaslanmışlardı. Sanki ölmüş de cennete gitmişti. Onun hayatında hiç kimse Kendra gibi olmamıştı, tek hayali sonsuza dek beraber olmalarıydı.

Az önce yaptıklarının olası sonuçlarını düşünürken sersemlemişti. Gerçekten de Kendra'yı döndürmüştü. İşte göğsünde yatıyordu, o kadar huzurla uyuyordu ki sanki hâlâ eskisi gibiydi. Ama uyandığı zaman tamamen farklı biri olacağını da biliyordu. Sonsuza kadar değişmişti. Dönüştürülmüştü. Artık kendi ırkından biriydi. Samantha'nın ona yaptığı gibi.

Dönüştürüldükten sonraki ilk uyanışının ve bunun farkında varmanın ne kadar zor olduğunu hatırladı. Ama o kendi isteği sonucu olmamıştı. Bir saldırı sonucuydu. Bu seferkini de Kendra talep etmişti, yine kendi isteğiyle olan bir durum değildi. O sadece Kendra'nın isteğini yerine getirmişti.

Kendra'nın uyandığında nasıl hissedeceğini merak ediyordu. Acaba kendisini şimdiki kadar çok sevecek miydi? Belki daha bile fazla.

Ne olursa olsun, yanlış bir şey yaptığını söyleyen ve içini kemiren bir histen kaçamıyordu. Bu his kutsal bir vampir kuralını ihlal etmesinden kaynaklanıyordu. Sonuçta içini kemiren bu hisse bir cevap vermesi gerekiyordu.

Sam düşünceler içindeyken Kendra birdenbire gözleri açtı, bir ok gibi dikildi ve hemen kendine geldi. Sam'in hiç görmediği kadar büyük gözlerle ona baktı. Kendra'nın gözleri vahşi bir hayvanın gözleri gibi karardı. Tetikteydi. Sam'in gözlerinin içine bakmasına rağmen kendisini fark ettiğinden bile şüpheliydi.

"Kendra?" Yatakta doğruldu Sam. "İyi misin?"

Kendra birdenbire yataktan zıpladığında kendini odanın ortasında bulması Sam'i şaşırttı.

Hızlıca sırtını dönüp giyindi, çok hızlı hareket ediyordu hatta Sam'in gördüğü herkesten daha hızlıydı. Doğüstüydü. Sam'in ırkının hızını kazanmıştı. Yavaşça yataktan kalktı, giyinmeye başladı ve Kendra'ya yaklaştı.

"Bir sorun mu var? Her şey yolunda mı?"

Ama Kendra, Sam'e sırtı dönük bir şekilde giyinmeye devam ediyordu. Sam onun neden bu kadar tuhaf davrandığını anlayamıyordu.

"Neden yatağa gelmiyorsun?" diye sordu.

Kendra aniden döndü ve Sam'in gözlerinin içine baktı. Sam onun gözlerindeki vahşetten neredeyse korktu.

“Neden geleyim?” dedi tartışırcasına.

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Sam.

“Sende ihtiyacım olan her şeye sahibim artık.”

Sam midesine bir yumruk yemiş gibi hissetti. Onun sözlerine inanamıyordu. Gerçekten az önce duyduğunu sandığı şeyi mi söylemişti Kendra?

“Sen neden bahsediyorsun?” diye ısrarla sordu, kendi sesindeki korkuyu duyabiliyordu.

Kendra kapıya yöneldi ama Sam onu durdurmak için kolundan yakaladı.

Ama o, Sam’in etrafında döndü, inanılmaz yeni gücüyle sert bir şekilde onun kolunu itti. Sam şok olmuştu. Kendra ona hayal bile edemeyeceği bir vahşet ile bakıyordu ve onun açık mavi gözleri sanki bu dünyadan değilmiş gibi alev alev yanıyordu.

“Bir daha sakın bana dokunma,” diye boğuk ve alçak bir sesle homurdandı.

“Kendra,” dedi yumuşak bir sesle. “Benim, Sam. Ne oldu sana? Beni hatırlamıyor musun?”

Kendra birdenbire gülmeye başladı, bu alaycı ve şeytanca bir gülüştü.

“Tabii ki de tanıyorum, seni küçük, acınası varlık. Seni hiç sevmedim sadece kullandım. Bana istediğimi verdin. Artık hazırım. Beni dönüştüren sen olduğun için hayatını bağışlayacağım. Ama bir daha yoluma çıkarsan, acı çekmek üzere olan ablan ve tüm tanıdıkların gibi sen de acı çekersin.”

Giderken koca meşe kapıyı öyle bir itti ki kapıyı menteşelerinden çıkardı.

Kapıda duran iki hizmetçi şaşkınlık içerisinde Kendra'ya bakarken, o elindeki kapıyı ikisinin ayaklarına fırlattı.

Sonra vahşi bir hayvan gibi bir sıçrayışta 20 adımlık yol alarak, koridorları zıplayarak geçiyor; tüm şamdanları parçalayarak Versay'ın koridorlarını yerle bir ediyordu. Adeta bir kadın terminatördü.

Sam gördüklerine inanamıyordu. Yıkılmış koridorlara, baygın hizmetçilere bakıyor, yarattığı canavarı dehşet ve şaşkınlıkla izliyordu.

Kendra'nın arkasından o da sıçrayarak takibe başladı. Aynı zamanda Kendra'nın sözlerinden dolayı hâlâ canı acıyordu. Bu kadar zamandır her şey bir oyunun parçası mıydı? Gerçekten onun tuzağına mı düşmüştü? Caitlin ile ilgili ne demek istemişti? Planı tam olarak neydi?

Sam vampir hızını kullanarak, koridorları takip ederken, Kendra'yı koridorun sonunda bir odayı yakıp yıkarırken görür gibi oldu. Odayı dağıtırken aynı zamanda korkunç çığlıklar atarak insanları bir sağa bir sola savuruyordu. Sam biraz daha hızlandı. Kendra ise bir kapıyı ve bir koridoru daha parçalamış ve sonunda Versay'ın ana salonuna ulaşmıştı. Ana kapılara doğru koşmaya başladı.

Yaklaşık bir düzine muhafız onun varlığından dolayı alarma geçmiş halde, kapının önünde, süngüleriyle bekliyorlardı. Kendra muhafızlara yaklaştığında, muhafızlar süngülerini ona doğru indirdiler.

“Olduğun yerde kal!” diye bağırdı içlerinden biri.

Kendra onların başlarının üzerinden sıçrayarak, sadece bir tekme ile ikili kapıları açarken, Sam olanları izliyordu. Muhafızlar bir vuruşta yere serilmişlerdi.

Kendra artık dışarıdaydı, son bir sıçrayışla havada süzülürken karanlıkta gözden kayboldu.

Sam onu takip etmek istedi ama gecenin karanlığında kalbini durduracak bir şey fark etti.

Bin kişilik kızgın bir topluluk saraya doğru ilerliyordu.

Saniyeler içerisinde sarayın merdivenlerine ulaşmışlardı.

Otuz Dördüncü Bölüm

Aitlin, cebinde gümüş haç ve babasının mektubu, kollarında Ruth ile Versay'dan uzaklara doğru uçarken ilk defa doğru iz üzerinde olduğunu düşünüyordu. Yapması gereken şeyi yapıyor olduğuna dair bir his vardı içinde. Babasını, Kalkan'ı araması gerekiyordu ve o da öyle yapıyordu. Elindeki ipuçlarını kullanarak kaderini yazan şeyi yaşıyordu.

Versay'dan uzaklaştıkça düşüncelerin daha da berraklaştığını hissedebiliyordu. Bunu daha önce yapmadığı için kendine kızıyordu. Baştan beri görevinin ne olduğunu biliyordu, neden en baştan beri gerekenleri yapmıyordu ki?

Birden aklına Caleb geldi. Onu ne kadar sevdiğini ve Caleb'in onu bırakıp gittiğinde nasıl hissettiğini hatırlayınca kalbi acıdı. Bir yandan da Caleb onu terk etmiş olmasa bu göreve geri dönmeyeceğini, babasını aramayaacağını düşünüyordu. Bazı şeylerin yaşanırken çektiirdiği acı ne kadar büyük olursa olsun, hepsinin yaşanmasının bir sebebi olduğunu fark ediyordu. Bazı olayları yaşarken neden olduğuna dair sebebi çözemeyebilirdi ama daha sonra düşündüğünde elbet anlayacaktı.

Caitlin Paris'e doğru yol alırken, babasıyla tanışma fikrinden kaynaklanan bir endişe ve beklenti ile ürperdiğini hissetti. Bunca zamandır onu Paris'te mi bekliyordu gerçekten? Bu kadar yakın? Saint Germain Des Pres Kilisesi'nde olabilir miydi? Onu kucaklar, onunla gurur duyar mıydı? Ona Kalkan'ı verir miydi?

Caitlin, babasının onunla gerçekten gurur duymasını, onun nasıl bir kadın ve savaşçı hâline geldiğini fark etmesini istiyordu. Umuyordu ki babası, onu bulmak için Caitlin'in neleri feda ettiğini görebilirdi. Babası onun için yepyeni bir dünya kurabilir ve onu kendi birliğiyle tanıştırebilirdi. Belki de sonunda dünyada kendine bir yer bulabilecek, ait olabileceği bir insan, yerleşebileceği bir yer bulabilecekti. Bu gerçekten hoşuna giderdi.

Caitlin, Sam'i de düşünmeden edemiyor, büyük bir pişmanlık duyuyordu. Keşke o da yanında olsaydı, ona bu macerasında eşlik etseydi. Ama bir yandan da biliyordu ki Sam ilişkisine kendini öyle bir kaptırmıştı ki onun için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Bazen insanların bazı şeylerin farkına varabilmeleri için yalnız bırakılmaları gerekirdi. Bu yüzden tek umudu, Sam için her şeyin çok güzel olmasıydı. Ama Kendra'yı düşündükçe bunun pek mümkün olmayacağını da farkındaydı.

Caitlin, Caleb'in şu an burada, yanında olmasını her şeyden çok istiyordu. Arayışı boyunca Caleb onun yanındaydı ama artık onun burada olamayışıyla, onunla düşüncelerini paylaşamayışıyla onu ne kadar umutsuzca kaybettiğini görüyordu. Ne olursa olsun, babasını bulmak istiyordu. Ve eğer herhangi bir şekilde geriye dönmek gibi bir şansı olsaydı, Caleb'in yanında olmasını dilerdi.

Tüm olanlara rağmen, Caitlin kendini eskiye göre çok daha güçlü hissetti. Bir savaşçıya dönüşmüştü. Savaşçı olmak demek; ihtiyaç anında tehlikeye karşı tek başına yürüyebilmek ve bu dünyada kaderini kendi ellerinle şekillendirmek demektir. Önündeki yollar teker teker kapandığında ise kendi yolunu kendi ellerinle çizmek demektir. Bu kişinin içindeki güç ve cesaretle ilgiliydi. Ve cesaret bazen kimsenin yapamadığını yapabilmektir.

Aiden'dan öğrendikleri sayesinde kendini daha güçlü hissediyordu. Caleb'in de yanında olmasını istiyordu ama bu görevi kendi başına tamamlayacak kadar da güçlüydü.

Caitlin uçuşuna devam ettikçe altında uzanan yeryüzü değişti. Ormanlarla kaplı olan bölgeden Paris'in şehir görüntüsüne gelmişti. Caitlin bazı binaları tanıyordu. Orta Çağ'dan kalma kiliselerinden tutun da 18. Yüzyıl yapımı yeni yapılara kadar her şeyiyle mükemmel bir şehirdi.

Caitlin aşağılara baktığında endişelenmeye başladı. Gecenin geç bir saati olmasına rağmen sokaklar doluydu. Öfkeli insanlar ellerinde meşalelerle geziniyordu. Oldukça uzakta olmasına rağmen oradaki gerilimi hissedebiliyordu. İnsanlar öfkeyle bağırıp çağırıyor daha da kötüsü etraflarına zarar veriyorlardı. İnsanların çoğunun Bastille'in önünde kümelendiğini fark etti. Caitlin gördüklerine inanamıyordu. Bir savaş çıkmış gibiydi.

Caitlin şehrin sol tarafına doğru uçarken Saint Germain Des Pres Kilisesi'nin uzun kare şeklindeki çan kulesini gördü. Özellikle kuş bakışıyla diğer binalardan farklı olduğunu söylemek mümkündü. Bu uzun kulenin yanında uzanan, uzun eğimli bir çatıyla büyük bir manastıra

bağlanmıştı. Duvarlar bitim yerlerinde kavisler çiziyor, bu yapıya silindirik ve güzel bir şekil veriyordu. Şehirden uzakta gördüğü diğer ortaçağ kiliselerine benziyor, Caitlin ise böyle bir ortaçağ başyapıtının nasıl olup da şehrin göbeğinde yer aldığına hayret ediyordu.

İyi ki buradaki kalabalık şehrin diğer bölümleri kadar yoğun değildi. Caitlin inmek için kimsenin onu göremeyeceği, karanlık bir manastırı seçti ve hızlıca indi.

Ruth'a yürümesi ve rahatlaması için zaman vermeyecek şekilde, onu sıkıca kavrayarak, hızlıca manastırın arka girişine yöneldi. Öndeki devasa giriş kapılarının kilitli olduğunu fark etmişti, ayrıca halkın bulunduğu tarafı kullanarak, galeyana gelmiş halka onunla karşılaşma şansı vermek de istemiyordu.

Onun yerine, yapının çevresinde bir tur attı ve muhtemelen rahiplerce kullanılan, kavisli, küçük bir yapı gördü. Bu kapı da kilitliydi. Ama Caitlin her zamankinden daha güçlü bir şekilde, gözlerini kapattı, sadece kapının topuzuna odaklanarak derin bir nefes aldı. Bitirdiğinde, açılan kapının gıcirtısını duymuştu. İşte Aiden'in teknikleri sonunda işe yaramıştı.

Caitlin açılan kapıdan geçti, kapıyı tekmelemek zorunda kalmadığı için kendisiyle gurur duyuyordu. Kapıyı arkasından kapayıp kilitledi.

Muhtemelen akşam dua etmeye gelenlerden kalmış olan, kilisenin mihrabına yayılmış sadece birkaç mum bulunduğundan, içerisi karanlıktı. İçerisini aydınlatan tek şey, kilisenin devasa mozaik camlarından girip tavana yükselen ay ışığıydı.

Caitlin yukarı baktı ve bu mozaik camı incelemeye başladı. Duvarlara sıra sıra hükmeden ve Roman usulü kolonlar üzerinden, kavisli tavanda doruğa ulaşan bu cam, herhalde hayatında gördüğü en güzel camdı. Duvarlar devasa, antik fresklerle kaplıydı. Kilisenin antik taşlarına baktıktan sonra rahatlıkla söyleyebiliyordu ki bu kilise diğerlerinden çok farklıydı. Lily'nin burası için ona Paris'in en eski kilisesi olduğunu söylediğini hatırladı ve şimdi o da binlerce yıllık bir tarihe şahit olduğunu söyleyebilirdi. Bu inanılmazdı. 1789 yılında, burada, çok eski zamanlardan kalma bir kilisedeydi. Zamanın onu önemsizleştirdiğini hissetti.

Caitlin kilise mihrabına doğru uzun bir geçitte yürüyordu. Adımları; tertemiz, parlayan, siyah beyaz karolarla döşenmiş zeminde yankılanıyordu. Sıralara düzenli bir şekilde yerleştirilmiş yüzlerce küçük tahta sandalyeden anlıyordu ki burası binlerce kişiyi ağırlayabilecek kapasiteye sahipti. Duvarlara baktığında ise, çeşitli azizlerin figürlerini görüyordu.

Caitlin geçidin sonuna ulaştığında, duvarın girintisine yerleştirilmiş sade bir mihrapla karşılaştı. Bu mihrabın üzerinde mermer bir kaideye oturtulmuş, elinde haç bulunan büyük bir Meryem heykeli vardı. Caitlin, Lily'nin ona verdiği büyük haçı çıkardı ve incelemeye başladı. Kendi elindeki haçı incelerken, heykelin elindeki haç ile aynı boyutta olduğunu fark etmesiyle sarsıldı.

Heykele daha dikkatli bakıldığında haçın olması gereken yerin boş olduğunu gördü. Sanki heykel, bir haçın gelip o boşluğu kapatmasını bekliyordu.

“Bu gerçek olabilir mi?” Caitlin meraklanmıştı.

Heykele tırmanmaya başladı, ulaşınca elindeki gümüş, büyük haçı çıkardı. Elindeki haçı, büyük bir heyecanla heykeldeki haçın yerine soktu. Haç öyle kusursuzca oturmuştu ki sanki kendi yeriydi.

Haçı iyice yerine oturttarak ittiğinde bir ses duydu ve aşağıya baktığında, heykelin kaidesinden bir döner kapının açıldığını gördü.

Caitlin gizli bölmeyi hızlıca kendine çekti. Mermer; bir kazıma sesiyle, içerideki eski hava ve tozu dışarı atarak yavaşça açıldı.

Caitlin aşağıya uzandı ve bir şey yakaladı. Yakaladığı şeyi hemen dışarı çekti.

Gözlerine inanamadı. Bu üstü örtölmüş, babasının verdiği mektubun ilk yarısıyla aynı tarz ve boyuta sahip başka bir parşömeni.

Elleri titreyerek mektubu açtı ve içinde ne olduğunu anladığında ağız açık kaldı.

Otuz Beşinci Bölüm

Sam orada, Versay'ın merdivenlerinde öfkeyle yaklaşan kalabalığı görünce harekete geçti. Yardım etmek için, devasa ikili kapılarını onarmak için mücadele veren muhafızların yanına koştu. Ama muhafızlar kapıları kaldırıp yerlerine takacak kadar güçlü değillerdi.

Sam ileriye doğru sıçradı, gücünü kullanarak kapıları kaldırdı ve yerlerine oturttu. Hızlıca odada göz gezdirirken, büyük tahta bir kirişin şöminenin üstünden yükseldiğini fark etti. Eski ağaçların gövdeleri kadar büyüktü ve kaldırabilmek için yirmi adam gerekiyordu.

Sam muhafızların şaşkın bakışları eşliğinde kirişe doğru hızlandı, onu tek başına kaldırdı ve odanın diğer ucuna taşıyarak, kızgın kalabalığı engellemek için kapıların ardına dayadı.

Saniyeler sonra içeri girmeye çalışan topluluğun yumrukları kapıda yankılandı.

Ama Sam sayesinde kapı onları engelliyordu. En azından şimdilik.

Kısa bir süre sonra Sam'e Aiden, ikizler ve diğer birlik üyeleri de katıldı. Oda dolup taşmaya başladı; muhafızlar, Polly, Lily ve hatta Marie Antoinette bile onlara katılmıştı.

Herkes kaostan ötürü şoktaydı.

“Neler oldu böyle?” diye sordu Marie.

“Haberler Bastille’e hücum edildiğini söylüyor, Leydim,” diye telaşla bağırdı muhafızlardan biri. “Kalabalık oldukça dağınık. Sokaklardaki her şeyi yerle bir ediyorlar. Ve şimdi buraya da yayıldılar. Sanırım bu bir devrim!”

Sam, Marie ve yanındakilerin yüzlerindeki korkunç ifadeleri görebiliyordu.

Aiden yaklaştı ve kendi takımını harekete geçirdi.

“Taylor ve Tyler, siz doğu kanadını koruyun,” diye emir verdiğinde, onlar çoktan harekete geçmişlerdi bile.

“Cain sen batı girişini koru. Bu kapıların desteklenmesine ben yardım edeceğim. Ve Lily, lütfen sen de Marie’ye, onun bölgelerinde eşlik et. Geri kalan adamlarımın hepsi sizi koruyacak.”

Sam, Aiden’in yanına gitti. Aiden dönüp Sam’e öyle bir baktı ki Sam, Aiden’in onu onaylamadığını hissetti.

“Git ve kardeşine yardım et,” diye emir verdi Aiden, Sam’i onaylamayarak. “Caitlin’e yeterince zarar verdin.”

Sam, Kendra’yı ve Caitlin hakkındaki kaygı verici sözlerini düşündü ve yüreğinde büyük bir suçluluk sızısı hissetti.

Polly yanlarına geldi.

“Her şey benim suçum!” diye bağırdı. “Sergei tarafından kandırıldım. Caitlin’in nereye gittiğini sordu. Notre Dame’a gittiğini söyledim!”

Aiden kafasını salladı. “Git ve Sam’e katıl. Caitlin’in

size ihtiyacı olacak. Ve ne olursa olsun, Kalkan'ı aldığından emin olun."

Sam, Polly'ye döndü. "Bir hata yaptım," dedi. "Telafi etmem gerekiyor. Caitlin'i kurtarmam gerek."

"Benim de," dedi Polly. "Ben de seninle geliyorum."

Kalabalık kapıya öyle bir vuruyordu ki kapı sallanmaya başladı.

"GİDİN!" diye bağırdı Aiden.

Sam, Polly'yi arkasında hissedince koşarak başlangıcı yaptı. Açık pencereden, göğün yükseklerine zıpladı ve gecenin karanlığında süzüldü.

Saniyeler sonra, ikisi de çok yükseklerde ufka doğru yarıyorlardı.

Sam, kardeşini kurtarmanın bedeli ne olursa olsun yapmaya kararlıydı.

Bu bedel Kendra'yı öldürmek olsa bile.

Otuz Altıncı Bölüm

Caitlin yeni zarfı elleri titreyerek açtı. Bu mektubun babasının ona verdiği mektubun diğer yarısı olduğunu fark ettiğinde kalbi küt küt atıyordu.

Hızlıca mektubun ilk kısmını çıkardı, diğer yarısına yaklaştırdı. İkisini yan yana getirdiğinde ikisinin de birbirini tamamladığını fark etti, sonunda mektup tamamlanmıştı.

Mektubu baştan sona bir daha okudu:

‘Sevgili Caitlin,

Eğer bunu okuyorsan, birçok engeli atlatmışsın demektir. Zor yollara girmeyi, daha az ziyaret edilen yerleri görmeyi seçmişsin demektir. Seni bunun için çok takdir ediyorum. Kesinlikle babanın kızıydın.

Bütün bulmacaları, kodları, mektupları ve anahtarları bulmalısın. Ama en güçlü olanı, kimse bulmasın diye bölüştürdüğüm sır. Sadece sen, bu sırrı çözmek için seçildin.

Bunu okuyorsan, zaten anahtarlardan biri sendedir. Bana ulaşmak için kalan üçünü de bulmalısın.

Senin şu anki amacın ikinci anahtar. Onu bulmak için Âlimler Alanı'na gitmek zorundasın...'

Caitlin şimdi mektubun ikinci yarısını eline aldı:

'Notre Dame'i ziyaret etmen ve anahtarı geri alman gerek. Hançer sana yol gösterecek. Ve sakın unutma: ada büyük bir yer.

Yakında buluşacağız.

Seni seviyorum.

Baban.'

Caitlin mektubu defalarca okudu, tamamen sersemlemişti. Hançer yol gösterecek? Hangi hançer?

Caitlin bir şey kaçırıp kaçırmadığını anlamak için mermer bölmeyi kontrol etti. Bölmenin duvarlarını elleriyle tararken, ilkinden daha derine uzandı. Ve sonra hissetti. Bölmenin dibine bir şey ilıştırılmıştı.

Hızlıca çekti ve bölmeden küçük gümüş bir hançer çıktı. Şok olmuştu. Neredeyse gözünden kaçıracaktı.

Ama şimdi hançer elindeydi ve bu hançeri, anahtarı bulabilmek için Notre Dame'da bir şekilde kullanması gerekeceğini düşünüyordu.

Otuz Yedinci Bölüm

Caleb, Caitlin'i bulmaya kararlı bir şekilde gökyüzünde süzülüyordu. Kendinden nefret ediyordu. Nasıl bu kadar saf davranabildiğine, kandırıldığına inanamıyordu.

Daha da kötüsü, Caitlin'i bir hiç için terk etmişti. Aşk-
larının tavan yaptığı, evlenme teklif etmek üzere olduğu o
mükemmel anı, bir yanılsama uğruna mahvetmişti. Oğlu-
nun hayatta olduğunu söyleyen yalancı bir mektupla her
şeyi terk etmişti.

Sera'yı bu yaptıkları yüzünden asla affetmeyecekti. Yeniden hayatını alt üst etmişti.

Ama her şeyden öteye, aptallık ettiği için kendini affetmeyecekti. Caitlin'i dinleyip, onunla beraber kalması gerekirdi.

Gözünü kapadığı her an, kaleye varışını ve Caitlin'i orada bulamayışını hatırlıyordu. Bütün odaları tek tek gezmişti ama Caitlin hiçbir yerde yoktu.

O andan beri her yeri gezip Caitlin'i arıyordu. Şimdi de Paris'teydi. Sokak sokak, her yeri arıyordu.

Tam o sırada aldığı bir sinyal ile kendine geldi. Bu sinyal Caitlin'den geliyordu. Buralardaydı ve zor durumdaydı. Bütün hücrelerinde bunu hissedebiliyordu. Başının belada olduğundan emindi. Ve şimdi bu sinyalin nereden geldiğini de biliyordu. Paris'in içlerindeydi.

Böylece Caleb yönünü değiştirdi ve Paris'in başka bir kesimine doğru oldukça hızlı bir şekilde uçmaya başladı. Bu kez Caitlin'i bulup bütün hatalarını telafi etmekte kararlıydı.

Bu kez farklı olacaktı. Bu kez gerçekten temiz bir başlangıç yapacaklar ve sonsuza kadar beraber olacaklardı. Caleb biliyordu ki bu kez önlerinde hiçbir şey duramayacaktı.

Ve baş başa kalacakları ilk anda, Caleb baştan beri sormak için yanıp tutuştuğu o soruyu Caitlin'e soracaktı.

Caitlin'e evlenme teklif edecekti.

Otuz Sekizinci Bölüm

Caitlin, Seine Nehri'nden ve Ile de la Cite'dan geçerek, Saint German Der Pres Kilisesi'nden uzağa doğru uçuyordu. Küçük adayı dikkatlice inceledi. Kocaman, ihtişamlı görüntüsüyle Notre Dome orada duruyordu. Oldukça büyük bir yapıydı. İçeride ona lazım olacak bir şeyi bulması gerçekten de zor olacaktı.

Adanın üzerinden birkaç tur atarak ne nerede diye ezberlemeye çalıştı. Adadaki tek yapının Notre Dome olmadığını aklında bulundurmaliydi. Birçok Orta Çağ evi, Arnavut kaldırımli sokaklar ve diğer binalar da mevcuttu. Paris'i baştan aşağıya kaplayan kalabalıktan burada da var mı diye bir göz attı. Gariptir ki burada öyle bir örgütlenme yoktu. Hatta Notre Dome'ın önündeki meydan tamamen boştu. Caitlin bunun oldukça garip olduğunu düşünüyordu. Şehrin her yerinde ayaklanmalar varken, en ünlü yerlerinden biri neden bomboştu? Bu ayaklanmanın başında kim vardı?

Caitlin dikkatlice etrafı inceleyerek yere alçaldı. Her yer fazlasıyla sessizdi. Bu bir tuzak mıydı?

Caitlin, kilisenin önündeki kocaman taştan zemine indi ve Ruth'u yere bıraktı. Kilise birçok meşaleyle aydınlatılıyordu. Caitlin bu gördüğü ihtişam karşısından şaşırarak kendini alamıyordu. Bu kocaman yapı, üzerinde onlarca oymanın olduğu kemerli kapılarıyla tam karşısındaydı. Yolculukları sırasında birçok kiliseye gitmişti. Floransa'daki Duomo'yu, Venedik'teki Saint Mark'ı ve diğerlerini gözünün önünden geçirdi ama hiçbirinin bunun kadar büyük değildi. Bu zamandaki yolculuğuna da burada başladığını düşündü. Bir çember içinde mi dolanıyordu?

Ön kapıya kadar yaklaştı ve elini kapının tokmağına uzattı.

Şansına, kapı açıldı.

Bir tehlike sezmiş gibi dönüp arkasına baktı. Ama hiçbir şey yoktu.

İçinde bulunduğu histen rahatsız bir hâlde önüne dönüp, içeri girdi. Her yer çok sessizdi ve her şey çok kolay geliyordu.

Caitlin kilisenin içine baktığında büyüklüğüyle şaşkına dönmüştü. Burada sıralar sonsuza kadar uzanıyormuş gibi görünüyordu ve mihrap oldukça genişti. Daha ileride tavandaki kemere doğru uzanan üç kocaman kolon vardı. Bunların arasında mumlardan oluşan bir avize asılıyordu.

Mihrabın ötesinde etrafı birçok heykelle süslenen sunak duruyordu. İnsanların burada nasıl dua edebildiklerini merak ediyordu? O kadar büyüktü ki, aynı anda bütün bir şehir içine girebilirdi.

Caitlin o sırada elindeki hançeri hissetti ve arayışına nereden başlayacağını düşünmeye başladı. Yeniden bir tehlike ihtimaliyle ürperdi ve birden arkasını döndü ama yine kimse yoktu. Hiç zaman kaybetmemesi gerektiğini fark etmişti.

Caitlin gözlerini kapayıp, içindeki gücü hissetti. Hislerinin onu yönlendirmesine izin veriyordu. Kendini sakinleştirdi ve anahtarın nerede olabileceğini hissetmeyi istedi. Burada bulması gerektiği bir anahtarın olduğunu biliyordu ama bunun dışında nereye bakacağına dair hiçbir fikri yoktu.

Hisleriyle kuşatıldığı birkaç dakikadan sonra, kilisenin alt katlarına gitmesi gerektiğine dair bir dürtü hissetti.

Kendini sol tarafa yönelmiş, mermer koridorda ilerlerken buldu. Ardından bir başka koridora döndü. Küçük, dar bir merdiven boşluğuna gelene kadar ilerlemişti.

Caitlin döne dolaşa merdivenleri iniyordu. Sonunda, alabildiğince geniş ama alçak tavanlı bir bodrumda buldu kendini. Burası da oldukça kutsal görünüyordu. Bir çeşit mezarlık gibiydi. Sağda solda bir sürü lahit sıralanmıştı. Eski bir vampir birliği için mükemmel bir istirahat yeri idi.

Caitlin yeniden kendini hislerine teslim etti. Uzun koridorda, boğuk ve nemli hava içinde ilerliyordu. Lahitlerin yanından öylece geçerken gelip bir tanesinin önünde durdu.

Biraz inceledi ama farklı bir şey göremeyince etrafına bakmaya devam etti.

Ama Ruth ayaklarının dibinde durmuş, havlıyor buradan ayrılmasını istemiyordu. Caitlin dönüp lahite tekrar baktı.

Lahidin üzerinde oyulmuş olan savaşçı figürünü inceledi. Kıyafeti, kemeri... Ve o an bir şey fark etti. Ellerini birleştirmiş duran bu savaşçı figürünün kemerinde oyulmuş bir boşluk vardı. Caitlin o anda bu oyuğun tam da hançerle aynı boyutta olduğunu fark etti.

Hançeri eline alıp, o boşluğa yerleştirdi. Tam oturmuştu. Cesaretlenen Caitlin, hançeri içeriye doğru itti.

Tam o sırada kapaktaki figürün avucunda bir bölme açıldı. Caitlin'in ağzı şaşkınlıkla açık kalmıştı. Küçük, altın bir anahtar orada duruyordu.

Caitlin büyük bir hevesle anahtarı oradan aldı ve incelemeye başladı.

Ama aynı zamanda şaşırmıştı.

Bu elinde tuttuğu ikinci anahtar olamazdı. Çünkü ilkine hiç mi hiç benzemiyordu. Ne büyüktü ne de gümüş. Başka bir şeyin anahtarı gibiydi.

Caitlin birden üst katlardan gelen bir gürültü duydu.

Elindeki anahtarı çabucak cebine koydu ve Ruth'u kapıp oradan çıktı.

Notre Dome'in girişine doğru olan merdivenleri tırmanırken sağa sola bakıyordu ama kimse yoktu.

Ama birden kilisenin ön kapıları zorlanarak açıldı. Göz açıp kapayınca kadar içeriye bağırıp çağıran bir kalabalık doluştu.

Caitlin bu kalabalığın şehrin içinde gördüğünden farklı olduğunu hissetmişti. Bunların hepsi vampirdi. Ve tam ortalarında, tarih kitaplarından tanıdığı biri olan Napoleon

duruyordu. Onun bir vampir olduğunu öğrenmek şok etkisi yaratmıştı. Ve şimdi kocaman bir vampir birliğini tam da Caitlin'in üzerine yönlendiriyordu. Caitlin bu büyük grubun karşısında oldukça etkisizdi.

Bunun bir tuzak olduğunu anladı Caitlin. İhtiyaçları olan şeyi bulması için Caitlin'in gelmesini beklemişlerdi. Ve şimdi kapana kısılmıştı. Caitlin'i öldüreceklerdi. Tuzağa düşürülmüştü.

Kalabalık üzerine gelirken Caitlin hızlı düşünmek zorundaydı. Gözlerini kapattı ve içindeki gücü toparlamaya çalışıyordu. Öfkesini odaklamayı deniyordu. Yeni güçlerini kullanmayı deneyecekti. Bir orduyla savaşabileceğini biliyordu. *Biliyordu işte.*

Üzerine gelen vampir sürüsüyle çarpışmasına ramak kala, Caitlin birden tahmin edemeyeceği bir yüksekliğe zıpladı ve tavandaki avizeye tutundu. Doğaüstü bir hızla zincirine tırmanıyor, tavana ulaşmayı hedefliyordu. Eğer oraya ulaşabilirse, büyük camlardan birinden dışarı çıkabilirdi.

Caitlin amacına tam da ulaşmak üzereyken, büyük camlardan biri gürültüyle kırıldı.

Caitlin dönüp oraya baktı ve gözlerinin önünde hayatında gördüğü en korkunç yaratık duruyor ve ona hırıliyordu.

6 cam daha böyle kırıldı ve Caitlin toplamda 7 tane olduklarını fark etti. Biçimsiz, iğrenç görünümlü 7 vampir Caitlin'in çıkış yolunu kapıyordu.

Caitlin'in her tarafı çevrilmişti. Durup savaşmaktan başka bir şans yoktu.

Bir dakika daha fazladan beklemek istemiyordu. Üzerinde durduğu kocaman avizenin zincirini tavandan kopardı ve yerdeki kalabalığın üzerine avizeyle birlikte düştü.

Avize Napoleon'un onlarca askerinin üzerine düşmüş ve ağırlığıyla hepsini ezmişti.

Yere çarpmadan birkaç saniye önce Caitlin kanatlanmış ve havada kalmayı başarmıştı. Yere sakın bir iniş yaptıktan sonra düşen avizeyi zincirinden tutup Herkülümsü bir kuvvetle başının üzerinde döndürerek silah olarak kullanmaya başlamıştı. Caitlin bu hareketi yaptıkça Napoleon'un birçok adamını daha yerle bir ettiğini gördü. Tam bir terminatördü ve kimse 30 metre yakınına yaklaşamıyordu.

Ama hemen sonra, iğrenç bir sesle ona yaklaşan yediliyi gördü. Elindekini son bir kez çevirip, o yediliden birini hedef aldı ve üzerine fırlattı.

Tam yerine ulaşan bir atıştı. İğrenç görünümlü vampir avizeyle birlikte duvara gömülmüştü.

Geriye altı tanesi daha kalmıştı ve Caitlin daha hareket etme fırsatını bulamadan bir tanesi gelip ona öyle bir vurdu ki Caitlin kilisenin diğer ucuna doğru sürüklendi.

Caitlin, Napoleon'un adamlarıyla başa çıkabileceğini biliyordu ama geriye kalan bu altı şeyle tek başına ne yapacağını kestiremiyordu.

Yine de Caitlin kendini toparlayıp ayağa kalktı. Tam zamanında ayaklanmıştı; çünkü altılıdan biri Caitlin'in üzerine yumrukla gelmek üzereydi ve onun kalkışıyla vampir duvara gömülmüştü. Caitlin uzanıp onun belindeki kılıcı aldı ve kafasını bedeninden ayırdı.

Caitlin elindeki kılıçla arkasını döndüğünde, o şeylerden bir tanesi daha ona saldırmak üzereydi. Tam zamanında eğilmeyi başardı ve sonrasında da kılıçla onu ikiye böldü.

Ama yine de dört tane daha vardı. Ve Caitlin hepsini birden alt edecek kadar hızlı değildi. Birden böbreklerine aldığı sert bir darbeyele uçuşa geçti ve başını tavana çarptı.

Caitlin toparlandı ama bu kez etrafı bulanık görüyordu hem kalan dörtlü Napoleon'un adamlarıyla birleşmiş, ona saldırmak üzereydi. Gücünü toplamak için biraz zamana ihtiyacı vardı ama zaman falan kalmamıştı. Her şeyin bittiğini düşündüğü bir an yaşıyordu. Ve kendini kadere bıraktı.

Tam o sırada büyük camlardan biri daha paramparça oldu ve bir vampir ona doğru geldi.

Yakınlaştığında Caitlin kim olduğunu gördü.

Gözleri şaşkınlıkla açılmıştı. Gelen Caleb'di.

Caleb tam zamanında Caitlin'in yanına gelip, onu aldı ve tekrar yükseldiler. Oradan ayrılmalarından saniyeler sonra o şeytani yaratıklardan biri Caitlin'in durduğu yere sağlam bir tekme atarak duvarı çökertti.

Caleb, Caitlin'i Notre Dome'ın balkonlarından birinde güvenli bir yerde bıraktı. Sonra geriye dönüp yaratıklardan biriyle havada karşılaştı. Birbirlerine bir süre üstünlük sağlayamadılar ama sonra Caleb yaratığı alıp, hızlıca kilisenin bir ucuna, duvara doğru fırlattı.

Ama Caleb birden diğer üç yaratık tarafından ele geçirildi ve onlar Caleb'i zemine doğru sürüklemeye başladılar.

Caitlin bir anda atıldı. İçindeki gücü toplayabilmişti. Caleb'i tehlikede görmesinin bunda payı oldukça fazlaydı. Caitlin balkondan atlayıp, Caleb'i kurtarmak için alçaldı. Hiç hissetmediği kadar güçlü hissediyordu.

İyice aşağıya geldiğinde bu üç yaratığın Caleb'i yere yatırıp tekmelediklerini gördü. Tamamen öfkeyle dolmuştu. Bu daha önce hiç tatmadığı bir öfkeydi. Ayakuçlarından başına kadar hissedebiliyordu. İlkel bir savaş dürtüsüyle kuşatılmıştı.

Hızlanarak yaratıkların birine doğru gelmeye başladı ve hiç yavaşlamadan ona çarptı. Son saniyede yaratık Caitlin'e o iğrenç yüzünü dönmüştü. Caitlin öyle bir hızla kafasına vurmuştu ki, yaratığın boynu kırılmıştı.

Hemen sonra Caitlin bir diğerini dirseğiyle yere devirdi ve kalkmasına fırsat vermeden çenesine tekme atmaya başladı. Sonunda öyle bir kuvvetle vurdu ki vampir olduğu yerden havalanarak duvara çivilendi.

Sadece bir tane kalmıştı. O da Caitlin'e saldırmak üzereydi. Caitlin gözlerini kapattı ve yeni gücünü kullanmaya karar verdi. Sadece zihin gücünü kullanarak onu alıp, ılık hızıyla camdan fırlattı.

Caleb şaşkınlıkla onu izliyordu.

Napoleon'un askerleri de bu yaratıkları yok edebilen güçlü savaşçıyı hayretle izliyordu. Caitlin onlara dönüp kükredi. Hepsini sırayla bu hâle sokmaya hazırdı. Ve bunu anlayan vampirler bir anda arkalarını dönüp uçtular. Napoleon da az önce tanık olduklarından sonra

Caitlin'le karşılaşmayı planlamıyordu. O da diğer vampirlerle birlikte gitti.

Caitlin eğilip Caleb'i ayağa kaldırdı. Caleb'in yüzünde ki gülümsemeyi görünce iyi olacağını anladı.

"Beni kurtardın," dedi Caleb, bir yandan gülümsüyordu. "Benim seni kurtarmam gerekiyordu."

Caitlin de gülümsüyordu.

"Sen de beni kurtardın."

Ama Caitlin ve Caleb daha toparlanamadan bir saldırı daha oldu.

Dönüp baktıklarında kilisenin kalan birkaç camının da parçalandığını gördüler. Caitlin olanlara inanamıyordu. Bunlar da kimdi?

Kyle, Sergei ve Kendra havadaydı. Elleriindeki garip silahlarla Caitlin ve Caleb'in üstüne doğru geliyorlardı.

Ve tam o sırada kilisenin kapıları açıldı ve Kyle ile birlikte geldikleri belli olan yüzlerce vampir içeriye doluştu.

Caitlin umursamıyordu. Beklediği bir karşılaşmaydı bu. Kyle'dan da, Sergei'den de Kendra'dan da nefret ediyordu. Ve o anda Caleb'in de doğrulup yanında durduğunu gördü. Onlarla karşılaşmaya hazırdı. Caleb'in de onunla aynı duyguları paylaştığından emindi.

Caleb, Kyle'a doğru uçarken, "Şimdi oğluma yaptıklarını ödeyeceksin!" diye bağıyordu.

"Senin de ölmenin zamanı geldi asıl!" diye cevap verdi Kyle.

İkisinin havada çarpışmasıyla birlikte, acı bir ses duyuldu. Oldukça sert bir şekilde birbirlerine girmişlerdi.

Caitlin hiç zaman kaybetmedi. Polly'ye yaptıklarını da hatırlayarak direkt Sergei'ye saldırdı.

"Şimdi göreceksin gününü!" diyordu.

Sergei ise hırlayarak, "Unuttun mu? Beni dönüştüren sensin! Bir şey ödeyecek olan biri varsa, o da sensin!" dedi.

İkisi havada karşılaştı. Sergei, Caitlin'in boğazına saldırarak üzereydi ama Caitlin bunu fark etmişti. Böylece bu darbeden son anda kurtuldu ve Sergei'nin dengesini bozarak onu yere, zemine düşürdü. Aşağıya inip, Sergei'yi boğmaya başlamıştı. Ona ve Polly'ye yaptıklarını düşünerek ellerini boğazında kilitliyordu. Tam kazandığını düşündüğü sırada sırtında çok büyük bir acı hissetti ve Sergei'yi bırakmak zorunda kaldı.

Dönüp baktığında sırttan Kendra'yla karşılaştı. Belinden küçük, gümüş bir hançer çıkarmış, tam Caitlin'in kalbine saplamak üzereydi. Oldukça hızlıydı, Caitlin son saniyede bundan kurtulabilmişti.

Caitlin ters bir hareketle Kendra'yı alaşağı etti.

Fakat bu sefer de Sergei gelmiş, onu yumrukluyordu. İkiisiyle ayrı ayrı baş edebilirdi ama birleştiklerinde yapabileceği pek bir şey kalmıyordu. Dönüp baktığında Kyle ve Caleb'in hâlâ boğuşuyor olduklarını gördü. Yumruklar havada uçuşuyor, bir Caleb güçlü görünüyordu, bir de Kyle. Efsanevi bir savaş yaşıyordu.

Tam arkalarında onlara yakalaşan yüzlerce vampiri gördü. Kazanmaları imkânsızdı. Hepsiyle aynı anda savaşamazlardı. Caitlin bir kez daha her şeyin bittiğini ve sonsuza dek burada kalacaklarını düşündü.

Birdenbire camlardan birilerini daha girdiğini gördü.

İki vampir daha tam yanına gelmişti. Caitlin gördüklerine inanamıyordu.

Sam ve Polly'ydi gelenler.

Tam zamanında gelmişlerdi. Tam Kendra, Caitlin'i tekmeleyecekken Sam aralarına girmiş ve Kendra'yı yumruklamıştı. Caitlin son anda kurtulduğu darbeden toparlanırken, Kendra aldığı yumruğun etkisiyle duvara yapışmıştı.

Sergei, Caitlin'e kafadan bir darbe yapmaya hazırlanırken, Polly hızla alçaldı ve iki ayağını birden Sergei'nin göğsüne geçirdi. Sergei aldığı darbeye mihraba doğru uçmuş ve orada duran heykele çarparak onu bin bir parçaya bölmüştü.

Caitlin ikisini gördüğüne oldukça memnun olmuştu. Sevinçle ayaklandı.

"Caleb," diye bağırdı ve üçü birlikte ona yardıma gittiler.

Sırayla Kyle'a vurarak onu da yere serdiler.

Caleb kalkmış ve Kyle'ın boğazına sarılmıştı.

O sırada Caitlin etrafına baktı ve onlara yaklaşan bir grup vampiri gördü. Hem Sergei ve Kendra da toparlanmak üzereydi.

"Caleb! Bırak gitsin. Zamanımız yok. Gitmemiz gerekiyor!"

Ama bu Caleb'in uzun zamandır beklediği bir fırsattı. Bütün kuvvetiyle onu boğmaya devam etti. Kyle'ın rengi mora dönmüştü. Caitlin, Caleb'in onu hiç bırakmayacağını düşünüyordu.

"CALEB!"

Sonunda, istemeden de olsa Caleb onu bıraktı. Bilinçsiz bir şekilde yerde yatan Kyle'ın yüzüne tükürdü.

"Bugün değilse yarın," dedi.

Caitlin, Sam ve Polly'ye döndü.

"Bir anahtar buldum ama burada kullanmak için değil. Başka bir yerde kullanmam gerekiyor sanırım."

"Gidin!" dedi Sam. "Gidin, bulun her neresiyse. Caleb'i de al. Haydi gidin! Biz burada kalıp onları oyalarız."

"Burada yalnız savaşmanıza izin veremeyiz," diye bağırdı Caitlin.

"Mecburuz. Bu artık sadece seninle ilgili değil. Bu bizim görevimiz. GİDİN. Görev her şeyden daha önemli!"

Caitlin, Sam'in haklı olduğunu biliyordu. Bu, onun tek şansıydı ve bunu kullanmak zorundaydı. Kaybedecek bir saniye bile yoktu.

"Ama hepsiyle birden nasıl dövüşeceksiniz?" diye sordu.

Sam gülümsüyordu. Ve bu sırada Kyle'ın görüntüsüne büründü. Birkaç saniye içinde Kyle'a dönüşmüştü.

"Benim birkaç numaram var," dedi yüzündeki gülümseme daha da genişlemişti. Sesi aynı Kyle gibiydi.

Caitlin o an bu durumu halledebileceklerini anladı.

Arkasını dönüp Caleb'in elini tuttu ve Ruth'u yakaladı. Birlikte uçuşa geçtiler.

Son bir kez arkasına baktığında Sam'in Kyle gibi görünerek onun adamlarına emir verişini izledi. Polly'yle Sam'in buradan sorunsuz kurtulacağını biliyordu.

Otuz Dokuzuncu Bölüm

Caitlin ve Caleb, Notre Dome'in çatısından gecenin karanlığına uçtular. Ile de la Cite'in üzerinden süzöldüler. Bu sırada Caitlin diğer anahtarı nerede bulabileceğini düşünüyordu. Babasının mektubunu aklında geçiriyor, birkaç sözüne takılıp kalıyordu:

Ve sakın unutma: ada büyük bir yer.

Okuduğu andan beri aklı bu kelimelere takılmıştı. *Ada büyük bir yer. Ada büyük bir yer.*

O adada başka bir yer daha mı vardı? Anahtarı bulabileceği, Notre Doma'a yakın bir yer?

Düşmanları –Kyle, Sergei ve Kendra– aralarına sızmayı başarmış, Caitlin'in Notre Dome'a gideceğini öğrenmişlerdi. Ama hiçbirinin mektubun diğer yarısından haberi yoktu. Yani bir başka yere daha gitmesi gerektiğini bilmiyorlardı. Son durağın Notre Dome olduğunu düşünüyorlardı. Ama Caitlin oranın son durak olmadığını anlamıştı.

“Nereye gidiyoruz?” dedi Caleb, hemen yanında uçuyordu.

Caitlin birden alçaldı ve adayı daha yakından inceleme-ye başladı. Caleb de aynısını yapıyordu.

Dolambaçlı sokaklar ve Orta Çağ'a özgü evlerle doluy-du ada. Adanın diğer ucuna doğru uçtuğunda her şeyin bir yerde toplandığını gördü ve bir şey dikkatini çekti.

Tam merkezde bir kilise daha vardı. Notre Dome kadar büyük değildi ama değişik bir güzelliği vardı. Adada ya-kından uzaktan buna benzeyecek başka hiçbir şey yoktu. Caitlin aradığı şeyin burada olduğunu hissediyordu.

Ada büyük bir yer.

Caitlin orayı göstererek, "İşte buraya gidiyoruz," dedi.

Birlikte alçalıp kilisenin önüne indiler.

Gökyüzüne doğru yükselen ihtişamlı bir yapıydı. Dış cephesi küçük heykellerle süslenmişti. Büyük, kemerli tek bir kapısı vardı ve onun önünde durduğu an Caitlin aradı-ğı yerin burası olduğunu biliyordu.

"Burayı biliyor musun?" diye sordu Caitlin.

Caleb kafasını salladı.

"Saint Chapelle Katedrali. Vampirler için oldukça önemli bir yer. Yüzyıllardır burada. Birçok insanın bura-dan haberi yok, herkes Notre Dome'ı biliyor."

Caitlin yüzünü Caleb'e döndü.

"Burası olduğunu hissediyorum. Bulmam gereken her ne ise, onun burada olduğunu hissediyorum. Babam ada-nın büyük bir yer olduğunu yazmış mektubunda. Sanırım adada aranacak tek büyük yerin Notre Dome olmadığı

kast ediyordu. Son ipucumuz Notre Dome'ın *yakınındaki* bir yerde olmalı.”

Kapıyı açmak için yaklaştıklarında, kapı birden kendi kendine açıldı.

Önlerinde, uzun boylu, beyaz elbise içinde bir rahibe belirdi. Başlığını kaldırdığında masmavi gözleri ve kahverengi saçları ortaya çıktı.

Direkt Caitlin'in yüzüne baktı ve gülümsedi.

“Caitlin, biz de seni bekliyorduk. Hoş geldin.”

Caitlin ve Caleb birbirlerine baktılar. Rahibe kenara çekilince içeriye girdiler.

Onlar içeri girdikten sonra rahibe kapıyı kapatıp, önüne üç demir çubuk çekti. Caitlin'in hiç görmediği bir metaldi bu.

“Titanyum,” dedi rahibe. “Vampirlerle karşı. Burada bize kimse saldıramaz. Tamamen güvendesiniz. Rahatlıkla dinlenebilirsiniz.”

Caitlin kadındaki pozitifliği hissediyor, söylediklerinin doğru olduğuna inanıyordu. Oldukça uzun bir zamandan sonra kendini rahatlamış hissediyordu. *Sonunda güvendeydi.*

“Ama yine de çok az zamanımız var. Anahtar sizde sanırım?” dedi rahibe.

Caitlin şaşkınlıkla ona bakıyordu. Bundan nasıl haberi vardı acaba?

Rahibe daha geniş bir gülümseme takındı. “Elbette ki haberim var. Biz babanın arkadaşlarıyız. Senin yaptığın her şeyden haberimiz var.”

Caitlin cebinden küçük, altın anahtarı çıkardı ve rahibeye uzattı.

Kadın ellerini geri çekti.

“Hayır, hayır almak istemiyorum. Sende kalması gerekiyor, bunu bir tek sen kullanabilirsin.”

Rahibe birden arkasını dönüp, mermer koridorda ilerlemeye başladı.

Caitlin ve Caleb yankılanan ayak sesleriyle kadını takip ediyorlardı.

Caitlin gözlerini yukarı çevirip, göğe yükselen kubbeyi, parıltılı camları izliyor, bu yerin güzelliğiyle büyüleniyordu.

Yürümeye devam ederlerken Caitlin nereye gittiklerini merak ediyordu. Tam o sırada Caleb ona doğru döndü.

“Üzgünüm,” dedi kadının duymayacağı bir sesle. “Sera meselesi için. Seni bıraktığım için. Her şey için. Umarım beni affedebilirsin.”

Bu sözleri duymak çok iyi hissettirmişti. Duygularıyla sarmalanmıştı. Caitlin o sırada bir şeyler söyleyebileceğine inanmıyordu, o yüzden uzanıp Caleb’in elini tuttu.

“Bu kilise yüzyıllar önce yapıldı,” dedi rahibe. “Türümüz için oldukça önemli bir yer. Çok önemli hazinelere ev sahipliği yapsın diye kuruldu burası. Birçok değerli emanetin yanında gerçek haçtan parçaları da saklıyoruz.”

Kadın o sırada bir başka koridora girdi ve mermer basamaklarda ilerledi.

Kilisenin orta katlarında bir yere girdiler. Ve gördükleri karşısında Caitlin’in nefesi tutuldu. Burası kesinlikle

Caitlin'in gördüğü en güzel yerdı. Alçak, kemerli tavanıyla çok güzel bir maviye boyanmış, mücevherlerle süslü bir yerdı bu oda. Meşalelerin ışığıyla aydınlatılmış, parıl parıl parlıyordu ve bir hazine odası gibiydi. Mükemmeldi. Caitlin, Tutankamon'un mezarına girmiş gibi hissediyordu kendini.

"Burada, bizler için en önemli olan şeyleri saklıyoruz. Yapılması 20 yıl süren bir sandığın içinde tutuyoruz hepsini. O sandığı açtığımızda aradığınız şeyi bulacağınıza eminim."

İlerlemeye devam edip, odaya girdiler. Caitlin önlerinde, beyaz elbiseler içindeki yüzlerce vampiri ellerinde beyaz bir sıvı dolu kadehlerle gördüğü an şaşkınlıkla kalakalmıştı.

Odanın tam ortasında tek bir vampir duruyordu. Delip geçen yeşil gözleri ve gümüşî renkte, uzun sakalları vardı. Elinde Caitlin ve Caleb için iki gümüş kadeh tutuyor ve nazikçe onlara bakıyordu.

Kadın onlara yaklaşmalarını işaret etti.

İkisi, ortadaki vampirin yanına gittiler. Caitlin titriyordu. Babası burada mıydı?

"İç," dedi adam sakince.

Caleb ve Caitlin kadehlerini alıp içtiler.

Bir anda yeniden doğmuş gibi hissetmişti Caitlin. Babasının birliğinin içtiği beyaz kan olduğunu tahmin etmişti. Biraz da sersemlemişti.

O sırada adam durduğu yerden birkaç adım geri çekildi ve arkasındaki kocaman, gümüş sandık ortaya çıktı.

"Anahtarın," dedi adam.

Caitlin elindeki kadehi ona geri verip, birkaç adım ilerledi ve eğilip cebinden çıkardığı anahtarı sandıktaki deliğe soktu.

Çıkan sesle birlikte Caitlin ağır kapağı kaldırdı.

İçinde ise mücevherlerle süslenmiş, daha küçük bir sandık vardı.

Caitlin'in kafası karışmıştı.

"Üzgünüm ama bendeki tek anahtar bu," dedi.

Adam kafasını salladı. "Bir anahtarın daha var."

Caitlin düşünüyordu ama adamın ne söylediği hakkında en ufak bir fikri bile yoktu.

Adam, Caitlin'e boynunu işaret etti.

Caitlin elini oraya götürdüğünde boynunda taşıdığı eski, gümüş haçı hatırladı. Bu muydu?

Yavaşça onu boynundan çıkarıp küçük sandığın kilit kısmına tuttu.

Oraya birebir uyduğunu görünce şaşırmıştı.

Kilidi döndürdü ve sandık açıldı.

Bu küçük sandığın içinde, büyük, gümüş anahtar duruyordu. Vatikan'da bulduğu anahtarla aynı boydaydı. O anda, babasına ulaşmak için ihtiyaç duyduğu ikinci anahtarı bulduğunu biliyordu.

Çok heyecanlanmıştı.

Ama aynı zamanda morali de bozulmuştu. Diğer üç anahtarı ve babasını bu odada bulmayı umut ediyordu.

Caitlin anahtarı alıp, ayağa kalktı ve Caleb'in yanında durdu. Başı dönüyordu.

“İki anahtar daha bulman gerekiyor. () zaman kapıları açıp, Kalkan’ı alabilir ve babana kavuşabilirsin. Seninle gurur duyuyoruz. Baban da öyle.”

“Şimdi ise baban seni bir başka zaman ve mekânda bekliyor. Burada olmadığını söylemek zorunda kaldığım için üzgünüm. Zamanda tekrar geriye gitmek istiyor musun? Görevine devam etmek istiyor musun?”

Caitlin dönüp Caleb’e baktı ama cevabı çoktan biliyordu. Caitlin zamanda geriye gitmeye hazırdı ve Caleb’in gözlerinde de bunu görebiliyordu.

“O zaman diz çökün,” dedi adam.

Caitlin ve Caleb el ele tutuşarak diz çöktüler.

“Başınızı eğin.”

Başlarını eğdiler ama o anda Caitlin kalbinin hızla çarptığını hissetti. Cevaplanmayan birçok soru vardı. Nereye gideceklerdi? Birlikte olabilecekler miydi? Sam’e ne olacaktı? Peki Polly’ye? Ruth? Caleb’e soracak çok fazla sorusu vardı.

Caitlin bütün birliğin başlarına toplandığını hissedebiliyordu.

“Caitlin ve Caleb’i başka bir gün dirilmek üzere dinlenmeye bırakıyoruz. Tanrı’nın nihai inayetinde,” sesleri vampir korosunda yankılanıyordu.

Ruth gelip Caitlin’in yanında havlamaya başladı. Sözler ikinci ve üçüncü kez tekrarlanırken, Caitlin dünyasının parıldamaya başladığını hissediyordu.

Son anda, her şey kaybolmadan Caleb’e döndü ve Caleb’in de ona döndüğünü gördü. Derin bir anlamla göz-